

J.H. CHASE

TOTUL SE PLĂTEȘTE

JAMES HADLEY CHASE

TOTUL SE PLĂTEŞTE

THERE'S ALWAYS A PRICE TAG

- *Editura pentru Literatură Universală* -

1969

CAPITOLUL UNU

Într-o noapte călduroasă de iunie hoinăream întâmplător prin fața unuia dintre acele luxoase localuri de noapte din Hollywood, unde cine n-are un venit de peste zece mii de dolari nu găseşte nici o masă liberă. Deodată, un bărbat înalt, în smoching, țâşni ca din puşcă prin uşile turnante.

După privirea lui fixă şi după muşchii țepeni ai feței mi-am dat seama că e beat turtă. Era un tip între două vârste, cu un ten de culoarea prunei coapte, un păr negru ca pana corbului, despicat de o şuviță albă şi cu o mustață cam cât o omidă bine hrănită. Trebuie să fi fost un bărbat frumos înainte de a i se fi stricat tenul, însă acum pielea aceasta vineție compromitea orice pretenție de a trece drept un Adonis al Hollywoodului.

Coborî cele şapte trepte scunde ale localului de parcă nici n-ar fi existat şi o luă spre strada principală, unde se scurgea, în mare viteză, un fluviu de maşini.

Ar fi trebuit să-mi văd de treabă şi să-l las să se ducă învârtindu-se. Dacă aş fi procedat aşa nu m-aş fi băgat într-o serie de încurcături. În loc de asta, în momentul când ajunse la marginea trotuarului, mergând grăbit, şi când am văzut că era cât pe-aci să-l strivească un Packard masiv, mult mai grăbit decât el, am întins mâna şi l-am apucat de braț smucindu-l înapoi.

Packardul trecu pe lângă noi cu un foşnet surd. După felul cum rânjea şi se holba, se vedea bine că şoferul - un bărbat oacheş şi gras, cu ochi de latin şi favoriți - îşi dădea seama cât de aproape fusese de a se face vinovat de Omucidere, dar nu se opri.

Bețivul se sprijini de mine; genunchii i se înmuiară.

– Ia te uită, băiete. Am scăpat ca prin urechile acului. De unde a mai răsărit şi imbecilul ăsta?

L-am îndepărtat, redându-i echilibrul, şi eram gata

să pornesc, însă m-am oprit. Mau impresionat smochingul bine croit şi ceasul de aur de la mână şi toate celelalte accesorii ce miroseau a bani. Iar dacă mai există ceva, în afară de o femeie încântătoare, care să aibă o fascinație irezistibilă pentru mine, ei bine, acest ceva e tocmai mirosul banului.

Aşa că m-am oprit şi, cum se clătina spre mine, am întins mâna şi l-am sprijinit.

– Mi-ai salvat viața. Dacă n-ai fi fost atât de ager maşina aia m-ar fi dat gata. Asta n-am s-o uit niciodată.

– Ştiți încotro ați pornit-o? l-am întrebat, susținându-i cu brațul întins greutatea corpului.

– Sigur că ştiu. Dacă-mi pot găsi maşina, merg acasă.

– Conduceți?

– Bineințeles. Clipi spre mine, apoi rânji. E-n ordine! Sunt puțin amețit, dar cui îi pasă?

– Nu puteți conduce în halul ăsta.

– S-ar părea că ai dreptate, însă nu pot merge nici pe jos, nu-i aşa? Şi-atunci, ce fac?

Se îndepărtă de mine, clătinându-se nesigur, apoi îşi recapătă siguranța şi-mi zâmbi larg, fermecător.

– Uite ce e, băiete, aş zice să duci treaba până la capăt. Fii camarad. Mi-ai salvat viața. Şi-acum, ajută-mă să-mi găsesc maşina. E un Rolls decapotabil, bleu cu bej, comandă specială. Pe cuvânt că nu glumesc.

M-am uitat de-a lungul străzii, dar nu se vedea nici un Rolls decapotabil, bleu cu bej.

– Unde-i?

– Pe undeva prin spate. Hai să ne sprijinim unul de altul şi să mergem s-o căutăm.

I-am oferit brațul şi am pornit înaintând repede şi smucit spre locul de parcare din spatele localului de noapte. O dată era cât pe-aci să mă trântească şi el chiar a căzut, dar până la urmă am ajuns la maşină.

Rolls-ul bleu cu bej, cu capota lăsată, arăta foarte,

foarte luxos. Numai privindu-l şi m-a apucat invidia. Oricât ar fi costat mi s-ar fi părut o nimica toată faţă de felul cum arăta, faţă de grija şi dragostea cu care-l făcuseră constructorii lui.

– Hai cu mine acasă, zise beţivul, îndreptându-se ca un somnambul spre volan. Vino să bem ceva. Măcar atâta pot să fac pentru omul care mi-a salvat viaţa.

– Merg cu dumneata, dar n-ai să conduci. Nu te las să poceşti frumuseţea asta de maşină.

Ceva în glasul meu l-a făcut să mă privească ţintă, apoi a râs.

– Găseşti că e frumoasă, nu-i aşa? Ei bine, şi eu cred la fel. Poţi s-o conduci?

I-am răspuns că da.

– În regulă, băiete, atunci du-mă acasă.

S-a îndreptat împleticindu-se până la portiera din partea opusă, a deschis-o şi s-a prăbuşit pe banchetă.

– Hill Crest Avenue, 256; a doua la stânga din Sunset Boulevard.

Am deschis portiera masivă din faţă şi m-am pomenit aşezându-mă în ceea ce mi se părea un mic nor suspendat. Până să pornesc motorul, vecinul meu şi-a pierdut cunoştinţa. În clipa când capul lui atinse speteaza capitonată a banchetei, ochii i se închiseră brusc şi forfota din jur încetă să mai existe pentru el.

Pe volan am găsit un cartonaş. M-am uitat la el şi am aflat că numele stăpânului era Erle Dester şi că locuia pe Hill Crest Avenue, 256, unul dintre cele mai luxoase cartiere din Hollywood. Era o arteră pe care nu puteai locui decât dacă aveai o grămadă de bani.

În timp ce mă strecuram cu Rolls-ul spre ieşire printre maşinile parcate, am început să fiu convins că nu-mi pierdeam vremea degeaba.

Rolls-ul parcă zbura singur. Am luat-o în sus pe Sunset Boulevard, lin şi fără zgomot, ca o frunză purtată

de vânt. Am cotit pe a doua stradă la stânga, cum mi se explicase, şi-am înaintat cam două mile pe bulevard, urmărind cu atenție numerele diverselor vile elegante, în total cam două sute.

– Poarta e lângă lampa aceea de stradă, spuse Dester, ridicând capul.

Drumul scurt cu maşina în aerul cald al nopții părea să-i fi făcut oarecum bine.

Am încetinit, am intrat cu maşina pe poarta deschisă şi am urcat de-a lungul unei alei şerpuite, cu plopi de o parte şi de alta, până la peronul asfaltat din fața unei vile în stil spaniol, cu balcon şi felinare din fier forjat la intrarea principală. Era prea întuneric ca să se vadă cine ştie ce din clădire, dar din cât am putut zări, mi-am dat seama că era o casă bine îngrijită.

Am oprit motorul şi am aşteptat, cu mâinile pe volan, privind luminile felinarelor şi întrebându-mă ce o să urmeze.

Dester se ridică anevoie, deschise portiera şi coborî. Am coborât şi eu.

– Ei bine, am ajuns, băiete, zise el sprijinindu-se de maşină. Cum spuneai că te numeşti?

– Glyn Nash.

– Glyn Nash? Cunosc majoritatea oamenilor din Hollywood, însă ăsta e un nume nou pentru mine. N-are importanță, acum îl ştiu. Eu sunt Erle Dester. Poate că e un nume necunoscut pentru dumneata. Ei bine, intră, domnule Nash. O să fie foarte amuzant. Când am să-i spun soției mele că dacă n-ai fi fost dumneata, acum ar fi văduvă, te va copleşi cu „atenții”. Râse, dându-şi capul pe spate. Asta are să fie ceva!

Porni împleticindu-se, urcă treptele până la intrarea principală ajutat mai mult de noroc decât de rațiune şi scoase o cheie. După câteva încercări nereuşite, îmi dădu mie cheia.

– Încearcă dumneata. Pariez că eşti mai îndemânatic ca mine.

Am descuiat uşa, am deschis-o împingând-o şi l-am urmat într-un hol slab luminat. Ceasul elegant din perete arăta unu şi cinci.

– Poate că soția mea e în pat. Aşa citeşte ea. Îți place să citeşti?

– Nu prea mă omor.

– Eu am renunțat, dar Helen citeşte tot timpul.

M-a condus într-un hol lung, cu plafon jos, destul de spațios ca să primească cincizeci sau şaizeci de persoane, dacă nu mai multe. Interiorul arăta foarte modern: fotoliile şi canapelele erau capitonate cu piele bej, covorul şi draperiile erau maro. Se mai găseau acolo un televizor, un aparat complicat, o combinație de radio şi picup cu un difuzor înalt de şase picioare, şi un bar în perete, în fața căruia erau aşezate o duzină de taburete înalte, îmbrăcate tot în piele bej.

Dester se îndreptă spre bar ca o pasăre spre cuibul ei; înhață o sticlă de Vat 69, umplu două pahare cu whisky şi sifon şi le aşeză pe tejgheaua barului.

– Lucrezi în cinematografie, domnule Nash? întrebă el, cățărându-se cu băgare de seamă pe un taburet şi sprijinindu-şi coatele pe bar.

– Lucrez la reclame; pungăşie curată!

– Şi merge? M-am gândit adesea să-mi încerc şi eu norocul în publicitate. Bănuiesc că azi se câştigă bani grei cu publicitatea comercială la televiziune. Cu aşa ceva te ocupi?

– Vând spații publicitare.

Se strâmbă.

– S-ar părea că e o meserie grea, nu-i aşa?

I-am răspuns că într-adevăr e o meserie grea.

Atunci s-a uitat la mine. Se prea poate ca fumurile whisky-ului să i se fi risipit. Părea că începe să se

dezmeticească. Văzând expresia lui, puteam spune că abia acum mă distingea pentru prima oară. Îmi studia costumul purtat de trei ani, cămaşa pe care avusesem de gând s-o spăl ieri, dar n-apucasem s-o fac, pantofii care mă purtaseră în sus şi în jos pe sute de trepte şi cu care intrasem şi ieşisem din sute de birouri, de obicei fară nici un rezultat.

– Băiete, arăți de parcă ai trece printr-o situație critică. Da, sau poate nu-i treaba mea?

Eram cât pe ce să-i răspund că nu-i treaba lui, dar brusc mi-am amintit că s-ar putea ca tocmai asta să fie ocazia pe care-o aşteptam de trei ani.

– Sigur, mi-e cam greu, dar mă priveşte personal. Ştiam de mult că cei bogați se feresc de noile cunoştințe şi nu voiam să-i sperii chiar de la început.

Sorbi o înghițitură, puse jos paharul şi-şi şterse uşor gura cu o batistă albă de mătase. Pe neaşteptate, în ochi i se ivi o privire pierdută. Era greu de spus dacă recăzuse în nesimțire sau dacă se gândea.

– Cât câştigi pe săptămână, dacă nu sunt indiscret?

– Când am noroc, douăzeci de dolari. E o slujbă plătită după rezultate. E drept, am avut o săptămână proastă şi n-am câştigat nici pe departe atât, dar încă nu mă dau bătut.

Se uită țintă la mine.

– Se poate trăi cu douăzeci de dolari?

A scos o tabacheră masivă de aur, a luat o țigară cu o monogramă încâlcită pe ea şi şi-a aprins-o privindu-mă lung, ca şi când aş fi fost un exemplar scăpat dintr-o grădină zoologică.

– Ascultă, aş vrea să fac ceva pentru dumneata. La urma urmei mi-ai salvat viața.

Se apropia mai repede decât aş fi crezut de ceea ce doream.

– N-aveți nici un motiv s-o faceți. Oricine ar fi

procedat la fel.

– Dacă nu erai dumneata, o mierleam, spuse el încruntându-se. Am scăpat ca prin urechile acului. Şi-apoi, îmi placi. Am nevoie de un şofer, un om care să fie util pe lângă casă: să poată încropi o masă, să mă ducă prin oraş, să aibă grijă de maşină. Ți-ar surâde să-mi dai o mână de ajutor? Îți voi plăti cincizeci de dolari pe săptămână şi întreținerea. Te interesează?

Sperasem că-mi va întinde câteva bancnote şi-mi va ține un discurs drăguț despre curajul meu. Nu mă aşteptam la o slujbă; mai ales de şofer şi om la toate, în care aş fi fost la ordinele şi dispoziția lui douăzeci şi patru de ore pe zi. Am avut ocazia să văd cum îşi tratează unii bogătaşi şoferii. Dacă trebuia să lucrez, țineam să am un program fix, nu să fiu la dispoziția şi ordinele unui individ ca Dester.

Am deschis gura să-l refuz. Intenționam să-i spun asta politicos, în speranța că bancnotele vor veni totuşi ca un premiu de consolare, când, din spatele meu, se auzi o voce de femeie.

– Erle, nu fi absurd! N-avem nevoie de şofer! M-am întors.

V-ați jucat vreodată cu un fir electric care la un moment dat v-a curentat? Sunt sigur că da; şi ştiți ce fel de şoc provoacă: ceva imposibil de controlat, o scuturătură ce doare dar nu lasă urme.

Avea vreo douăzeci şi şase sau douăzeci şi şapte de ani; era înaltă şi subțire, cu păr arămiu şi un ten alb, perfect armonizat cu culoarea părului. Ochii se conturau mari şi atât de verzi, de strălucitori şi de duri ca două smaralde. Nu era frumoasă în genul standardului de frumusețe acceptat la Hollywood. Degaja prea multă personalitate, iar buzele-i erau puțin prea subțiri şi ferme pentru o frumusețe autentică, dar avea ceva ce o ridica deasupra categoriei obişnuite a femeilor frumoase şi care o

făcea extraordinară.

Purta un neglije alb, simplu, lung şi cu mâneci. Singura bijuterie pe care o avea era un lanț de aur în jurul taliei subțiri.

– Draga mea Helen, vreau să faci cunoştință cu Glyn Nash. Ai să fii fericită aflând că mi-a salvat viața. În momentul de față ai fi fost văduvă dacă nu m-ar fi înhățat când dădeam să trec strada. A fost cea mai rapidă intervenție văzută de mine vreodată. L-am adus cu mine fiindcă ştiam c-ai să ții să-i mulțumeşti.

Ea se întoarse şi se uită la mine.

– Sunt sigură că soțul meu exagerează, spuse cu o față inexpresivă, de o paloare stranie. I-ai salvat viața într-adevăr?

– Hai, Nash, dă-i drumul şi povesteşte-i. Pe mine nu m-ar crede, zise Dester şi râse.

– Ei bine, ce-i drept nu se uita încotro merge, am răspuns, simțind cum mi se taie răsuflarea privind în ochii aceia mari şi verzi ca smaraldele. Poate că l-ar fi omorât dacă n-aş fi... Apoi m-am oprit, deoarece o sclipire plină de o ură aprigă, feroce, țâşni din ochii ei. Nu era un joc al imaginației mele. Exista aievea şi am simțit cum mă trece un fior prin şira spinării.

Apoi ochii verzi redeveniră inexpresivi ca două cioburi de sticlă. Îmi zâmbi rece, cu indiferență.

– Ce ager ai fost!

– Nu vrei să-i mulțumeşti? o întrebă Dester cu o voce sarcastică. Ei bine, n-are importanță. Eu unul îi sunt recunoscător şi îndatorat. Simmonds a plecat, aşa că poate să-i ia locul dacă-l vrea.

Femeia s-a aşezat la bar, unde lumina cădea direct pe ea. şi-am surprins sub faldurile vaporoase ale neglijeului conturul siluetei, ceea ce-mi făcu sângele să circule mai repede.

Dacă primeam slujba, aş fi fost mereu lângă ea: ziua

şi noaptea; şi în clipa aceea îmi doream asta mai mult decât orice pe lume.

– Mi-ar place slujba, am spus, luându-mi cu greu ochii de la ea. Aş primi-o bucuros.

Iată cum a început. Iată cum am intrat în încurcătură.

Cuvintele mele păreau suspendate în aer.

Helen - o voi numi aşa pentru că aşa i-am spus în gând de îndată ce i-am ştiut numele - şi-a turnat un coniac, apoi s-a întors, sprijinindu-şi spatele încântător de bar, astfel încât sânii plini şi rotunzi, ascunşi sub faldurile vaporoase ale neglijeului, erau îndreptaţi spre mine.

– Dar, Erle, deşi sunt sigură că e cel mai potrivit, n-ai vrea să iei referinţe despre el? întrebă ea şi un zâmbet uşor şi rece menit să îndulcească cele spuse îi apăru pe buze.

– Bah, ne putem ocupa de asta mai târziu, răspunse Dester nerăbdător. Trebuie să fac ceva pentru băiat, doar mi-a salvat viaţa. Când poţi să te-apuci de treabă? continuă el adresându-mi-se.

– Oricând doriţi… domnule.

De „domnule” mi-am amintit puţin mai târziu. El n-a observat, dar Helen da. Ea avea să remarce totdeauna mărunţişurile astea.

– Poţi începe chiar acum. Aş zice să garezi maşina. Se aplecă peste bar şi luă o cheie.

– Locuinţa e deasupra garajului. Uite cheia, Mi-o azvârli. Instalează-te. Găseşti acolo o uniformă. S-ar putea să ţi se potrivească. Dacă nu, du-o la „Myer” pe Third Street. Ţi-o ajustează pe măsură.

Am primit cheia.

– Bine, domnule.

– În momentul de faţă n-avem personal. Doamna Dester e nevoită să facă toate treburile. Aş vrea să-i ajuţi: să te ocupi de curăţenie, să îngrijeşti puţin grădina, să

speli ferestrele şi alte lucruri. Crezi că o să poți face toate astea?

– Da, domnule.

– Perfect. Noi nu mâncăm acasă. Va trebui să iei masa în oraş, sau îți cumperi ce-ți trebuie şi-ți găteşti în locuința dumitale. Îți voi plăti notele. Căscă. Ei bine, cred c-on-tind să mă culc. Am avut o zi plină. Îmi zâmbi prosteşte. Ai să fii fericit la noi, băiete. Ştim cum să ne purtăm cu personalul nostru: dacă ai grijă de noi, vom avea şi noi de tine.

– Da, domnule. Noapte bună! M-am uitat la Helen. Noapte bună, doamnă!

Nu mi-a răspuns nimic; ochii ei verzi exprimau ură, dar asta nu m-a neliniştit: nu se spune că ura e soră bună cu dragostea? Eram în casă şi deci lângă ea. Restul depindea de felul cum voi şti să-mi joc cartea. Am avut destul succes la femei ostile; şi de fapt e aproape singurul domeniu în care pot spune cu adevărat că am avut succes până acum.

Am ieşit din hol lăsând în urmă o atmosferă atât de grea că te puteai rezema de ea. Am coborât treptele spre garajul construit să adăpostească trei maşini. Am garat Rolls-ul. Alături era un Cadillac de două locuri şi lângă el un Buick Roadmaster. Dester nu-mi spusese nimic de acestea două. Se părea că voi avea destul de spălat şi lustruit.

Dar deocamdată nu-mi păsa. Am urcat treptele înalte ce duceau la locuința de deasupra garajului. Nu era chiar atât de luxoasă cum mă aşteptam, dar nici prea rea: în orice caz mult mai bună decât camera în care locuisem. Ultimul locatar o părăsise în grabă. Nu-şi dăduse osteneala să facă ordine înainte de a pleca. Pe masă zăceau resturi de mâncare; scrumierele erau pline cu mucuri de țigări mirosind a stătut. Peste tot, praful se aşternuse ca o manta cenuşie.

Mie nu-mi păsa. Trăisem atâta vreme în nişte condiţii insuportabile încât murdăria şi resturile lăsate de altul nu mă mai supărau.

Am smuls cearşafurile şi le-am azvârlit pe duşumea. Mi-am scos vestonul, cravata şi pantofii şi mă pregăteam să mă lungesc pe cuvertura pe care-o întinsesem peste saltea, când am auzit mişcare pe scări. M-am încălţat din nou şi tocmai mă îndreptam spre uşa dormitorului când Helen o deschise.

Îşi pusese un şal negru de mătase peste neglijeul alb. Stătea în prag uitându-se la mine cu ochii ei verzi de smarald, inexpresivi. Aşteptam, privind-o din celălalt capăt al camerei, ştiind prea bine că n-a venit pentru că m-a plăcut de la prima vedere. Chiar pentru mine, asta ar fi fost puţin cam prea repede.

– Da, doamnă? am întrebat respectuos, cu o voce frumos modulată.

– O, Nash! Nu cred că ar trebui să rămâi, îmi zise cu o voce rece şi tot atât de pătrunzătoare ca un vânt siberian. Domnul Dester nu se simte bine astă-seară. Desigur că-ţi este recunoscător, dar n-are nevoie de şofer.

M-am sprijinit de perete, încercând să arăt ca şi când ceea ce-mi comunica avea un sens hotărâtor pentru mine.

– Vă rog să mă iertaţi, doamnă, însă domnul Dester m-a angajat. E treaba dumnealui să-mi spună dacă vrea sau nu să raman.

– Da. Mă privea de parcă ar fi stat de vorbă cu un copil tâmpit. Dar acum nu se simte în apele lui. Nu are nevoie de dumneata aici.

– Poate că mâine dimineaţă, când se va simţi mai bine, dânsul o să-mi spună ce are de gând.

Ochii ei verzi păreau şi mai adânci.

– Te previn spre binele dumitale. Celălalt a plecat fiindcă nu i s-a plătit; nu apuca niciodată să doarmă şi şi-a dat seama că e imposibil să lucreze pentru soţul meu.

– Desigur, n-am nici o cunoştinţă despre lucrurile astea, doamnă. În momentul de faţă sunt fericit că am un acoperiş deasupra capului. Salariul nu mă îngrijorează de loc. Sunt atât de obişnuit să nu dorm încât nu mă poate nelinişti că voi dormi mai puţin. De altfel mi-ar place să judec singur dacă munca asta sau nu imposibilă. Ea ridică din umeri.

– Nu arăţi ca un prost, dar mi se pare că eşti.

– Veţi avea prilejul să mă judecaţi mai bine când mă veţi cunoaşte mai de aproape, doamnă.

– Ţi-am spus! zise ea cu vocea dintr-o dată aspră. N-ai ce căuta aici! Soţul meu era beat când te-a angajat.

Întinse mâna. Între degetele ei lungi şi fine se afla o bancnotă de o sută de dolari.

– Uite, ia-o, şi pleacă!

Era exact ceea ce ar fi trebuit să fac, dar nu ştiu de ce, mai încercam să fac pe deşteptul.

– N-am câştigat-o, doamnă. În orice caz, vă mulţumesc. Vă rog să mă iertaţi, dar singurul în măsură să-mi spună să plec e domnul Dester.

Scânteia din ochi i se stinse brusc.

– Dacă ţii neapărat să fii prost, n-ai decât. Apoi înainta spre mine. Nu-i nici o afacere pentru dumneata, Nash. Îmi pot imagina că un om ca dumneata s-ar grăbi să tragă concluzia că într-o astfel de slujbă sunt ciubucuri, dar te înşeli. Nu e rost de nici un câştig uşor.

– Mă mulţumesc cu slujba, doamnă. Totdeauna mi-am dorit să conduc un Rolls. De altfel, nu înţeleg ce vreţi să spuneţi prin câştiguri uşoare.

Izbucni în râs, dându-şi pe spate splendidul cap şi arătându-şi coloana albă a gâtului.

– Joci bine, dar nu se prinde. Nu e pentru dumneata aici. N-avem bani. În câteva săptămâni domnul Dester rămâne fără slujbă. Nu ne mai putem permite să ţinem servitori. Eu duc toată gospodăria. Ţi-a oferit slujba asta

numai pentru că era beat. Nu vei primi banii şi n-are rost să-ţi închipui altceva.

Cuvintele ei m-au cam neliniştit, stârnindu-mi însă şi curiozitatea.

– În problema asta nu ştiu nimic, doamnă. Nu mă priveşte. Domnul Dester m-a angajat. Numai dumnealui e în măsură să-mi spună dacă are sau nu nevoie de mine.

Îmi aruncă o privire dispreţuitoare.

– Foarte bine, cum pofteşti! Dar să nu spui că nu te-am prevenit. Începu să se plimbe prin cameră, ţinându-se în penumbră. Deodată mă întrebă: într-adevăr în noaptea asta ai salvat viaţa soţului meu?

– Desigur. Dacă nu l-aş fi tras înapoi la timp, l-ar fi strivit un Packard care mergea cu o viteză de patruzeci de mile pe oră. Mi-a spus chiar dânsul că dacă nu m-aş fi dovedit atât de ager, acum aţi fi fost văduvă.

Ea se opri. Când îşi aţinti privirea asupra mea, faţa îi era ca de marmură.

– Aşa a spus?

– Da.

A urmat o pauză lungă, în care ne-am uitat unul la altul, apoi m-am decis să-i dau o lovitură neaşteptată:

– Dacă aş fi ştiut că vreţi să moară, poate nu l-aş fi tras înapoi, doamnă.

Expresia feţei sale nu s-a schimbat, dar ochii i-au lucit. Poate că a devenit puţin mai palidă. Era greu să-ţi dai seama în penumbra în care stătea.

– Zău, Nash? Interesant, foarte interesant. Vocea îi răsuna ca un murmur, ca foşnetul unor frunze uscate, şi-mi dădu o senzaţie stranie.

S-a întors şi a ieşit fără un cuvânt, coborând scările.

Unul din puţinele lucruri ce aveau sens şi pe care l-am învăţat în armată, e importanţa ce o prezintă cunoaşterea inamicului.

Helen trebuie să fi avut un motiv destul de serios ca

să insiste într-atâta să scape de mine şi acum eram curios să-l aflu. Voiam să mai aflu şi de ce îşi ura atât de mult soțul, dorindu-i moartea. Situația mă intriga. M-am decis să fiu şoferul lui Dester timp de vreo săptămână. Ar fi fost oricum mai bine decât să vând spații publicitare, vagabondând pe străzi. Nu pierdeam nimic cu un salariu de cincizeci de dolari pe saptă-mână, plus întreținerea şi, cu puțin noroc, puteam câştiga şi mai mult. Chiar dacă Dester nu mai avea nici un ban, cum mi-a spus Helen (fără ca eu s-o cred), cel puțin aveam un acoperiş deasupra capului şi mâncare.

A doua zi dimineața m-am sculat pe la şapte fără un sfert, mi-am făcut ordine în locuință, am aşternut pe pat cearşafurile curate găsite într-un dulap, am înlăturat aproape toate urmele lasate de ultimul locatar şi-apoi am încercat uniforma. Era nou-nouță şi-mi venea de parcă ar fi fost croită pentru mine: o haină gri-deschis din stofă ripsata, la două rânduri, pantaloni de pălărie, cizme până la genunchi şi o şapcă cu cozoroc, cu cocardă pe ea - o uniformă în toată regula.

În unul din buzunarele hainei am găsit un plic murdar, pe care era mâzgălit: Ben Simmonds, Clifford Street 57 a, Hollywood.

Mi-am amintit că Simmonds era numele şoferului care plecase din serviciul lui Dester şi m-am întrebat dacă mai locuia în Clifford Street. N-ar fi stricat să stau puțin de vorbă cu el.

La opt şi un sfert m-am îndreptat spre vilă făcând un ocol prin spate, pe la bucătărie.

Acolo nu se vedea nici un semn de viață şi nici urmă de mancare, dar de la etaj am simțit miros de cafea.

Lângă perete se afla un frigider, lung de vreo doi metri şi jumătate, în care ar fi încăput alimente suficiente pentru a hrăni o familie numeroasă vreme de un an.

Țin minte că înainte de a mă fi încurcat cu Solly şi de

a intra în escrocheria aia de publicitate, mi-am pierdut doi ani nenorociți tot încercând să bag pe gâtul unor fermieri din regiunea Chio nişte frigidere din astea. Vederea uriaşului aparat mi-a trezit amintiri care mi-au dat fiori, dar asta nu m-a oprit să-i deschid capacul şi să mă uit înăuntru. Era gol ca-n palmă şi am închis capacul, bombănind dezgustat. Trebuie să fi costat o avere, mai mare păcatul să-l ții gol.

În oficiu am găsit o jumătate de sticlă de lapte şi o cană de cafea din ziua precedentă. Tocmai încălzeam cafeaua, când uşa bucătăriei se deschise şi intră Helen.

Purta un pulover de lână negru şi pantaloni albastru-deschis. Îmbrăcată în pantaloni părea mai provocatoare. Am privit-o, simțind iar greutatea aceea pe piept.

– Ce faci aici? m-a întrebat tăios, privindu-mă fix.

– Căutam puțină cafea, doamnă. Sper că nu vă supără.

– N-am chef să te văd prin casă, Nash, zise îndreptându-se spre uşă. Treaba dumitale este să-l duci cu maşina pe domnul Dester la birou. Te rog să stai în locuința dumitale!

Ei bine, acum cel puțin admitea că aveam aici o slujbă; oricum, era o concesie.

– Nu vă pot fi de folos cu nimic, doamnă? Poate doriți să fac ceva prin casă?

– Nu. Nu te amesteca. Şi ieşi.

Am băut cafeaua, am spălat ceaşca şi m-am întors la garaj. Am scos Rolls-ul, l-am spălat şi lustruit şi apoi l-am tras la intrarea principală. Era zece şi câteva minute.

Am stat la volan şi am aşteptat.

La zece şi jumătate, Dester cobori scara. Purta un costum gri-perle şi o pălărie cu borul lăsat. Sub braț ținea o servietă.

– Bună-dimineața, Nash, îmi zise când m-am dat jos

repede din maşină şi i-am deschis portiera. Uniforma arată destul de bine. Ai luat micul dejun?

– Da, domnule.

Lumina strălucitoare a soarelui nu-l avantaja. Tenul lui părea o carne crudă şi avea ochii injectați şi umezi.

– Ştii unde-s „Pacific Studios”?

– Da, domnule.

– Acolo lucrez eu.

Se urcă în automobil şi se lăsă pe bancheta din spate. Părea bucuros că se poate aşeza.

– Dă-i drumul repede, băiete. Am cam întârziat. L-am condus la studiouri mergând cu viteză, însă fără să exagerez. Portarul deschise porțile duble. Am observat că nu la salutat pe Dester când am trecut cu maşina pe lângă el şi mi s-a părut cam ciudat.

Dester mi-a făcut semn spre clădirea mare a birourilor, situată separat de studiourile principale. Am tras la intrare.

– Vino să mă iei la patru. Acum te poți întoarce să-i ajuți doamnei Dester prin casă.

– Mi-a spus că nu are nevoie de nici un ajutor, domnule.

Făcea impresia că nu m-a auzit. L-am urmărit cu privirea până a urcat scările de la intrare şi a dispărut pe uşa turnantă. M-am aşezat din nou în Rolls şi m-am îndreptat în jos, spre poarta principală. Portarul mi-a deschis. Nici nu s-a sinchisit să mă privească. M-am întrebat ce oare altceva pe lângă un Rolls trebuie să aibă cineva ca acest individ să arate puțin respect.

După ce am ajuns la o distanță bună de studiouri, am parcat maşina şi m-am dus la un birt unde mi-am luat micul dejun. Aveam cincisprezece dolari ce trebuiau să-mi ajungă până să-mi dea Dester ceva. Am cheltuit cinci dolari pentru un mic stoc de alimente, cafea şi legume. Le-am cărat în maşină şi m-am dus în Clifford Street, care

întâmplător era a patra stradă de la blocul unde locuisem.

Am oprit în fața numărului 57 şi am sunat la apartamentul „A”. După câteva minute s-a auzit un bâzâit şi uşa de la intrare s-a deschis.

Simmonds ocupa două camere la etajul trei. Stătea în pragul uşii, aşteptându-mă în timp ce urcam ultimul rând de trepte. Era un tip cam de înălțimea mea, cu păr grizo-nat şi o față zbârcită, plină de haz. Îndată ce a văzut uniforma a rânjit: era un gen de rânjet arborat parcă pentru nătărăi, dar asta nu m-a deranjat. Am rânjit şi eu.

– Sunt noul şofer al lui Dester, deşi cred că nici nu era nevoie să-ți mai spun. Am venit pentru câteva informații.

– Intră, mi-a zis, deschizând uşa. Se naşte la fiecare minut un fraier, nu e cazul să-ți imaginezi că eşti singurul. Când am intrat în slujba aceea aveam impresia că am dat lovitura cea mare, numai că acum sunt lămurit.

Am pătruns într-o cameră plină de praf şi cu un miros asemănător celui din locuința de deasupra garajului, înainte de a fi făcut eu curat.

– Nu-mi fac nici o iluzie, i-am răspuns, punându-mi şapca pe partea cea mai curată a mesei. Ştiu că n-am cu ce să mă laud, dar ca slujbă temporară îmi convine. Mă numesc Glyn Nash.

Simmonds îmi oferi un scaun şi dispăru în cealaltă cameră, de unde se întoarse cu două ceşti şi o cană cu cafea.

– Chiar că temporară! spuse el luând țigara pe care i-o oferisem. Pun pariu că la sfârşitul săptămânii vei fi concediat. Sunt singurul care a rezistat mai mult. Eu am stat două săptămâni.

– Ce nu-i în regulă cu slujba? l-am întrebat luând ceaşca de cafea pe care mi-o întinsese.

– O mulțime: o combinație de guzgani şi un vapor ce se scufundă şi pe deasupra doamna Dester. Ai vazut-o?

– Sigur, mi-a şi spus că n-are nevoie de mine.

– Atunci ascultă ce-ți spun, băiete. Şterge-o înainte de a da de bucluc. Dama e afurisit de periculoasă. Mare tâmpit, să rămân după ce mi-a spus s-o iau din loc! Aproape că a reuşit să mă învinuiască de furt.

Chestia asta m-a descumpănit.

– Mai spune o dată. Cum a fost?

A rânjit, arătându-şi dinții îngălbeniți de tutun.

– Aşa e. Mi-a dat o hârtie de o sută de dolari pentru achitarea notei de benzină. Mi s-a părut mie ceva curios, fiindcă dacă e vorba de plătit notele, le plăteşte Dester. Numai că eu am o fire cam bănuitoare şi nu-mi pare rău. Aveam tot atâta încredere în doamna Dester cât într-un şarpe cu clopoței. Am cercetat atent bancnota. Cu un ac perforase o cruce pe hârtie. Nu mi-au trebuit nici două secunde ca să-mi dau seama ce va urma. Abia am mai apucat să arunc bancnota în foc, când au intrat doi detectivi. M-au cercetat întâi pe mine, apoi toată camera, trecându-ne ca prin ciur, dar n-au găsit bancnota. Doamna Dester li s-a plâns că de la un timp îi dispăreau mereu bani şi era convinsă că eu puneam mâna pe ei. Aşa mi-au spus. Am scăpat ca prin urechile acului şi când detectivii au plecat mi-am împachetat totul şi am şters-o cât am putut de repede.

Mă uitai la el fix şi mi-am amintit că noaptea trecută doamna Dester îmi oferise şi mie o bancnotă de o sută de dolari.

– Ce-o fi în capul ei? De ce nu vrea ca bărbatu-său să-şi ia un şofer?

El ridică din umeri.

– Acum trei luni aveau o bucătăreasă, un fecior, două servitoare, un grădinar şi un şofer. Apoi, dintr-o dată i-a concediat pe toți, a închis majoritatea camerelor şi s-a ocupat ea singură de locuință. Dester a încercat să țină un şofer, dar destul de repede ea a aranjat astfel lucrurile

încât omul n-a mai putut suporta şi a plecat. Nu mă întreba de ce. Nu ştiu.

– Mi-a spus că Dester n-are un ban.

– Habar n-am. S-ar putea să aibă dreptate. Aşa o fi, dar nu-mi face impresia că doamna Dester e tipul de femeie care să vadă singură de casă numai pentru că soțul n-are bani.

Nici mie nu-mi făcea impresia asta.

– Dar în definitiv cine-i Dester?

– Vrei să spui cine a fost, răspunse Simmonds, terminându-şi cafeaua şi turnându-şi încă o ceaşcă. Cândva a fost şef de producție la „Pacific Studios”, unul din cei mai importanți granguri în cinematografie. Acum e curățat. Nu i-au reînnoit contractul. Expiră cam peste o lună şi atunci va deveni un oarecare. Se duce acolo în fiecare zi şi stă la birou fără să facă nimic. Nimeni nu-l bagă în seamă. Îşi petrece doar timpul prevăzut în contract.

– De ce nu-şi caută altă slujbă? Simmonds râse.

– Nu ți-ai dat încă seama ce-i cu el? E alcoolic. Nimeni nu-l vrea. E treaz numai dimineața, când se scoală. La micul dejun începe să toarne pe gât şi-o ține aşa până cade în pat. Dacă m-aş fi însurat cu cățeaua aia roşcată, cred că deveneam şi eu un bețiv. E nebun după ea. Am auzit că ea are cameră separată şi el n-a mai intrat acolo chiar după primele zile ale căsătoriei.

– Cine-i ea şi de unde vine?

– Nu ştiu. Sunt căsătoriți de aproape un an. De atunci a început el s-o ia repede în jos. Cinematografia nu-l mai vrea. Când îi expiră contractul, o să fie în aer. Aşa că nu-ți face iluzia că ai găsit o slujbă permanentă. Mare noroc dacă rămâi o săptămână!

– Nu cred că-i la pământ. Are trei maşini şi vila. Poate obține douăsprezece mii de dolari dacă-şi vinde Rolls-ul pe piață.

– Aud că-i dator până peste cap; dar s-ar putea să greşesc. Pariez însă că de îndată ce părăseşte studiourile vor năvăli lupii, şi când o vor face, nu-i va mai rămâne nimic. Grozav mi-ar place s-o văd pe roşcata aia câştigându-şi existenţa. Va constata că-i al dracului de greu după ce Dester i-a turnat în poală bani cu nemiluita.

– Te-au plătit?

– Da, numai că a trebuit să le cer eu banii. Dester nu-şi aminteşte niciodată de nişte fleacuri cum ar fi plata servitorilor.

Simmonds privi ceasul deşteptător de pe noptieră.

– Trebuie s-o iau din loc. Acum dimineaţă am treabă, conduc cu maşina două doamne bătrâne. Cred că e un schimb agreabil după ce am dus un beţivan. Te aşteaptă un circ de toată frumuseţea. Dacă se întoarce acasă pe la unu noaptea, zice că e devreme. Se ridică. Dar să nu-ţi închipui că nu-mi place tipul. Îmi pare rău de el. Când îl poţi prinde treaz, nu ţi-ai putea dori un om mai cumsecade pentru care să lucrezi. Buclucul e că nu-l apuci prea des treaz. E dureros ca o femeie să poată distruge atât de repede un bărbat aşa cum a făcut-o roşcata. Trebuie să fie nebună. Săpându-l pe el s-a săpat şi pe ea, şi a pierdut un venit serios, ceea ce, orice s-ar spune, n-are sens. După câte am auzit, tot din cauza ei s-a apucat să tragă la măsea. Nu-mi dau seama de jocul ei.

Conducând maşina spre fosta mea locuinţă ca să-mi adun cele câteva lucruri înainte de a mă întoarce la vila lui Dester, nici eu nu-mi puteam închipui care-i jocul, dar eram hotărât să aflu.

CAPITOLUL DOI

Cînd am băgat Rolls-ul în garaj, am observat că lipsea Cadillacul decapotabil. Nu era greu de ghicit că frumoasa doamnă Dester ieşise să ia dejunul. Era douăsprezece şi un sfert şi m-am gândit că acum, când nu era nimeni acasă şi aş putea intra nestingherit, ar fi o idee să dau o raită.

Deasupra portalului, un geam era deschis. Nu mi-a fost greu să mă caţăr pe acoperişul lui, să împing fereastra şi să intru într-un coridor lung ce ţinea până dincolo de capătul scării.

Pe palier se aflau şapte dormitoare, trei băi şi două cabinete de toaletă; cinci dintre dormitoare aveau mobila îmbrăcată în huse. Dormitorul lui Dester era chiar în faţa scării, iar cel al Helenei la capătul celălalt al coridorului.

N-am intrat în nici una din camere. Am deschis doar uşile şi din prag m-am uitat înăuntru.

Camera Helenei era spaţioasă. Cred că se cheltuiseră o grămadă de bani ca să arate aşa de luxos. Pe un piedestal era aşezat un pat imens, unul dintre acelea care pot fi văzute atât de des în filme. La capăt, avea tăblia tapisată în ceva sidefiu şi era acoperit cu o cuvertură de un roşu aprins. Încolo, câteva fotolii confortabile, un birou, un aparat de radio cu picup, o masă de toaletă foarte pretenţioasă, dulapuri în perete şi lămpi cu lumină difuză. Camera constituia un refugiu foarte atrăgător pentru o soţie ce dorea să doarmă singură. După ordinea desăvârşită se putea deduce lesne că nici un bărbat nu intra acolo.

Camera lui Dester era mai mică dar tot atât de confortabilă ca şi cea a Helenei. Arăta însă cam neîngrijită; fără să intru, din prag am izbutit să disting stratul de praf de pe suprafaţa mobilei. Se vedea bine că Helen nu-şi

pierdea vremea cu îngrijirea ei.

Nu mi-au trebuit nici cinci minute ca să văd ceea ce doream şi apoi am coborât. Am trecut prin hol şi am cercetat şi celelalte cinci camere; toate aveau huse pe mobilă, cel mai obişnuit mijloc de a rezolva problema lipsei personalului de serviciu.

Aveam dovada că Simmonds spusese adevărul. Totul vădea că într-adevăr Dester era pe drojdie. Nu se mai îngrijea decât de aparențe: exteriorul casei arăta încă destul de prosper, dar faptul că-şi închisese camerele arăta limpede încotro bate vântul. M-am întors la locuința de deasupra, garajului, mi-am schimbat uniforma, mi-am numărat banii - zece dolari - şi apoi am mers pe jos până la colțul străzii, de unde am luat un autobuz care m-a dus în centrul oraşului.

După ce am dejunat într-un local ieftin, pe care-l frecventam de obicei, m-am dus în Brewer Street la biroul lui Jack Solly.

Se împlinea un an de când lucram pentru Solly. Îşi zicea consultant de publicitate şi agent. Într-un timp fusese directorul vânzărilor la marea agenție de publicitate „Herring & Inch” din New York. Avusese un Cadillac, un apartament cu şase camere, un venit de zece mii de dolari şi un dulap plin de haine. Dar a fost totdeauna un oportunist, specializat în obținerea rapidă de câştiguri şi a încercat să facă pe de lături un ciubuc, oferind unei firme rivale câteva din aranjamentele lui „Herring & Inch”, contra unei sume substanțiale. Cineva l-a denunțat şi Solly şi-a pierdut pe rând slujba, venitul şi Cadillacul. Mai rău însă a fost că l-au trecut pe lista neagră şi curând a descoperit că nu mai are nici o şansă să lucreze vreodată pentru o altă agenție de publicitate. Şi aşa, cu ceea ce mai salvase din naufragiu, s-a stabilit la Hollywood şi a deschis un birou, începând să lucreze pentru el însuşi.

Acum se ocupa de afacerile unor mici negustori, de

birouri conduse de un singur om şi altele ca acestea, abia reuşind să-şi câştige existenţa.

Solly era o arătare înaltă, slabă, cu o faţă ca din topor, cu ochi negri, reci, înfundaţi în orbite şi cu o gură ca o capcană. Avea un caracter dur şi pe măsură ce anii treceau şi insuccesele îl năpădeau, iar nevoia de bani creştea, pierdea orice noţiune de etică pe care poate c-ar fi posedat-o. De vreo două ori a avut de-a face cu poliţia într-o afacere dubioasă, ale cărei amănunte nu mi le-a dat.

Deschizând uşa şi intrând în biroul sărăcăcios, extrem de uzat, l-am găsit aşezat la masa lui cu nasul său de pasăre de pradă vârât într-o revistă ieftină.

Patsy, secretara lui cea blondă, o fată de douăzeci şi trei de ani, un fel de fruct răscopt cu figură de copil şi ochi plini de înţelepciune, s-a uitat la mine şi mi-a zâmbit vesel. Avea destulă bătaie de cap cu Solly: se ocupa nu numai de treburile biroului, ci atunci când viaţa devenea pentru Solly o povară din cauza dereglării glandelor, ea rămânea până târziu, fără să i se adauge ceva la salariu. Îşi lua dejunul dintr-o pungă de hârtie. Solly lăsă revista fixându-mă cu ochii lui negri duşmănoşi.

– Ce-ţi închipui că e aici? Ştii cât e ceasul? La nouă trebuia să fii prezent.

– Las-o mai moale, bătrâne, i-am spus aşezându-mă pe colţul biroului său. Nu mai lucrez pentru tine.

Patsy puse jos sandvişul din care mâncase jumătate şi îşi răsuci scaunul în aşa fel încât să mă vadă mai bine. Ochii ei albaştri s-au deschis larg. Solly m-a privit posac.

– Te părăsesc. E cazul, Jack, să-ţi găseşti un alt fraier să muncească pentru tine. Încep o nouă carieră.

Faţa lui Solly se lungi.

– Şi mă rog, pentru cine lucrezi? m-a întrebat, lăsându-se pe spate în scaunul său. Aş putea să-ţi măresc salariul. Nu e nevoie să te pripeşti. Doar n-o să încerci să-mi furi vreunul din clienţii mei!?

– Dacă s-ar întâmpla să fiu atât de idiot să intru într-o slujbă la fel ca asta şi să lucrez pentru alt rechin ca şi tine, nici vorbă că ți-aş fura exact atâția clienți câți merită să fie furați, dar nu prea sunt mulți din ăştia. Ei, hai, linişteşte-te! Las baltă escrocheria ta. Am găsit o slujbă uşoară, care-mi aduce cincizeci de dolari pe săptămână şi pe deasupra întreținerea şi o uniformă.

Solly se holbă la mine, în timp ce Patsy rămăsese cu sandvişul în mână, privindu-mă cu gura căscată.

– Ce vrei să spui... cu uniforma? dori să afle Solly.

– Sunt şofer, am zis, făcându-i cu ochiul lui Patsy. Şofer la unul din grangurii de la „Pacific Studios”. Ce zici de asta?

– Ei bine, eşti căzut în cap! Asta numeşti tu slujbă? Cine se mai angajează şofer în afară de un smintit? Habar n-ai ce „bine” te paşte! N-ai aflat cum simt tratați şoferii? Puteai tot atât de bine să-ți atârni de picioare un lanț cu ghiulea. Trebuie să fii cam într-o ureche ca să iei o slujbă ca asta.

– Puțin a lipsit să n-o primesc, dar s-a întâmplat s-o văd pe nevasta şefului.

– Nevasta lui?

Expresia lui Solly se schimba. Semăna cu un câine de vânătoare în clipa în care stăpânul ocheşte. În viața lui Solly cel mai important lucru după bani erau femeile.

– Voi, bărbații, mă îmbolnăviți de stomac, spuse Patsy ridicându-se. Mă duc la toaletă. N-ați vrea să terminați cu amănuntele dezgustătoare până mă întorc?

Când a trecut pe lângă el, Solly a încercat să-i tragă o palmă peste fund, dar făcea lucrul ăsta aşa de des, încât ea putu să se ferească fără nici o greutate.

După ce Patsy a închis uşa, Solly scoase două țigări, îmi aruncă una peste birou şi-mi oferi un foc.

– Ce e cu nevasta lui?

– E drăguță, am zis, desenând cu mâinile prin aer

conturul unei siluete. Teribil de apetisantă: roşcată, ochi verzi şi un corp bun pentru o reclamă de sutiene. N-am văzut ce m-ar împiedica să primesc o slujbă în apropierea ei, din moment ce mi s-a oferit. Şi-apoi, în afară de asta conduc un Rolls decapotabil, bleu-bej, tot atât de mare şi de costisitor ca un vas de război. Nu e mai bine decât slujba asta păcătoasă?

– Aşa se pare, răspunse Solly gânditor. N-au nevoie şi de un majordom? Aş putea sta de vorbă cu roşcata în timp ce tu îi duci soțul la birou.

– În afară de mine nu vor pe nimeni, am replicat rânjind.

– Dar fără glumă, Glyn, unde-o să ajungi? O slujbă de şofer nu e cel mai nimerit mod de viață pentru un tip ca tine, care ține să-şi croiască un drum.

– Unde aş putea ajunge cu slujba de aici, dacă-i vorba pe-aşa?

– Dacă ți-ai da osteneala şi-ai încheia câteva afaceri, într-una din zile s-ar putea să te iau ca asociat, spuse Solly cu un surâs afectat. Nu eşti un băiat rău de n-ai fi aşa de al dracului de leneş.

Am râs.

– Ce-aud? Asta-i bună!

Solly scutură scrumul pe covor, îşi ridică picioarele pe birou şi îşi flutură mâna.

– Dar cine-i grangurul?

– Se numeşte Erle Dester.

Îi dădeam toate aceste amănunte numai pentru că Solly cunoştea majoritatea oamenilor mai importanți din Hollywood. Tot mai căutam să obțin informații şi unui tip ca Solly nu i le puteai cere direct decât dacă i le plăteai.

Zâmbetul lui Solly dispăru şi mă privi fix.

– Dester? Sper că nu-mi vorbeşti de Erle Dester de la „Pacific”, nu-i aşa?

– Tocmai despre el e vorba. De cine altul?

– Ei bine, pe toți sfinții!

– Aşadar, îl cunoşti?

– Dacă îl cunosc? Pe bețivanul ăla? Trebuie să ştii că eu sunt atent cu cine stau de vorbă. Dar, Glyn, ți-ai pierdut mințile? Ascultă! Tipul ăsta e curățat. În cel mult două luni ori dă faliment, ori își trage un glonț în cap. Erle Dester! Pentru numele lui Dumnezeu!

M-am făcut că rămân perplex.

– Jack, nu-ți râzi de mine?

– Ştii ce? Individul e mai mult decât un bețiv: e un alcoolic. Niciodată nu-i treaz. Nimeni nu mai vrea să-l țină în industria cinematografică. La sfârşitul lunii contractul îi expiră. Şi nevasta aia a lui! Nu vei avea de pe urma ei decât necazuri. Am văzut-o. Într-adevăr, arată splendid, sunt de acord cu tine, dar nu e decât o formă frumoasă îmbrăcată într-un strat de gheață.

– Cu toate astea cred că aş putea ajunge intim cu ea şi s-o mai dezgheț.

Solly râse sarcastic.

– Te amăgeşti degeaba. Am auzit o mulțime de lucruri despre damă. Se zice că ea l-a împins pe Dester la băutură. Cred că dacă m-aş fi însurat cu ea şi descopeream că-i un sloi de gheață, m-aş fi apucat şi eu de băutură. Am mai auzit şi de un alt tip, care cică s-a aruncat pe fereastră din cauza ei. Măi, băiete! Te înşeli dacă îți închipui că ai să reuşeşti s-o dezgheți. N-ai nici o şansă şi dacă nu vrei să sfârşeşti ca bețivul de barbatu-său, ai face mai bine s-o laşi în pace.

– Ce-a fost ea înainte de a se mărita cu Dester?

– Nu ştiu. A întâlnit-o la New York, s-au căsătorit şi a adus-o aici. N-are nici o importanță ce a fost. Las-o în plata Domnului, că altfel te vâri până-n gât în treaba asta.

– Bine. Îți mulțumesc pentru sfat, dar nu m-am speriat, am zis împingând scaunul înapoi. Dacă Dester o mierleşte şi doamna Dester mă cere în căsătorie, am să te

invit la cununie ca martor.

– Vis de morfinoman! spuse Solly dezgustat. Trezeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu! Mai bine întoarce-te şi apucă-te de treabă. Uite, îți spun şi ce-am să fac: îți măresc partea ta la cincisprezece la sută. Mai corect nici că se poate, recunoşti?

– Las-o baltă, am răspuns eu voios. Mă țin de Dester până ce n-o să mai aibă nici un ban. Între timp învăț ce-i de făcut într-o casă şi-i cer lui Sam Goldwyn o slujbă.

Solly ridică din umeri, desfăcându-şi mâinile.

– E-n ordine. Nu eşti în toate mințile! După ce o să te plictiseşti de slujbă, vino la mine. Am să-ți păstrez postul liber.

– Ştii bine, Jack, că singurul motiv pentru care-l vei ține liber e că nici un alt nătărău nu-l va primi. Cu bine. Când ai să mă vezi în Rolls, să nu-mi faci semn cu mâna. Acum e cazul să bag de seamă şi eu cu cine am de-a face.

Am coborât scările ieşind în lumina caldă a soarelui. Un alt tip s-a aruncat pe fereastră din cauza ei. Care tip şi de ce? m-am întrebat.

În jurul orei trei, când m-am întors la vila lui Dester, Cadillacul decapotabil tot mai lipsea. Mi-am îmbrăcat uniforma, m-am asigurat că am o ținută impecabilă şi am pornit cu maşina la „Pacific Studios”.

Portarul mi-a deschis fără să se uite la mine şi-am cotit spre blocul administrativ cu senzația că n-aveam ce căuta acolo.

Am parcat Rolls-ul în fața blocului, într-unul din spațiile marcate cu cretă şi m-am pus pe aşteptat. La patru şi douăzeci am coborât din maşină, am urcat scările şi-am intrat într-un hol imens. O duzină de băieți de serviciu stăteau pe o banchetă largă lângă un birou circular, unde patru fete frumoase dădeau informații şi se ocupau de vizitatori.

Una dintre ele, o blondă de vreo nouăsprezece ani, cu

tenul proaspăt ca o reclamă pentru tinerii sănătoşi, mă privi întrebător:

– Da?

– Vreți să-l anunțați pe domnul Dester că-l aşteaptă maşina?

Sprâncenele pensate se ridicară.

– Domnul... cum ai spus?

– Domnul Dester: scris literă cu literă D-e-s-t-e-r, pronunțat Dester. O uşoară roşeață i se ridică în obraji.

– N-avem nici un domn Dester aici, rosti sec. Încearcă la studiouri.

– Ascultă, fetițo, dă-te puțin la o parte şi dă-mi voie să vorbesc cu cineva care-şi cunoaşte meseria mai bine decât dumneata.

Observând o femeie tânără, cu păr negru, pieptănat lins, preocupată cu lustruirea unghiilor, am ridicat glasul.

– Alo, scumpo, acordă-mi o secundă din timpul tău prețios!

Ofensată, bruneta împietri ca o statuie.

– V-ați adresat mie, cumva? m-a întrebat ea cu voce parcă făcută să te înghețe.

– Exact. Ce trebuie să fac ca să obțin o informație? Îl caut pe domnul Erle Dester. Unde îl găsesc?

Deschise zgomotos un repertoar, se uită în el arătându-se surprinsă că găsise totuşi acest nume şi-mi spuse cu aceeaşi voce glacială:

– Etajul întâi, camera 47. Apoi îmi întoarse spatele.

Stârnit, tot şirul de băieți de serviciu se foia şi chicotea, urmărind această scenă. L-am apucat de urechea dreaptă pe cel mai gras dintre ei şi l-am ridicat în picioare:

– Băiete, du-mă la camera 47. Hai, mai repede!

A ezitat şi o clipă ne-am uitat unul la altul. Îi stătea pe limbă să-mi spună să mă duc pe apa sâmbetei. I-am arătat pumnul, zâmbindu-i.

S-a decis să nu mă provoace şi a luat-o în sus pe scara largă, în timp ce ceilalţi băieţi şi cvartetul frumuseţilor se zgâiau după mine ca şi când aş fi fost unul din primii vizitatori marţieni.

Grăsunul m-a condus pe un coridor lung cu uşi de o parte şi de alta, având fiecare, prinse în şuruburi, plăcuţe pretenţioase gravate cu nume şi mai pretenţioase. Camera 47 n-avea nici o plăcuţă pe uşă, dar se cunoştea locul unde fusese, după cele patru mici găurele ale şuruburilor.

– Aici îşi pierde vremea, zise băiatul dispreţuitor, arătând uşa cu degetul cel mare.

– Mulţumesc, băiete.

Era exact genul de încăpere în care te puteai aştepta să găseşti un important producător de filme. Biroul, scaunele şi întregul mobilier erau moderne şi scumpe, covorul avea o grosime de vreo cinci centimetri şi întregul aranjament era costisitor şi de bun-gust. Pe birou se aflau înşirate şapte aparate de telefon roşii, două albe şi unul albastru; în acel moment toate tăceau şi se părea că vor rămâne mute în continuare. Când decazi, primul lucru ce dispare în industria cinematografică e zbârnâitul telefonului.

Dester şedea la birou, pe scaunul de forma unui căuş, tapisat în piele verde, suficient de confortabil ca să poţi adormi în el.

Mâinile i se odihneau pe marginea biroului; pe sugativa imaculată trona o sticlă goală de whisky scoţian, iar alta zăcea în coşul de hârtii. Ochii lui aveau o privire îndepărtată, sticloasă, fixată într-un punct exact deasupra capului meu. Era congestionat, iar muşchii feţei păreau ţepeni ca o scândură.

– E trecut de patru, domnule.

Marelui Sfinx de m-aş fi adresat şi tot aşa ar fi reacţionat. Mi-a trecut prin cap că nu e numai beat, dar că în acel moment e chiar paralizat de băutură.

Am închis uşa gândindu-mă că s-ar putea să treacă pe-acolo cineva şi să se uite înăuntru. Am luat de pe birou sticla de whisky şi l-am bătut apoi uşor pe umărul stâng.

Nu s-a întâmplat nimic. Continua să se uite fix într-un punct de deasupra uşii. I-am controlat pulsul. Bătea cam repede şi ceva nu era în ordine. I-am desfăcut gulerul. Tot n-a reacționat. Era atât de absent, cum nu mai văzusem până atunci nici un bețiv, deşi am mai întâlnit destui în viața mea.

Nu era nimic de făcut. Nu puteam să-l car la maşină de-a lungul coridorului şi mai ales prin hol. Trebuia să aştept să-şi revină, deşi în acel moment părea puțin probabil să se mai întâmple asta vreodată. M-am aşezat într-unui din fotoliile confortabile, am aprins o țigară şi am aşteptat.

Cum stăteam în această încăpere uitată de toți, mi s-a năzărit că dacă aş fi fost în locul lui Dester şi eu aş fi fost tentat să-mi pierd vremea bând un pahar, înainte de a pleca de aici pentru totdeauna. Mă intriga faptul că-şi răsucea singur cuțitul în rană. Dacă tot era un om sfârşit, dacă nimeni nu-i mai dădea nici un fel de atenție, dacă nu i se mai telefona, nu avea nici un sens să rămână în continuare în biroul ăsta. De ce nu se duce să stea acasă dându-i pe toți la dracu?

După aproape o jumătate de ceas de stat în fotoliu, am început să am o senzație de claustrofobie. M-am ridicat în picioare şi am dat târcoale de jur-împrejur, căutând ceva care să mă scape de monotonia aşteptării.

Dester încă nu dădea nici un semn de viață. Continua să rămână nemişcat şi să privească fix punctul de deasupra uşii. M-am apropiat de el şi i-am fluturat mâna prin fața ochilor, dar n-a reacționat.

În partea cealaltă a camerei era un fişier verde. Neavând ceva mai bun de făcut mam dus şi l-am cercetat. Am deschis primul sertar. În sertar erau câteva mape

legate în piele roşie, scrise cu litere de aur; În atenția imediată a domnului Dester, Pentru observațiile domnului Dester, Pentru planul de lucru al domnului Dester, Notele domnului Dester privind producția curentă, A se înainta domnului Dester pentru aviz şi aşa mai departe. Erau cincisprezece mape scumpe, splendid scrise, ce dovedeau că la un moment dat „Pacific Studios" îl apreciau foarte mult pe domnul Dester, chiar dacă acum îi făceau vânt. Erau toate goale şi chiar puțin prăfuite. Am închis sertarul şi am deschis un altul.

În sertarul aproape pustiu am găsit un document voluminos într-un înveliş gros de plastic. L-am scos, l-am întors şi am citit textul de pe partea exterioară:

Societatea națională de asigurare „Fidelity" din California se angajează prin prezenta să achite suma de şapte sute cincizeci de mii de dolari executorilor, administratorilor sau persoanelor desemnate de Erle Dester (asiguratul), în caz că va primi la Birourile ei administrative din San Francisco şi va accepta dovezile satisfăcătoare pentru Societate, privind moartea asiguratului şi calitatea reclamantului.

Am respirat încet şi adânc şi am recitit textul pentru a treia oară.

Nu era de mirare că Helen îi dorea moartea.

Un fior rece şi pătrunzător ca mâna morții mi-a trecut prin şira spinării.

Prin fața ferestrei o blondină îmbrăcată într-o bluză de cowboy şi blue-jeans se mişca legănându-se ca o rață, plină de aroganță, conştientă că toți bărbații o priveau apreciind ceea ce vedeau.

Am remarcat-o, dar asta a fost tot. Trei sferturi de milion de dolari mă fascinau infinit mai mult decât orice blondă bine făcută, fie ea şi în pantaloni mulați pe corp.

Pentru mine, Dester nu mai însemna doar un alcoolic incurabil şi vrednic de milă. Mai devreme sau mai târziu

tipul avea să moară călcat de o maşină sau căzând pe fereastră. Nu poți băga în tine alcool până ajungi la paralizie fără să dai la un moment dat de belea. Şi când va fi mort - dar numai atunci - scheletul lui va valora, în bani peşin, şapte sute cincizeci de mii de dolari, ceea ce reprezenta, pentru oricine, o groază de bani.

În sfârşit mă lămurisem de ce nu voia Helen ca el să aibă şofer. Ea ştia că Dester va continua să conducă Rolls-ul, beat sau treaz, cu sau fără şofer. Noaptea trecută era beat-turtă şi totuşi fusese gata să şofeze pe bulevardul supraaglomerat, dacă nu-i luam eu locul. Helen miza pe faptul că el oricând ar putea fi victima unui accident, de preferință mortal. Părea singura explicație de ce a căutat să scape de Simmonds şi a încercat să procedeze la fel şi cu mine.

După spusele lui Solly, Dester era pe drojdie şi Solly avea cum şi de unde să ştie asemenea lucruri. Părea că nimic nu-l mai putea salva de la prăbuşire, dar murind, soția lui ar fi avut posibilitatea să plătească datoriile şi îi mai rămânea destul pentru a trăi.

Un zgomot uşor în spatele meu m-a făcut să arunc polița de asigurare în sertar şi să privesc peste umăr.

Dester revenea la viață. Degetele i se mişcară pe sugativă şi privirea fixă îi dispăruse din ochi.

Am închis încet sertarul şi am traversat repede camera până la uşă.

– Sunteți gata să veniți acasă, domnule? am întrebat cu voce tare.

El clipi, clătină din cap, clipi iar, apoi mă prinse în raza ochilor lui.

– Ai venit, Nash? E patru? întrebă cu o voce îngroşată.

– E trecut de patru, domnule. Vă aşteptam.

Am rămas surprins ce repede s-a trezit. Împinse scaunul înapoi, încruntându-se. Îşi consultă apoi ceasul

de mână.

– Am avut mult de lucru. În perioada asta suntem cam ocupați. Nu mi-am dat seama că s-a făcut atât de târziu.

În timp ce se ridica în picioare, m-am îndreptat spre birou, gata să-l apuc. Se clătina al dracului şi am întins mâna să-l sprijin.

– Mi-a înțepenit piciorul, murmură el rezemându-se de mine.

Se aşeză pe marginea biroului.

– Unde e maşina?

– Afară la intrare, domnule.

– Du-o în spate. Arătă spre o uşă. Am să ies pe-aici.

– Da, domnule.

Am părăsit încăperea şi am străbătut repede coridorul şi holul; simțeam interesul cu care mă urmăreau privirile celor patru frumuseți şi am coborât treptele până unde lăsasem maşina. Am tras-o în spatele clădirii. Când m-am dat jos din ea, Dester cobora încet treptele, sprijinindu-se pe balustrada scării.

L-am instalat în automobil cu destulă greutate. S-a lăsat pe spate, având broboane de transpirație pe față şi ochii pe jumătate închişi.

– Să vă duc acasă, domnule? l-am întrebat.

Efortul depus ca să vină din birou până la maşină s-a dovedit prea mare pentru el. Părea că intrase în comă: în orice caz, nu mi-a aruncat nici o privire şi nici nu mi-a răspuns.

Am închis portiera şi m-am aşezat la volan. Am condus spre poartă, trecând pe lângă un şuvoi nesfârşit de oameni ce se duceau spre casă. Zărind Rolls-ul, s-au oprit să se zgâiască. Am auzit o fată cum spunea chicotind:

– Uite-l pe Dester; se-ntoarce acasă beat ca de obicei. Am mărit puțin viteza, dar nu puteam conduce atât de repede pe cât doream. Alți oameni ne fixau; alți oameni

aveau de făcut comentarii. Transpirasem până am ajuns la poartă, unde a trebuit să încetinesc, ca paznicul s-o deschidă.

De data asta catadicsi să se uite la maşină şi privirea i se opri la Dester, care zăcea cu capul pe speteaza capitonată, cu fața roşie ca o pătlăgică şi cu ochii sticloşi. Apoi paznicul mă măsură pe mine, se strâmbă dezgustat şi scuipă pe trotuar. S-ar putea să fi avut dreptate nutrind asemenea sentimente, dar am fost grozav de tentat să sar din maşină şi să-i ard un pumn de să-şi culeagă toți dinții de pe jos.

Odată ajunşi pe bulevard, am apăsat pe accelerator, dar şi acolo oamenii se holbau la Rolls când treceam prin dreptul lor. După zâmbetul lor batjocoritor mi-am dat seama că ştiau că duc acasă un om beat.

Când am ajuns la vilă şi-am pătruns pe alee m-am simțit uşurat: eram la adăpost de privirile lor. Am tras în fața vilei, am coborât şi i-am deschis portiera.

Dester sta nemişcat, având în ochi aceeaşi privire fixă, sticloasă, îngrozitoare. L-am bătut uşor pe genunchi.

– Suntem acasă, domnule.

Dacă aş fi vorbit într-un microfon mut obțineam acelaşi rezultat.

Nu puteam să-l las în automobil. Doar nu era să aştept pe arşița aia până seara. Am întins brațele, l-am înşfăcat de piepții vestonului, l-am tras afară şi l-am săltat pe umăr aşa cum fac pompierii.

Trebuie să fi avut peste nouăzeci de kilograme dar sunt destul de voinic şi ridicasem poveri mai grele decât Erle Dester, deşi nu cu mult mai grele. Am urcat treptele clătinându-mă, am deschis uşa de la intrare şi-am traversat vestibulul îndreptându-mă spre scară.

Helen strigă din holul cel mare:

– Erle, tu eşti? Am nevoie de tine.

Avea în voce ceva batjocoritor, ştia că e beat. Am

ezitat un moment, apoi m-am întors şi am intrat cu el în spinare de parcă purtam un sac de grâu.

Helen şedea într-un fotoliu adânc, cu o revistă în poală şi alături cu o tavă pe care era serviciul de ceai. Purta o rochie de după-amiază din poplin maro-deschis. Arăta splendid şi părea mulțumită de ea când mă privi cu neruşinare, ridicându-şi sprâncenele frumos arcuite.

– Ah, dumneata eşti, Nash. Credeam că e domnul Dester, spuse ea ignorând sarcina ce o purtam.

Am fost tentat să-l arunc de pe umăr în poala ei, dar m-am stăpânit la timp. În acel moment trebuia să joc rolul unui servitor desăvârşit, în aşa fel ca ea să nu aibă nici un motiv să mă concedieze.

– Da, doamnă. V-am auzit când ați chemat. Tocmai mă duceam să-l pun pe domnul Dester în pat. Nu se simte prea bine.

– Foarte amabil din partea dumitale. Speram că azi se va simți mai bine. Nu face nimic, du-l şi vezi să nu-l scapi. După ce l-ai aşezat în pat poți să te întorci aici. Aş vrea să vorbesc ceva cu dumneata.

– Da, doamnă.

Am ieşit, am urcat scările şi am intrat în dormitorul lui Dester. L-am culcat pe pat. Am pierdut puțin timp până să-l dezbrac şi să-l instalez în aşternut. Îndată ce-a pus capul pe pernă, a început să sforăie.

L-am învelit, am tras draperiile, am pus pe noptieră o sticlă cu apă de băut la care să poată ajunge uşor şi am ieşit, închizând încet uşa.

În timp ce coboram treptele, inima a început să-mi bată mai repede şi am intrat în holul cel mare.

După câteva clipe am spus:

– M-ați chemat, doamnă?

S-a încruntat, făcând cu mâna un gest supărat şi continuând să citească.

M-am întrebat cum ar fi reacționat dacă i-aş fi smuls

revista din mână, aş fi ridicat-o brutal din fotoliu şi i-aş fi strivit buzele de ale mele.

Am aşteptat, privind-o concentrat şi extrem de minuțios. I-am examinat tenul, forma urechilor, culoarea rujului de buze, conturul trupului, întocmai ca un fermier oprit în fața unui animal pe care vrea să-l cumpere.

Cred că nu s-a aşteptat s-o tratez aşa: Am văzut cum i se ridica sângele în obraz, apoi deodată a aruncat revista şi s-a uitat în sus la mine, cu ochii încărcați de fulgere.

– Nu te holba la mine aşa, mârlanul dracului! zise ea furioasă.

– Vă rog să mă iertați, doamnă.

– Noaptea trecută ți-am comunicat că n-avem nevoie de dumneata. Ți-o repet, spuse ea, aplecându-se puțin şi fixându-mă furioasă. Acum ştii în ce constă slujba. Nare cum să-ți placă; nimănui nu i-ar place. Pentru soțul meu e mai bine să nu aibă ajutor. Îşi va reveni dacă nu va avea pe nimeni să facă pe sora de caritate cu el. În loc de salariu am să-ți dau două sute de dolari. Va trebui să-ți faci bagajul şi să pleci imediat.

Nu i-am răspuns nimic.

S-a ridicat în picioare. S-a dus la birou, a luat dintr-un sertar două bancnote de câte o sută de dolari şi le-a aruncat pe masă.

– Ia-le şi şterge-o!

Aşa ar fi trebuit să fac, dar, desigur, n-am făcut-o.

– Doamnă, nu primesc ordine decât de la domnul Dester. Atât timp cât are nevoie de mine, voi rămâne pe loc.

M-am întors şi am pornit spre uşă.

– Întoarce-te, Nash!

Am continuat să merg, am ajuns în vestibul, am deschis uşa de la intrare şi am coborât treptele în lumina soarelui.

CAPITOLUL TREI

Stăteam întins pe pat, în cămaşă şi cu gulerul desfăcut, învârtind o ţigară între degete şi gândindu-mă la situaţie, aşa cum îmi era cunoscută până acum.

Era clar că Helen aştepta ca Dester să moară şi că asta o făcea nerăbdătoare. O înţelegeam: şapte sute de mii era o sumă pe care nu prea puteai s-o aştepţi liniştit.

Dacă le-aş fi dat crezare lui Simmonds şi Solly, se părea că în scurt timp Dester va avea dificultăţi financiare, sau poate că le şi avea. O primă de asigurare pe viaţă, atât de mare cum era cea deţinută de el, reprezenta o groază de bani. După un calcul aproximativ, ar face anual în venitul lui o gaură de vreo opt mii sau poate zece mii de dolari. Nu părea posibil ca pe viitor să mai fie în stare să scoată asemenea sume. Mi-ar fi plăcut să examinez poliţa de asigurare şi să aflu când va trebui plătită rata[1] următoare. Era mai mult ca sigur că nu va fi în măsură s-o achite şi dacă n-o făcea, asigurarea îşi pierdea valabilitatea. Dacă ar fi murit, fără a exista o clauză specială în poliţa de asigurare, atunci Helen n-ar mai fi obţinut trei sferturi de milion de dolari. Probabil că ea ştia asta şi de aceea era aşa de dornică să scape de el. După toate semnele, se bizuia pe faptul că Dester îşi va găsi moartea într-un accident de maşină înainte de termenul scadenţei.

Oare ce va face acum când nu reuşise să scape de mine, iar şansele ca Dester să aibă un accident de maşină s-au redus? Avea numai un anumit interval de timp până la scadenţă, aşa că nu putea să aştepte ca el să moară din pricina băuturii. Ceea ce mă interesa să ştiu era dacă ea dorea în asemenea măsură aceşti bani încât să-i

[1] *Sumă plătită periodic pentru prelungirea sau reînnoirea unei poliţe de asigurare.*

grăbească moartea.

Mi-am amintit ce-mi spusese Solly: un alt tip s-a aruncat pe fereastră din cauza ei.

Aveam presimțirea că acest alt tip putea să-mi dea cheia actualului joc. Dacă puteam să aflu cine a fost el şi de ce s-a aruncat pe fereastră, aş fi fost în măsură să evaluez mai exact cât de departe ar merge ea ca să pună mâna pe bani. Dar cum aş putea descoperi asta?

Dester a întâlnit-o la New York. Probabil că individul acela s-a aruncat pe fereastră undeva în New York.

Se părea că în afacerea asta aveam nevoie de ajutor din afară. Singura cale să aflu ce a fost era să angajez un detectiv particular, însă ăştia costă bani.

Deodată am sărit în sus. De ce mă interesează toate astea? m-am întrebat. Ce m-a făcut să-mi vâr nasul în ceva ce nu mă priveşte? Cunoşteam desigur răspunsul, dar nu-mi plăcea nici chiar pentru mine să-l recunosc.

Descoperind că la moartea soțului, Helen va încasa trei sferturi de milion de dolari, m-a cuprins o invidie chinuitoare. Am început să mă întreb dacă n-ar fi vreo şansă să mă bag în combinație şi să obțin o parte din aceşti bani. Ştiam că n-aveam nici un drept. Dar pentru că Helen îşi pusese în gând să grăbească moartea lui Dester, îl că-pătam. Dacă aş fi în stare să dovedesc că-i grăbise moartea, aş avea-o la mână. Ştiam cum se cheamă aşa ceva, dar doream atât de arzător aceşti bani încât n-am tresărit în fața cuvântului.

Deocamdată însă eram undeva în afară, privind doar în interior. Eram ca un spectator la teatru. Cortina se ridicase: actorii şi actrițele apăruseră pe scenă, intriga începea să se desfăşoare, iar eu n-aveam nici un rol în piesă. Trebuia într-un fel să intru în scenă şi să particip la acțiune.

Se părea că venise timpul să am o discuție sinceră cu mine însumi, să-mi examinez conştiința şi să aflu cât de

departe aş merge pentru apune mâna pe o parte din aceşti bani. Totul se petrecea numai între mine şi mine şi dacă nu izbuteam să fiu sincer faţă de persoana mea, cu nimeni altul nu mai puteam fi.

Totul depindea desigur de partea ce urma s-o obţin. Cu cât va fi mai mare, cu atât va creşte şi riscul pe care eram dispus să mi-l asum. Oare pe cât aş putea pune mâna fără prea multă rezistenţă? Jumătate? Un sfert?

Mi-am adus aminte de una dintre multele devize folosite de Solly când era vorba de vânzare: Cere totdeauna de două ori mai mult decât face: s-ar putea să fii tu însuţi surprins şi să obţii cât ai cerut.

Dacă voi pretinde jumătate, trei sute cincizeci de mii?

Priveam lung în tavan încercând să-mi imaginez ce-ar însemna să am toţi aceşti bani. Cea mai mare sumă câştigată vreodată într-un an fusese de patru mii de dolari - asta în minunata perioadă a prosperităţii - şi recunosc că mi-a ieşit sufletul ca să-i obţin.

Trei sute cincizeci de mii.

Numai când mă gândeam la tot acest bănet şi-mi zvâcnea inima. Mi-ar schimba viaţa. Ei bine, cât de departe aş merge, cât de mult aş risca pentru a pune mâna pe atâţia bani?

Prin minte mi-a trecut un cuvânt şi m-a făcut să tresar. Mi-am amintit atunci că voiam să fiu cinstit cu mine însumi.

Crimă?

Aş ucide pentru o asemenea sumă?

Una era să stai în pat şi să-ţi faci planul cum să-l omori pe Dester pentru bănetul acela, şi alta să treci la fapte. Chiar de-aş avea atâta curaj s-o fac, rămânea riscul.

Dacă Dester ar muri ucis, prima persoană suspectată de poliţie va fi Helen. N-aveam nici un dubiu cum va lucra mintea unui poliţist într-un asemenea caz. Ar raţiona că Helen a vrut să scape de bărbatul ei ca să pună mâna pe

banii de asigurare. Îşi va imagina că Helen s-a ferit desigur să comită ea însăşi crima, şi-ar roti deci privirea în jur pentru a găsi pe celălalt om şi mă va repera pe mine.

Şi pe urmă trebuie să te gândeşti şi la societatea de asigurare. Nu vor plăti o asemenea sumă cu ochii închişi. Detectivii ei erau mai perseverenți, mai abili şi mult mai periculoşi decât polițiştii.

Nu, crima era un risc prea mare: adică o crimă directă. Dar ce-ar fi prin acțiune indirectă? Aşa cum o plănuia Helen? Era destul de uşor. Dester nu avea decât să scoată maşina când era beat şi să se avânte în circulații amețitoare, cu viteze mari, şi cu asta basta. Părea o soluție mai bună, dar să presupunem că nu va ieşi cu maşina sau că nu va traversa strada când e beat turtă. Cât timp mai aveam până la scadența primei de asigurare? Iată chestiunea vitală.

Helen ştia probabil că timpul presează. Deci, n-ar fi oare mai înțelept să nu mă amestec, să aştept ca ea să scape de Dester şi abia după aceea să intru în joc şi s-o oblig să împartă banii cu mine?

Asta mi-a reamintit de tipul ce căzuse pe fereastră. Exista oare ceva din trecutul ei cu care aş putea s-o am la mână? Deodată m-am gândit la Solly. El avea legături la New York. Dacă l-aş putea convinge să se deplaseze acolo, ar putea să afle ce mă interesa.

M-am uitat la ceas. Tocmai trecuse de şapte. În noaptea asta Dester nu va ieşi în oraş. Cu cât vorbeam mai repede cu Solly, cu atât era mai bine. Am ridicat receptorul şi am chemat casa lui.

A răspuns cu oarecare întârziere.

– Jack, vreau să-ți vorbesc. Ne putem întâlni într-o jumătate de oră la barul lui Sam?

– Nu pot astă-seară. Am o întâlnire importantă. Ce te doare?

– Pe mine nimic. Dar o să te doară pe tine destul de

mult dacă nu te grăbeşti să vii la barul lui Sam.

A urmat o pauză în care s-a luptat cu sine însuşi, apoi l-am auzit oftând:

– Ei bine, în regulă. Dacă n-o lungeşti, mai apuc şi întâlnirea. Mai am o oră până atunci.

– În douăzeci de minute sau şi mai repede sunt la barul lui Sam, i-am zis şi am pus jos receptorul.

M-am schimbat în costum şi am pornit-o la trap pe alee. Mi-ar fi plăcut să împrumut una din maşini, dar nu mă încânta să cer şi de altfel ştiam că e periculos.

Când am intrat în bar l-am găsit pe Solly aşteptându-mă impacientat. L-am dus la separeul din fund, lângă perete, unde puteam vorbi fără să fim auziți şi am comandat două pahare mari de whisky cu sifon..

– Despre ce e vorba? m-a întrebat îndată ce chelnerul ne-a pus în față băuturile şi s-a îndepărtat.

– Mda. Ascultă: îți mai aduci aminte ce-ai spus de doamna Dester? Despre un tip care s-a aruncat pe fereastră din pricina ei.

Solly se strâmbă.

– Hm! Dar ce-are a face asta cu mine? Ascultă, dacă m-ai adus aici...

– Las-o mai moale, am zis bătându-l uşor pe mână. Cine ți-a vorbit de tipul ăla?

– Habar n-am, răspunse Solly dând din umeri. Oamenii îmi spun chestii din astea tot timpul, aşa că n-aş putea să ştiu.

– O fi adevărată?

– Presupun. Dar ce te agiți aşa? Ce legătură are doamna Dester cu propunerea ta?

– Ştii absolut sigur că tipul a căzut pe fereastră afară? Se uită fix la mine.

– Ştie oare cineva ceva precis? Despre ce-i vorba? M-am lăsat pe spate şi, privindu-l țintă, am sorbit puțin din whisky.

– Nu ți-ar surâde să pui mâna pe cinci sute de dolari?

Cu unghia lui murdară îşi scărpina nasul de pasăre de pradă.

– Glumeşti?

– Nu e momentul. Te aşteaptă cinci sute dacă esti gata sa-mi fii de folos.

– E vorba de vreun matrapazlâc? întrebă Solly, cu ochii duri. Ascultă, ştii ce?...

– Ştiu, ştiu. N-ai vrea să mă laşi să vorbesc? Îți ofer şansa să intri într-o combinație clasa-ntâi, dar trebuie să rişti împreună cu mine şi să fii pregătit să faci o treabă oarecare înainte de a putea încasa banii.

– N-am impresia că-mi place cum sună chestiunea, spuse el tărăgănat. Tu nu eşti în stare să pui laba nici măcar pe cinci dolari, darmite pe cinci sute. Despre ce dracu e vorba? Am crezut că e vorba de o afacere. Ca să vezi! Pierd o întâlnire plăcută!

– Ştiu, l-am întrerupt. Poate crezi că-i o nebunie, dar nu-i chiar aşa de imposibil de crezut cum s-ar părea. Întrebarea e cât te interesează asta?

Se foi nerăbdător.

– Cât mă interesează? Ei bine, aş vrea să cunosc toată povestea.

L-am privit țintă.

– Eşti sigur?

– Ce vrei să afli?

– Câteva informații despre Helen Dester, am zis cu voce scăzută. Cred că-mi poți obține aceste informații. Când le voi avea, îți voi plăti cinci sute de dolari, dar nu înainte de asta. M-am oprit uitându-mă din nou stăruitor la el. Acum mai vrei să cunoşti întreaga poveste?

Vru să-mi spună ceva, dar deodată îi căzu fisa şi fața lui ca din topor se înăspri.

– Ia stai nițel. Genul ăsta de escrocherie e dinamită

curată. Eşti un şantajist...

– Taci dracului, creier de pasăre! Cine vorbeşte de şantaj? i-am spus coborând glasul. Îți ofer cinci sute de dolari să cercetezi trecutul Helenei Dester şi să-mi spui ce descoperi. N-am vorbit absolut nimic despre şantaj.

– Am mai avut de-a face cândva cu poliția, Glyn, şi nu-mi convine să risc încă o dată.

– Cine vorbeşte de poliție? i-am retezat-o. Dar dacă te codeşti atâta, găsesc eu pe altcineva să-mi facă serviciul.

M-a studiat, apoi a ridicat din umeri.

– În regulă, aş şti eu cum să folosesc cele cinci cente. Ce trebuie să fac ca să-i am în mână?

– Am nevoie de informații complete despre tipul care a căzut pe fereastră, şi când spun complete, înțeleg chiar aşa. Cine a fost, de ce a căzut, care a fost verdictul coronerului[2], cine era cu el când a picat şi ce loc ocupa el în viața Helenei. Înțelegi? Vreau toată povestea. Apoi doresc o descriere amănunțită a trecutului Helenei. Va trebui să pleci la New York şi să dezgropi totul, dar fără să-ți mai pierzi timpul degeaba pe-aici.

– Şi ce se va întâmpla cu afacerile mele cât voi fi la New York?

– Nu fi îngrijorat. Patsy poate să aibă grijă de ele. Chestia asta e mai importantă. Ştii tot atât de bine ca şi mine că în afacerile tale ți-ar trebui să munceşti ca un sclav timp de o lună ca să câştigi cinci cente. Eu îți ofer suma asta pentru câteva zile de muncă.

– Da-a, sună frumos, dar când îmi pică biştarii?

– Dacă-mi reuşeşte lovitura, îi capeți. Dacă nu, înseamnă că am avut ghinion amândoi.

– Şi între timp trebuie să avansez eu pentru călătoria

---

[2] *Funcționar public căruia îi revine sarcina cercetărilor deceselor nefireşti; coronerul îşi execută atributiunile cu un juriu format din 7-11 persoane. Rezultatul este consemnat într un act de incriminare ce reprezintă verdictul juriului.*

la New York.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Mai bine s-o lăsăm baltă, dacă o iei aşa!

Trase din pahar o înghiţitură zdravănă.

– Nu-mi prea place. O asemenea combinaţie ne poate duce pe amândoi la zdup.

– Ce fel de combinaţie? am întrebat, fixându-l.

– Ştiu ce vreau să spun. Cu mine să nu umbli pe ocolite.

– Ce dracu te tot frământi? Nu ţi-am cerut decât să-mi obţii câteva informaţii. În schimbul lor îţi voi da cinci cente, plus cheltuielile de transport. Habar n-ai la ce-mi folosesc informaţiile sau de unde provin cele cinci cente. Cum să te bag în bucluc?

A răsucit în minte toate astea. Se părea că l-am liniştit.

– Dar cu tine cum rămâne? Ar fi cazul...

– Îmi port şi singur de grijă. Primeşti sau nu afacerea? Ridică din umeri.

– Bine, e în regulă, am să văd ce pot dezgropa. Dar dacă-ţi aduc informaţiile, nu vreau să ştiu cum le foloseşti. Nu cumva să mă vâri în vreo încurcătură.

– S-a făcut. Vrei să pleci mâine dimineaţă? Am nevoie repede de material şi când spun repede, înţeleg repede.

Şi-a golit paharul şi s-a ridicat în picioare.

– Îl vei căpăta. Am să-ţi telefonez. Ce număr ai?

– Nu. Te sun eu. Te sun acasă vineri dimineaţă la nouă. În regulă?

– M-da, dar bagă de seamă ce faci. N-am impresia că-ţi dai seama cât de serioasă poate fi chestiunea pentru tine. Sper că ştii ce faci.

I-am zâmbit sarcastic.

După plecarea lui Solly am cinat la repezeală şi am luat autobuzul spre vila lui Dester.

Cadiliacul lipsea. Helen fiind plecată, m-am gândit că

n-ar strica să văd ce face Dester.

Zăcea în pat. O sticlă de whisky scoțian şi un pahar pe jumătate plin stăteau pe noptieră. Se uită spre mine, cu o față încordată şi cu nişte ochi injectați. Avea în mână un revolver automat de calibrul 38. L-am văzut clar înainte de a-şi ascunde sub cuvertură mâna în care-l ținea, ca să nu fie văzut.

– Ce vrei? Nu poți să bați la uşă înainte de a intra? mi-a zis pe un ton repezit.

Mă descumpănise vederea revolverului şi mă întrebam dacă ştie că Helen aşteaptă ca el să moară. Se temea de ea? Avea la îndemână revolverul pentru a se apăra de vreun atac?

– Îmi pare rău, domnule, am spus stând în prag. Mă gândeam că s-ar putea să dormiți. Voiam numai să ştiu dacă ieşiți astă-seară.

Am observat că se linişteşte.

– Intră, băiete. N-am să ies noaptea asta. Nu mă simt prea bine.

Am închis uşa şi m-am dus până la picioarele patului. Aveam o senzație stranie pri-vindu-l pe bărbatul acesta care, după cum ştiam, mort valora trei sferturi de milion de dolari.

– Doamna Dester a ieşit? m-a întrebat brusc, întinzând mâna după pahar.

– Da, domnule, cel puțin Cadiliacul nu e în garaj.

– N-a spus unde pleacă?

– Nu, domnule.

Îşi termină whiskyul şi-şi mai turnă un pahar. Mâna îi tremura atât de tare încât vărsă o parte din băutură pe cuvertură.

– Nu ştiu dacă ați aflat, dar doamna Dester nu vrea să rămân aici, am continuat. Mi-a spus de două ori să plec.

A zâmbit: un zâmbet dur, amar.

– Nu mă surprinde, băiete. Numai că ordinele Ie primeşti de la mine.

– Da, domnule.

– Orice ți-ar spune, nu-i acorda nici o atenție. Am nevoie de dumneata, vreau să conduci Rolls-ul.

– Da, domnule.

Se lăsă pe pernă, privindu-mă atent.

– Eşti însurat, băiete?

– Nu, domnule.

– Eşti deştept. Să nu te căsătoreşti niciodată. Dacă evitam căsătoria nu ajungeam un bețiv nenorocit. Schiță cu mâna o mişcare. E încântătoare, nu-i aşa? Tot ce-şi poate dori un bărbat. Nici n-ai putea crede că o femeie atât de frumoasă ca ea e mai rece ca un sloi de gheață. Dar aşa e. Un singur lucru o preocupă tot timpul şi anume, banii! Te interesează banii?

Am fost nevoit să-mi umezesc buzele înainte de a răspunde:

– Pe cine nu interesează?!

– Da, numai că sunt diferite grade de interes. Şi pe mine mă interesează, dar nu trăiesc numai pentru ei. Ea însă o face. Mai bău puțin whisky. Aşteaptă să mor. Crede că va pune mâna pe o mulțime de bani când n-o să mai fiu. Râse, cu un sunet nu prea plăcut. O să primească o lovitură. Tot ce va obține va fi o groază de datorii. Asta-i tot. Am eu grijă.

Îl ascultam fără să spun nimic. Mi-am zis că nu poate fi vorba decât de prima de asigurare: scadența era aproape şi el nu va reînnoi polița. Deodată păru că-şi dă seama de ceea ce vorbise. Fața i se înăspri şi se răsti la mine:

– Ce stai şi te holbezi la mine? Pleacă! Vreau să fiu singur şi nu mai intra fără să bați la uşă!

Bun. Poate că vizita în camera lui n-a rentat, însă cert e că mi-a oferit ceva la ce să mă gândesc.

În dimineața următoare, la ora zece şi jumătate punct, Dester coborî la maşină. Părea treaz, însă era tras la față şi cu cearcăne vinete la ochi. Se mişca încet ca şi cum n-ar fi fost prea sigur pe picioarele lui.

– Nu merg la studio în dimineața asta, mi-a spus când s-a urcat în maşină. Du-mă la aeroport. Ce zici, mai prind avionul de unsprezece şi jumătate pentru San Francisco?

– Da, domnule.

De ce merge la San Francisco? mă întrebam în timp ce-l duceam la aeroport. Mi-am amintit că sediul central al societății de asigurare „National Fidelity” era la San Francisco. Ce n-aş fi dat să-l pot întreba direct ce vrea să facă, dar n-aş fi obținut nimic altceva decât concedierea.

Am tras în fața intrării aeroportului, am coborât şi i-am deschis portiera.

– Voi fi la studio în jurul orei patru, băiete. Mă iei de acolo. Stătea încă în maşină, uitându-se la mine, apoi a continuat: Cum stai cu banii?

Deşi am fost surprins, am răspuns destul de repede:

– Adevărul e, domnule, că în momentul de față sunt cam în aer. Dacă ați putea... M-am oprit, lăsând restul frazei să plutească în aer.

A zâmbit.

– Cât am zis că-ți voi da?

– Cincizeci, domnule.

A scos din buzunar carnetul de cecuri. Apoi m-a privit şi zâmbetul i-a devenit amar.

– E mai bine să încasezi cecul, băiete, cât mai e ceva în cont. Nu mai e mult până când ceilalți vor căuta să pună mâna pe tot.

A completat un cec şi mi l-a dat.

– Poftim! E salariul pe un an. Sper că n-ai să mă laşi baltă acum, nu-i aşa? Stai cu mine până dau faliment. N-o să dureze mult.

M-am uitat la cec şi nu-mi venea să cred ochilor. Îl completase, trecând două mii şase sute de dolari.

– E mai bine să-l încasezi repede, continuă el. Nu-l păstra în buzunar. Primul venit e şi primul servit. În câteva zile nu va mai rămâne nici un gologan.

– Da, domnule, sper însă că asta nu înseamnă... Am lăsat neterminată fraza pentru că nu voiam să mă aleg cu o observație.

– Exact asta înseamnă, a spus zâmbindu-i. Contractul meu expiră sâmbătă şi nu va mai fi reînnoit. Nu citeşti coloanele de scandal? Nu e nici un secret. Sunt curățat. Sunt un bețiv, băiete, şi nimeni n-are nevoie în zilele noastre de un bețiv, ceea ce înseamnă că sâmbătă rămân acasă. Sunt dator până peste cap. Îmi vor vinde casa, automobilele. Totul va dispare. Cât timp mai sunt şeful producției la „Pacific Picture Corporation”, creditorii mei se abțin, sperând ca totdeauna într-un miracol, dar la sfârşitul săptămânii, când voi fi pus pe liber, se vor repezi ca un stol de corbi.

A coborât din maşină şi s-a oprit, uitându-se lung la cerul albastru, scăldat de razele soarelui.

– Ce-mi pasă? M-am distrat. Am călătorit. Am avut un Rolls. M-am căsătorit cu cea mai frumoasă femeie din Hollywood. Ce-şi mai poate dori un om? Acum e timpul să plătesc nota: e în regulă. Am să plătesc ce-am să fiu în stare şi pentru ce rămâne neachitat, n-au decât să fluiere a pagubă.

Îmi puse mâna pe umăr, scuturându-se uşor. Privea dincolo de mine şi gura i se schimonosise într-un zâmbet dur şi amar.

– Şi ea va fi una dintre cei ce vor trebui să fluiere în vânt. E singurul mijloc să-i plătesc pentru viața pe care mi-a oferit-o. Aş fi în stare şi-acum să mă târăsc în mâini şi-n genunchi şi să-i ling pantofii pentru un singur cuvânt bun. Şi-a ridicat ochii şi m-a privit drept în față. Un dialog

cam desuet, nu-i aşa, băiete? Ca-ntr-un film de mâna a doua. Ascultă, niciodată n-am reuşit să aprind o scânteie în ea, auzi, nici măcar o dată. Ce-a spus Hemingway? Pământul nu s-a învârtit niciodată pentru noi. Înțelegi ce vreau să spun? S-o iubeşti era tot atât de scârbos şi îngrozitor ca şi când ai iubi un cadavru.

S-a întors brusc şi a intrat în holul aeroportului.

M-am întors la maşină, am aprins o țigară şi am pornit cu viteză redusă spre şoseaua principală. Ca să-mi scot din minte fața lui tristă, desperată, m-am străduit să mă gândesc la cele trei sute cincizecii de mii de dolari pe care aş pune mâna dacă el ar muri. Nu eram însă în stare să mă bucur cum ar fi fost cazul.

Până să ajung în oraş, am reuşit să-mi schimb starea sufletească. Cel puțin acum aveam ceva pentru strădania mea. Două mii şase sute de dolari nu era un început rău. Am parcat maşina şi am scos cecul să văd la ce bancă era. Țineam să-i ascult sfatul şi să încasez imediat gologanii.

Când am întins cecul la ghişeu, casierul băncii lui Dester se arătă surprins. S-a dus în fund şi l-am văzut verificând contul. Până la urmă s-a convins şi mi-a numărat banii. I-am luat şi am deschis pe numele meu un cont la o bancă de peste drum.

Era plăcut să posezi din nou un cont la bancă.

M-am întors acasă, m-am schimbat de uniformă şi, neavând ceva mai bun de făcut, am scos maşina cea mare de tuns şi m-am apucat de lucru, hotărât să tund toată iarba de pe pajişte.

Abia după ora unu m-am decis să încropesc ceva pentru prânzul meu şi atunci am văzut-o pe Helen ieşind din casă.

A venit până la marginea pajiştii şi s-a oprit aşteptând. Am manevrat maşina în aşa fel ca să trec pe lângă ea şi ajungând aproape am oprit motorul.

– Ați avut cumva nevoie de mine, doamnă?

– Aş vrea să mă conduci astă-seară la „Palm Grove Club” şi apoi să vii la ora unu să mă iei. Domnul Dester nu va ieşi în oraş.

I-am întâlnit ochii şi am avut un şoc. Ostilitatea pe care mă aşteptam s-o văd nu exista; în loc de asta, ochii ei verzi mă priveau cu căldură.

– Nu-mi place să conduc noaptea, a continuat ea. Şi nu-i nevoie să porți uniforma, Nash. Va trebui să mă aştepți cam mult şi poate o să doreşti să mergi la un film sau aşa ceva.

Am fost atât de surprins încât m-am uitat fix la ea.

– Şi, Nash, deoarece insişti să rămâi aici, ar fi mai amuzant pentru noi amândoi dacă am deveni mai prietenoşi.

Privirea lungă, lascivă pe care mi-a aruncat-o nu putea să însemne decât un singur lucru. Avusesem de-a face în viață cu destule femei şi de toate felurile, ca să nu recunosc această privire şi invitația ce se ascundea în spatele ei.

– Da, doamnă.

A zâmbit îndată şi zâmbetul a făcut-o să arate mai tânără şi chiar mai frumoasă. În timp ce o urmăream cum se îndrepta spre garaj, inima îmi bătea al dracului.

CAPITOLUL PATRU

Ştiu cum să mă port cu femeile: unii bărbaţi o ştiu. E un talent. Fie că-l ai, fie că nu, afli repede dacă-l ai sau nu. Am descoperit că-l aveam şi eu când eram doar un puşti de cincisprezece ani. Acum am treizeci şi trei, şi de-a lungul acestor optsprezece ani poate că n-am strălucit în ceea ce am făcut, dar sigur e că m-am bucurat de mult succes la femei.

Aşa că schimbarea asta bruscă în purtarea Helenei n-a fost de fapt, o surpriză; numai că a sosit mai repede decât mă aşteptam, însă n-am avut nici un dubiu că mai devreme sau mai târziu tot va veni. Încrederea mea se baza pe experienţă. Gândul că şi alte femei, unele tot atât de ostile ca şi Helen, au capitulat lesne în cel mai neaşteptat moment, m-a determinat să nu fiu suspicios cu această manevră a Helenei.

Pe la trei am plecat cu Rolls-ul în oraş şi l-am parcat, apoi m-am dus la un magazin de confecţii unde se găseau nişte costume bine croite, la preţuri destul de rezonabile, şi m-am îmbrăcat din cap până-n picioare. În general îmi vin bine hainele de gata, iar costumul gri cu puncte negre ales până la urmă îmi venea ca turnat. Mi-am cumpărat o cămaşă albă de nailon, o cravată elegantă, ciorapi şi o pereche de pantofi de mocasin. Până mi-au împachetat ceea ce cumpărasem, m-am dus la bancă, am scos bani ca să plătesc nota şi m-am întors la magazin s-o achit.

Am pus pachetul în portbagajul Rolls-ului. Se făcuse aproape patru. M-am îndreptat spre studiouri ca să-l iau pe Dester.

Deşi era destul de băut, Dester nu era chiar atât de pilit cât mă aşteptasem să fie. N-aveam nici o şansă să ajung până la poliţa de asigurare.

– Intră, băiete, mi-a strigat când am bătut la uşa

întredeschisă. Uite, am câteva lucruri pe care aş vrea să le duci în maşină.

Într-un colț zăceau cele două valize şi cele cincisprezece mape de piele, legate cu o sfoară.

În timp ce mă duceam să le iau, el s-a întors spre fişier, a deschis al doilea sertar şi a scos polița de asigurare. L-am urmărit cu coada ochiului când s-a uitat la ea, apoi a pus-o în buzunarul interior al sacoului.

Asta era. Probabil că o va încuia în seiful din perete pe care-l observasem în dormitorul lui. Am avut şansă prima dată reuşind s-o văd. Se părea că nu voi mai avea alta s-o pot examina.

Am aşezat valizele în portbagaj, lângă pachetul meu, şi m-am întors în birou.

– Asta-i tot, domnule?

– Pentru moment da, mi-a răspuns, deschizând dulapul cel mare din perete. Pe unul dintre rafturi stăteau vreo trei duzini de sticle pline cu whisky, pe restul rafturilor aliniindu-se sticlele goale. Aş fi jurat că erau aproape o sută de sticle.

– Pe cele pline le iau vineri, a continuat el. Pe cele goale le las, ar putea fi epitaful meu. Să mergem.

– După cât am înțeles n-aveți nevoie de mine astă-seară, domnule, am spus des-chizându-i portiera. Doamna Dester mi-a cerut s-o duc cu maşina la Palm Grove.

S-a uitat fix la mine.

– Ți-a cerut ea? Ce bizar. Mă întreb de ce. Îi place să conducă singură maşina. Acum mă intrigă de ce oare vrea s-o duci dumneata la Palm Grove.

Şi eu mă întrebasem.

– A zis ceva despre faptul că nu-i place să conducă noaptea.

– A spus ea asta? Bine, bine, n-are a face. Ce importanță are! Nu, n-am nevoie de dumneata astă-seară.

Am ceva de scris.

Ajungând acasă, am cărat valizele în biroul lui. El urcase şi când traversam vestibulul, Helen ieşi din holul cel mare.

– Nash, la ora opt, te rog.

– Da, doamnă.

Privirile noastre se întâlniră şi ea zâmbi. Mai văzusem şi altă dată genul ăsta de zâmbet şi iar am simțit cum inima îmi bate mai repede.

– Sper că n-ai să îmbraci uniforma!?

– Mi-ați spus că nu e nevoie, doamnă.

– Desigur.

La ora opt am tras Cadiliacul în fața uşji principale. Pierdusem o oră bărbierindu-mă, făcând duş şi îmbrăcându-mi hainele cele noi. Eram destul de mulțumit de rezultat.

În timp ce mă aplecam să opresc motorul, uşa de la intrare se deschise şi apăru Helen. Purta o rochie albă, foarte simplă. Nu mă aşteptam să se îmbrace aşa pentru un local ultraluxos ca Palm Grove şi asta m-a surprins. A coborât treptele. Arăta foarte nostimă şi s-a urcat în maşină fără să-mi arunce măcar o privire.

Cadillacul avea două locuri în față şi unul în spate şi ea s-a aşezat alături de mine. Am închis uşa, am ocolit maşina şi m-am aşezat lângă ea.

– Palm Grove, doamnă?

– Nu. M-am răzgândit. Clubul Foot-Hills, te rog. Clubul Foot-Hills era în afara oraşului, pe ruta Mount Wilson şi aveam de parcurs o distanță bună până acolo. Faptul că-şi schimbase intenția ar fi trebuit să mă pună în gardă că ceva nu e în regulă, însă dracu ştie cum, nu mi-a căzut fisa. Mai târziu m-am lămurit, dar în clipa aceea nu. Poate pentru că era atât de aproape de mine şi mâneca rochiei îmi atingea sacoul; parfumul ei, coapsele ei conturându-se sub faldurile fustei m-au amețit; armele

puternice şi mute ce le posedă o femeie şi care pot transforma orice bărbat într-un maimuţoi.

Clubul Foot-Hills era frecventat mai ales de iubitorii jazzului. Am fost acolo de mai multe ori cu Solly, care murea după jazz. Clubul ăsta avea avantajul că era ieftin, mâncarea bună, iar orchestra extra. Nu era însă genul de local unde te-ai fi aşteptat să meargă doamna Erle Dester.

– Dansezi, Nash? m-a întrebat ea îndată ce am ieşit pe poartă, luând-o spre bulevard.

– Da, doamnă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să-mi mai spui doamnă.

– Da, doamnă Dester.

– Aşa mai merge. Se răsuci uşor pe banchetă ca să mă privească. În noaptea asta n-aş fi fost în stare să suport Palm Grove, a continuat ea. Vreau ceva mai antrenant. Ai simţit vreodată nevoia de aşa ceva?

– Foarte des.

– M-am gândit că am putea dansa. Nici unul din prietenii mei snobi n-ar călca în ruptul capului la Foot-Hills Club.

N-am spus nimic.

Am mers un timp în tăcere, apoi mi s-a adresat brusc:

– Povesteşte-mi ceva despre dumneata. De ce-ai primit slujba asta? Un bărbat ca dumneata putea găsi desigur ceva mai bun!

– De ce mi-aş dori ceva mai bun? Sunteţi cea mai frumoasă femeie din Hollywood. Am să dansez. Şofez un Cadillac nou şi tocmai mi s-a plătit leafa. Ce-aş putea spera mai mult?

Ea râse, se aplecă înainte şi deschise aparatul de radio. Prinse pe Pea Wee Hunt, interpretând muzică de jazz.

– Nu v-ar interesa, am spus privind drept înainte. N-

ați vrea să lăsăm de o parte chestiunile personale? Dumneavoastră doriți să dansați şi eu la fel. Cam asta e, nu-i aşa?

– Da, zise ea, întorcând capul să urmărească maşinile ce începuseră să treacă pe lângă noi din toate părțile.

Era o bună dansatoare şi având-o în brațe, cu sânii lipiți de pieptul meu, părul mân-gâindu-mi fața, picioarele ei lungi atingându-mă, am simțit o lovitură care aproape m-a făcut să-mi pierd simțurile.

Restaurantul era plin de puştoaice însoțite de tinerii lor prieteni. Când au vazut-o pe Helen, cei mai mulți dintre băieți au uitat cu cine dansează.

Am dansat vreo jumătate de ceas, apoi ea îmi spuse că ar fi timpul să bem ceva.

– Nash, te simți foarte bogat, sau plătesc eu? m-a întrebat, îndreptându-se spre bar.

– Sunt destul de bogat să vă pot oferi o băutură. Ce să fie?

– Un coniac. Până comanzi, mă duc să mă aranjez. Îmi aruncă iar privirea aceea lungă, îndrăzneață. N-am bănuit că o să-mi placă aşa de mult.

– Nu e decât începutul, i-am răspuns. Avem toată noaptea înaintea noastră.

– Da. Degetele ei îmi strânseră brațul. Avem toată noaptea înaintea noastră.

Am urmărit-o cum se îndrepta de-a lungul pasajului spre toaleta doamnelor şi mam simțit puțin cam amețit.

M-am gândit că va fi una dintre acele nopți când lucrurile merg bine. În trecut am avut destule nopți ce n-au sfârşit bine. Am o anumită intuiție a lucrurilor astea. Ştiu când nu va merge cum am plănuit, dar în noaptea asta simțeam că toate vor fi în ordine.

Am trecut pe terasă la o masă de unde puteam să văd uşa de la toaleta doamnelor şi am făcut semn cu

mâna unui chelner. Am comandat un coniac şi un whisky dublu.

Abia după vreo douăzeci de minute am început să fiu intrigat. Peste alte zece minute m-am sculat în picioare. Desigur că n-avea nevoie de o jumătate de oră ca să se fardeze.

Am mai aşteptat circa cinci minute, apoi am oprit o fată care vindea ţigări. I-am dat un dolar şi-am rugat-o să se uite în camera de toaletă a doamnelor şi să-mi spună dacă o roşcată într-o rochie albă se mai aranja încă.

Asta mi-a mai luat alte cinci minute.

Vânzătoarea de ţigări s-a întors şi m-a informat că nu mai era nici o roşcată. Fata de la toaletă îi spusese că roşcata ieşise de la toaletă pe uşa din spate aproape imediat după ce-a intrat.

Atunci mi-a căzut fisa şi mi-am dat seama că m-a dus.

Ca să ajung la vila lui Dester aveam nevoie de patruzeci de minute, conducând în viteză mare, dacă aş fi avut o maşină, dar eram aproape sigur că luase Cadillacul. Deşi avea un avans bun, nu eram încă bătut.

Am alergat la locul de parcare. Nici urmă de Cadillac.

Am găsit însă un Buick 1945, care tocmai pornea de acolo. N-am ezitat. M-am repezit spre maşină, dând din mâini.

Şoferul, un tinerel într-o cămaşă în carouri verzi cu alb, deschisă la gât, a oprit maşina holbându-se la mine.

– Ascultă, e ceva important. Trebuie să ajung rapid la Hill Crest Avenue. Îţi dau cinci dolari dacă mă duci până acolo. Ce zici?

– Perfect. Doar mergeam acasă. Întinse mâna şi-mi deschise portiera din partea opusă. Urcă-te. Pentru cinci dolari te-aş duce şi până la Los Angeles şi înapoi.

– Îţi dau zece dolari, dacă reuşeşti să ajungem într-o jumătate de oră, i-am spus.

Se hlizi la mine.

– Ți-ai pierdut mințile. Ține-ți pălăria! Acum pornim! Deşi Buickul era din 1945, gonea bine, şi tinerelul ştia să conducă. Era destul de deştept ca să-şi dea seama că n-avea nici o şansă să ajungă la timp circulând pe şoseaua principală cu traficul intens de noapte. A luat-o pe nişte scurtături, croindu-şi drum în jos spre Hill Crest Avenue, traversând repede dintr-o stradă laterală într-alta. N-a reuşit până la urmă să mă aducă la porțile vilei lui Dester în treizeci de minute, dar fiindcă greşise numai cu cinci minute i-am dat cei zece dolari.

Am alergat pe alee spre casă. Când am ajuns la colțul aleii am văzut lumină în garaj. M-am oprit brusc şi m-am tras după un pom. De acolo puteam să văd tot.

Am aşteptat, apoi am zărit-o pe Helen apărând din fundul garajului în plină lumină.

Ce voia să facă? Rolls-ul şi Buickul erau acolo. Cadillacul stătea parcat afară, pe asfalt. Se opri lângă Buick, cu spatele la mine. Prudent, am avansat până la vreo cincisprezece paşi de ea. Atunci l-am văzut pe Dester.

Zăcea pe pardoseala garajului, cu fața în jos; o clipă lungă şi înspăimântătoare am crezut că a fost atât de nebună încât l-a omorât.

S-a dus lângă el, l-a întors pe spate şi am observat că respira. L-a luat în brațe şi l-a ridicat în picioare. Îl manevra ca şi când ar fi cântărit o nimica toată. Asta m-a cutremurat. Îl cărasem în dormitorul lui şi ştiam ce greu era. Trebuie să aibă într-adevăr o putere de taur ca să-l poată mânui aşa cum o făcea.

Dester se sprijinea de ea. Lumina îi cădea pe față. Ochii îi erau deschişi şi sticloşi, iar maxilarul îi atârna în jos.

– De ce nu vrei să mă laşi în pace? bombănea el, încercând s-o împingă în lături. Ia mâinile de pe mine. Vreau să ies în oraş şi nimeni nu mă poate opri.

Un zâmbet apăru pe buzele Helenei; un zâmbet uşor, însă îngrozitor, care făcu să mi se înfioare pielea.

– Desigur, iubitule. Nu te opresc. Încerc doar să te ajut. Deschise portiera Buicku-lui, din partea opusă volanului. Nu pierduse nimic din vedere. De ce să facă praf un Rolls când putea folosi o maşină mai ieftină? Asta era.

Intenționa să-l ducă în automobil până la poartă, să-i aşeze mâinile pe volan şi apoi să-i dea drumul pe bulevard. La capătul bulevardului, în josul pantei repezi a dealului, ar fi pătruns în şoseaua principală cu o circulaţje intensă şi de mare viteză.

La prima vedere totul părea fără cusur. Dacă una din maşinile ce zburau pe şosea ar fi dat peste Buick când ieşea din bulevard, şansele lui Dester de a supraviețui ar fi fost minime. Majoritatea oamenilor din Hollywood ştiau că e alcoolic. Ştiau că avea obiceiul să conducă beat. În această înscenare nu era nimic care să trezească suspiciunea societății de asigurare. Sau totuşi era ceva?

Mi-am amintit că de dimineață Dester se dusese la San Francisco. Aranjase oare ceva cu societatea de asigurare? Mi-a străfulgerat prin gând că nu era totul pus la punct şi că nu-ți poți permite să neglijezi nici cel mai neînsemnat lucru când ai de-a face cu o societate de asigurare.

Să presupunem că n-ar fi murit pe loc. Buickul era mare şi solid. Numai o lovitură zdravănă l-ar fi dat gata. Dester ar fi putut vorbi, dacă n-o mierlea până sosea poliția. Le putea spune că nevasta lui l-a ajutat să se urce la volan şi mai târziu s-ar fi aflat desigur că e asigurat pentru trei sferturi de milion de dolari; şi atunci chestiunea devenea clară.

Nu i-ar fi trebuit mult timp poliției să descopere că Helen şi cu mine am fost la Foot Hills Club. Ce vor gândi aflând că ea şi cu mine, şoferul soțului ei, am dansat împreună? Asta m-ar implica şi pe mine. Tânărul le va

spune că am fost lăsat țuț, fără maşină, şi că eram atât de dornic să mă întorc acasă încât i-am dat zece dolari ca să mă ducă fulger. Poliția va încerca să ştie de ce şi va mai dori să afle şi de ce o ştersese Helen de acolo. Dacă nu le spuneam adevărul, ar fi tras concluzia că şi eu am luat parte la complot. Chiar dacă n-ar înhăța-o pe Helen acuzând-o de tentativă de omor, şi nu vor încerca să mă implice şi pe mine în crimă, societatea de asigurare va fi pusă în gardă, şi Helen nu va mai avea niciodată curajul să insiste, iar dacă ea nu va mai încerca încă o dată, eu nu voi pune laba pe o parte din bani.

Deodată am fost sigur că nu asta era calea cea mai bună. Dacă Dester trebuia să moară, se putea găsi ceva mai sigur şi mai perfect. De moartea lui depindeau prea multe ca să rişti; prea mare risc ca să mergi la noroc.

În timp ce Helen ocolea maşina pentru a se aşeza la volan, am ieşit din umbră păşind în lumină.

Se vedea că are nervi de oțel. Nici n-a tresărit şi nici n-a țipat. Strălucirea crudă a luminii cădea în plin pe fața ei. Expresia nu i s-a schimbat. Şi-a strâns doar un pic buzele.

S-a îndreptat încet spre mine.

– O, Nash! Domnul Dester insistă să fie condus la Crescent Club, mi-a spus ea calmă. Tocmai voiam să-l duc, dar fiindcă eşti aici, ar fi mai bine s-o faci dumneata.

Minciuna era netedă că o mătase. Aş fi crezut-o dacă n-aş fi cunoscut atât de bine situația.

– Da, doamnă, am zis, dorind să-mi stăpânesc fața la fel de bine ca ea. Dar glasul îmi sunase spart şi desigur că dovedea cât eram de descumpănit.

Am trecut pe lângă ea spre Buick, m-am urcat şi am pornit motorul. Helen se întoarse şi se îndepărtă, dispărând în întuneric. Deodată Dester se îndreptă de mijloc.

– Nu conduce afară, mi-a poruncit tăios. Vorbea cu

glasul lui normal, ceea ce m-a cutremurat.

M-am întors şi m-am uitat lung la el.

– A vrut desigur să se descotorosească de tine. Cum de te-ai întors?

Continuam să mă holbez la el, simțind că fața mi se îmbrobonise de o sudoare rece.

Îmi zâmbi cam strâmb.

– Nu mă mai privi de parcă ai fi văzut o fantomă. Cum de te-ai întors?

– M-a luat un individ cu maşina, i-am răspuns cu o voce ca un orăcăit de broască.

– Am bănuit imediat că vrea să-mi facă felul. Aleargă după banii de la asigurare! A râs. Nici nu-ți vine să crezi că o femeie atât de frumoasă ca ea ar putea fi lipsită total de omenie, nu-i aşa? A scos o țigară şi a aprins-o. Ei bine, acum ştiu cum stau. A deschis portiera şi a coborât. Cred că după toate emoțiile astea mă voi duce la culcare. Aş vrea ca în noaptea asta, băiete, să dormi în cabinetul meu de toaletă. Niciodată nu poți şti ce te aşteaptă, din moment ce şi-a dat drumul; poate va încerca să termine povestea. N-aş vrea ca ea să fie tentată să mă sugrume în timp ce dorm.

Ştiam că trebuie să reacționez ca orice om normal care aude asemenea lucruri.

– Nu vreți să chemați poliția?

– Poliția? A râs. Nici vorbă! Helen nu umblă decât după banii asigurării. Dar am avut destulă grijă să nu-i pupe şi îndată ce-şi va da seama de asta mă va lăsa în pace.

Am avut destulă grijă să nu-i pupe. Aproape să mă dau de gol. Ce voia să spună?

– Să mergem în casă, a continuat el şi a traversat peronul. Am stins lumina în garaj, am alergat în sus pe scări, mi-am luat în grabă pijamaua şi aparatul de ras, apoi m-am dus după el.

Am intrat împreună în vila scufundată în tăcere; în timp ce urcam treptele, în pragul dormitorului ei a apărut Helen.

Vederea lui Dester urmat de mine a zdruncinat-o. Şi-a pierdut culoarea din obraji şi şi-a dus mâna la gât.

– Nash doarme în cabinetul meu de toaletă, i-a spus Dester. Are grijă de mine. E bine s-o ştii dacă eventual în timpul nopții ai intenția să vezi cum mă simt.

Trecu pe lângă ea şi intră în dormitorul lui.

M-am oprit în capul scării s-o privesc.

O clipă ne-am uitat lung unul la altul. În ochii ei citeam deschis ura. Apoi îmi întoarse spatele, închizându-mi uşa dormitorului în nas.

În noaptea aceea n-am dormit prea mult. M-am tot gândit la ceea ce spusese el că a făcut pentru ca Helen să nu ajungă în posesia banilor. Vorbise convingător şi asta mă nelinişte. Oare era posibil ca scadența ratei de asigurare să fi expirat? Ar fi fost o glumă sinistră pe socoteala mea şi a ei dacă polița de asigurare nu mai valora nimic.

Se părea că nu există nici o cale să aflu ce făcuse Dester. Mă întrebam dacă nu e cazul să mă duc la Helen şi să dau cărțile pe față. S-ar putea ca ea să ştie mai multe decât mine, dar până la urmă m-am decis că nu e încă momentul să-i arăt ce urmăresc.

Deşi îmi petrecusem cea mai mare parte a nopții chinuindu-mi creierul până la refuz, nu ajunsesem la nici un rezultat şi am fost bucuros când m-am putut da jos din pat renunțând de a mă mai gândi.

Ca de obicei, l-am condus pe Dester la studiouri. Pe drum n-a vorbit prea mult şi na scos un cuvânt despre ceea ce se întâmplase în noaptea trecută, însă coborând din maşină mi-a zis:

– Aş vrea să te muți în casă, băiete. De acum înainte foloseşte cabinetul meu de toaletă. Du-ți acolo lucrurile.

Doresc să stai în preajma mea tot timpul cât sunt acasă. Ai înțeles?

– Da, domnule.

Toată ziua m-am ținut departe de vilă şi la patru m-am înapoiat la studiouri să-l iau.

Am observat că băuse zdravăn şi că părea deprimat. S-a urcat în maşină fără să scoată o vorbă şi l-am adus înapoi acasă.

Mi-a spus că seara are de gând să ia masa în oraş şi că va trebui să fiu gata la opt.

Vila părea goală. Nici urmă de Helen. Cât am stat lungit în pat, fumând şi aşteptând să se facă opt, singurul zgomot pe care-l puteam auzi era cel făcut de Dester, care se tot împleticea prin dormitor în timp ce se schimba.

Când am tras maşina la scară, el a coborât treptele încet, cu paşi greoi. Era în haine de seară şi cu toate că avea fața buhăită şi congestionată, iar ochii îi erau injectați, arăta încă impunător.

– Clubul Crescent, băiete, şi rămâi pe aproape. Noaptea asta va fi nevoie să mă cari în pat. Mă duc să sărbătoresc.

Nu l-am întrebat ce vrea să sărbătorească şi nici el nu mi-a spus. Aveam o carte cu mine şi am stat în maşină, pe locul de parcare al clubului, şi am citit. După miezul nopții unul dintre portarii aceia închipuiți a ieşit din umbră.

– Vino şi ia-ți bețivanul. L-am proptit de perete, dar n-o să stea mult aşa.

Am pus deoparte cartea şi am tras maşina la o uşă laterală, în timp ce portarul tropăia pe lângă automobil.

Dester era beat turtă, cum îl mai văzusem, şi ne-am chinuit mult, portarul şi cu mine, să-l urcăm în maşină.

– Sper că e ultima dată când îl mai văd pe bețivul ăsta, spuse portarul, dându-se înapoi şi ştergându-şi fața cu dosul palmei. Aud că a fost dat afară de la „Pacific”.

– De ce îți faci griji? l-am întrebat suindu-mă în maşină. Localul vostru îi dă băutura pe bani, nu-i aşa?

L-am condus înapoi la vila întunecată, tăcută. Trecând pe lângă garaj am observat că Helen ieşise cu Cadillacul. Mă întrebam unde s-o fi dus.

A trebuit să-l car pe Dester până sus în dormitor. Când l-am pus în pat, a mormăit ceva şi apoi a căzut în nesimțire.

Înainte de a mă duce la seiful din perete, m-am asigurat că doarme. Am încercat să trag de mâner, însă era încuiat.

M-am uitat prin sertarele biroului şi în toate locurile posibile; i-am scotocit buzunarele după ce l-am dezbrăcat, dar nici urmă de chei.

Am continuat să caut, însă n-am găsit-o şi până la urmă am stins lumina şi m-am dus în cabinetul de toaletă, lăsând uşa dintre camere deschisă.

M-am dezbrăcat, am stins lumina şi mi-am aprins o țigară, stând culcat şi privind luna plină de afară, întrebându-mă ce va avea Solly să-mi spună a doua zi dimineață. Întreaga afacere părea că-mi scapă printre degete. De două ori i-am salvat viața lui Dester. Poate am fost nebun că am oprit-o pe Helen să-l aşeze în Buick şi să-i dea drumul. Stratagema ar fi putut să reuşească, şi dacă ar fi fost aşa, acum aş fi făcut târgul cu ea pentru partea mea.

Dar îndată mi-am amintit că neglijase câteva lucruri aparent neînsemnate. M-am gândit la poliție, mi-am imaginat cum ne-ar fi descusut şi m-am bucurat că am împiedicat-o.

A doua zi m-am sculat pe la şapte şi jumătate, m-am uitat în camera lui Dester şi am văzut că încă mai dormea. Am ieşit din vila tăcută şi m-am dus la locuința mea de deasupra garajului. După ce m-am bărbierit şi mi-am făcut o ceaşcă de cafea, am telefonat lui Solly acasă.

A răspuns cu oarecare întârziere.

– Pentru numele lui Dumnezeu! a gemut el. M-ai sculat, ce dracu! A fost vorba de ora nouă.

– Ai dezgropat ceva?

– Parcă ți-am spus că o voi face, nu? Hai să ne întâlnim în cursul zilei. Şi ascultă, adă cele cinci sutare că altfel nu-ți spun nimic.

– Vino aici. Nu ştiu dacă n-are nevoie azi de mine şi deci trebuie să stau prin apropiere. Putem vorbi chiar aici.

Mi-a atras atenția că nu va veni înainte de a-şi lua micul dejun. I-am spus că aveam ceva de mâncare pentru el, aşa că să-şi scoată maşina şi să pornească imediat. Bombănind, a promis că va veni, şi după patruzeci de minute l-am zărit pe alee. Bine că avusese atâta minte să-şi lase maşina undeva să nu se vadă.

– Eşti un tip norocos, mi-a spus aşezându-se la masă. Treaba asta mi-ar fi luat o săptămână, dar noroc că m-am întâlnit cu un gazetar pe care-l cunoscusem cândva şi tipul avea toată povestea în degetul cel mic.

I-am aşezat în față ouă cu şuncă. Mie nu mi-era foame, însă mi-am turnat o ceaşcă de cafea.

– Hai s-auzim. Ce-ai descoperit?

– Ce-ar fi să-mi dai un aconto dacă n-ai încă alea cinci sutare?

– Poți avea o sută, dacă-ți foloseşte la ceva.

Nu se aştepta la asta şi se uită cu ochi mari la mine.

– N-ai întreprins încă nimic, nu-i aşa? m-a întrebat speriat.

– Ce vrei să spui?

– De unde ai banii? Ascultă, frățioare, afacerea mă îngrijorează. Dacă ai de gând să-ți înfigi dinții în femeia asta...

– N-ai vrea să te linişteşti? Mi-a plătit Dester. Mi-a dat un avans. Am scos carnetul de cecuri. Aşa că pot să-ți dau un sutar.

– Nu prin cec, spuse el repede. E în regulă. Am încredere în tine. Când mă plăteşti vreau să fie în numerar.

– Cred că n-ai încredere nici în maica-ta.

– Am avut o dată şi m-a pungăşit cu cincizeci de dolari, a răspuns încruntându-se. Habar n-am ce urmăreşti, dar ştiu precis că orice gologan luat de la tine mi-l vei da în bancnote mici şi nu prin cec.

– În regulă, s-a făcut. Acum povesteşte-mi ce-ai aflat.

– Am fost norocos. Din întâmplare am dat peste gazetarul ăsta. Îl cheamă Mike Stevens şi lucrează la „World Telegram”. E un reporter isteț şi m-am gândit că n-aş avea decât de câştigat dacă-i povestesc omului ce doresc să aflu, şi aşa am făcut. Se ocupase chiar el de caz. Tipul care căzuse pe fereastră se numea Herbert Van Tomlin şi se îndeletnicea cu negoțul de blănuri; agent sau aşa ceva - lucra de unul singur, ca mine, numai că el câştiga bani. Era burlac, avea un mic apartament pe Park Avenue, conducea un Cadillac, şi când nu lucra petrecea cât se poate de bine. La anchetă a reieşit că a întâlnit-o pe doamna Dester la Clubul Fi-Fi; era acolo vânzătoare de țigări. Ea a reuşit să-l facă pe Van Tomlin s-o remarce şi tipul i-a făcut propuneri! I-a promis s-o instaleze într-un apartament în schimbul favorurilor obişnuite. Ea a acceptat şi el i-a luat un apartament la etajul opt pe Riverside Drive.

Van Tomlin nu mai era un puişor. Se apropia de şaizeci de ani şi, după spusele lui Stevens, îi sfârâiau călcâiele după fată. Pe vremea aceea era cunoscută ca Helen Lawson. Îl costa aproape toți banii lui de cheltuială.

Solly făcu o pauză pentru a-şi termina şunca, apoi împinse la o parte farfuria, şi-şi aprinse o țigară.

– Van Tomlin o vedea pe Helen aproape în fiecare seară, a continuat el. Hoinăreau împreună prin localuri şi tipul ajunsese sa cheltuiască mai mult decât câştiga.

Într-o noapte, în timp ce se afla în apartamentul Helenei, a avut un atac de cord. O vreme a zăcut între viață şi moarte. Ea a adus un medic şi mai târziu, la anchetă, doctorul ăsta a depus ca martor în fața comisiei. Oricine putea să vadă că medicul se bucurase de toate favorurile ei, aşa zicea Stevens. La anchetă, medicul n-a putut spune atât cât ar fi vrut în favoarea ei. Mărturia lui a avut rezultatul dorit de ea, numai că s-au dat cărțile pe față. Criza trecând şi Tomlin însănătoşindu-se, acesta a făcut o poliță de asigurare în favoarea Helenei pentru douăzeci de mii de dolari. Când a spus asta am simțit cum îmi fuge sângele din obraji şi m-am ridicat ducându-mă la capătul celălalt al camerei, stând cu spatele la el, în timp ce-mi turnam cafea în ceaşcă. Nu voiam să vadă că informația m-a zdruncinat până-n rărunchi.

Aşadar ea fusese deja amestecată într-o problemă de asigurare. Asta o punea direct pe jar. Societățile de asigurare se înştiințează reciproc. Puteai paria la sigur că societatea unde era asigurat Dester ştia de pe acum că soția lui a fost implicată într-o anchetă mai veche privind tot o asigurare.

Solly continuă:

– Van Tomlin nu voia ca ea să rămână pe drumuri dacă i s-ar fi întâmplat ceva. Nu prea avea bani disponibili, însă atâta timp cât lucra se menținea la suprafață. N-a fost nici un secret cu privire la asigurare. L-au atras pe agentul de asigurare în apartamentul Helenei şi se pare că ea s-a ocupat şi de acest tip. Van Tomlin i-a comunicat agentului că ține să-i asigure Helenei protecția financiară şi, date fiind antecedentele lui medicale, i-a fixat o primă de asigurare destul de ridicată. O lună mai târziu, în timp ce era în apartamentul Helenei, Van Tomlin a căzut afară pe fereastră.

M-am întors cu cafeaua şi m-am aşezat.

– Cum a căzut afară? am întrebat cu o voce pe care

cu greu mi-am recunoscut-o.

– Tipul o aştepta în timp ce ea făcea baie. La anchetă, ea a declarat că l-a auzit țipând. Goală şi cu apa şiroind pe ea, a alergat în cameră apucând doar să-l vadă cu mâinile încleştate în jurul gâtului, în fața ferestrei deschise. Van Tomlin s-a clătinat şi a căzut afară înainte, ca ea să poată interveni.

Am inspirat adânc şi lung. Era mai rău decât îmi imaginasem.

– Şi ce-a crezut coronerul?

Solly şi-a terminat cafeaua, şi şi-a împins scaunul înapoi.

– Nu importă ce-a crezut. Ea n-a avut decât să-şi vânture picioarele prin fața ochilor lui şi el a fost bucuros să ia fiecare cuvânt spus de ea drept literă de Evanghelie. Important e ce a gândit societatea de asigurare. Stevens a smuls informațiile astea direct de la agentul de asigurare, un tip pe nume Ed Billings, care a obținut ca Van Tomlin să semneze polița de asigurare. Billings i-a povestit lui Stevens că atât el cât şi societatea de asigurare erau convinşi că ceva nu era în regulă. Van Tomlin tocmai plătise întâia rată înainte de a cădea pe fereastră. Billings s-a dus s-o vadă pe Helen crezând că o va speria şi ea nu va mai reclama asigurarea. Nu s-a purtat cu mănuşi. A prevenit-o că persistând să reclame suma, ei o vor înfrunta. I-a spus că dacă societatea de asigurare va ridica obiecțiuni în fața comisiei de anchetă, ea are toate şansele să se pomenească în fața unei acuzații de omucidere. A crezut că o va speria de moarte, dar n-a fost aşa. Helen a acuzat societatea că încearcă să nu-şi respecte obligațiile şi a amenințat că-i va da în judecată. S-a întâmplat ca societatea să n-aibă o situație financiară prea solidă. O publicitate de acest fel nu i-ar fi adus nici un folos.

Problema era cine poseda probe mai puternice. De partea Helenei era faptul că poliția avea convingerea că

Van Tomlin a murit în urma unui accident. Doctorul era dispus să declare sub prestare de jurământ că inima lui Van Tomlin abia mai funcţiona. Împotriva acestora, societatea de asigurare putea arăta că Van Tomlin plătise numai o singură rată de asigurare şi că Helen avea toate motivele să-l îmbrâncească pe fereastră. Billings sublinia faptul că societatea de asigurare refuzând să plătească, poliţia va continua cercetările şi s-ar putea să descopere ceva. Până la urmă au ajuns la un compromis. Helen a acceptat şapte mii de dolari în loc de douăzeci de mii şi societatea de asigurare a fost de acord să informeze pe coroner că ei onorează cererea şi o dată ce societatea de asigurare se arătase dispusă să plătească, coronerul a încetat să mai pună întrebări incomode. În faţa comisiei, doctorul şi-a arătat convingerea că Van Tomlin şi-a pierdut echilibrul în timpul unui atac de inimă şi a căzut pe fereastră. Societatea de asigurare a declarat că vor plăti poliţa de asigurare. Helen i-a făcut ochi dulci coronerului şi totul a decurs agreabil şi amical.

Ea a rămas încă trei sau patru luni în apartament şi când banii erau aproape pe terminate, a privit în jur după un alt bărbat bogat. L-a întâlnit pe Dester, care a fost destul de nebun să se însoare cu ea şi restul îl cunoşti.

Am aprins o ţigară în timp ce gândurile mi-o luaseră razna.

Helen trebuie să fie idioată pentru a încerca să facă încă o figură de acelaşi gen. Societatea „National Fidelity” din California era cea mai mare şi mai puternică societate de asigurare de pe coasta Pacificului. Puteai paria că o asemenea firmă nu riscase trei sferturi de milion de dolari. S-ar putea să fie implicate şi alte societăţi. Una era să ameninţi o societate mică, aşa cum o făcuse ea, şi alta să ai de-a face cu societatea „National Fidelity”.

Mi s-a făcut deodată rău.

– Ce te-a apucat? m-a întrebat Solly privindu-mă fix.

– Nimic. Mă gândeam. M-am ridicat în picioare. Bun, mulțumesc, Jack, pentru informație. S-ar putea să-mi folosească. Am să-ți aduc o sută de dolari când am drum pe la tine. Restul va veni dacă voi şti să folosesc informația.

– Nu-mi spune mai mult, zise el repede. Nu vreau să ştiu. Dă-mi banii când poți.

CAPITOLUL CINCI

După ce a plecat Solly, am coborât să spăl maşina şi în timp ce lucram am reflectat la cele spuse de el.

Dacă ea îşi închipuie că ar putea duce de nas „National Fidelity” cum făcuse cu cealaltă societate, va avea parte de o surpriză. Societatea „National Fidelity” are s-o dea cu capul de pereți.

Îmi făcea impresia că riscul e prea mare şi va trebui să mă mulțumesc cu cei două mii şase sute de dolari pe care mi-i dăduse Dester. Era cazul să-mi iau gândul de la banii de asigurare.

Răsuceam încă în minte problema asta când am tras maşina în fața vilei.

Dester coborî treptele. Înainte de a se sui în automobil s-a oprit să-şi aprindă o țigară.

– Ei bine, băiete, asta e. Nu amâna pe mâine ce poți face astăzi. E ultimul drum.

N-am spus nimic: nu era nimic de spus. S-a urcat în maşină.

– Lasă capota jos. Vom intra acolo cu steagul fluturând. La urma urmei le pot arăta că puțin îmi pasă.

Am lăsat capota.

În timp ce conduceam maşina de-a lungul străzilor aglomerate spre studiouri, oamenii holbau ochii la Dester. Rolls-ul bleu cu bej era cunoscut şi ei ştiau cine se află în maşină. Mai ştiau că aceasta era ultima lui zi la studiouri. Coloanele de ştiri mondene din ziare comentaseră din plin evenimentul. Îl puteam vedea în oglindă cum şedea în spate; ce să zic, jos pălăria: se uita țintă la cei care-l fixau.

Poate că şi portarul şi-o fi dat seama de importanța evenimentului. În orice caz, când am sosit a deschis larg porțile şi văzându-l pe Dester, l-a salutat.

– Azi tragi la intrarea principală şi diseară mă iei tot

de acolo, zise Dester. L-am dus la intrarea principală şi am tras acolo. Coborând din maşină mi-a spus:

– Când vii să mă iei adu cu tine două valize. Vor fi de mutat câteva sticle.

– Da, domnule.

L-am urmărit cu privirea cum urca treptele ca şi când locul îi aparţinea şi i-am admirat curajul.

Uşierul a ezitat, apoi a deschis uşa, a ezitat din nou şi, în sfârşit, a dus mâna la şapcă.

Am întors şi m-am înapoiat la vilă.

Când am băgat Rolls-ul în garaj, am văzut Cadiliacul acolo, ceea ce însemna că Helen se afla pe undeva prin casă. M-am decis brusc că ar fi timpul să am o discuţie cu ea.

M-am dus în locuinţa de deasupra garajului şi m-am schimbat în costumul meu cel nou. Nu intenţionam să vorbesc cu ea în calitate de şofer; această dispută matinală avea să fie ţinută de pe poziţii egale.

Am intrat în casă.

M-am oprit în vestibul şi am ascultat, dar n-am auzit nici un sunet care să-mi fi spus unde ar putea fi. Am intrat în hol. Mucurile de ţigări din scrumiere şi paharul murdar de whisky de pe bar mi-au dovedit că ea încă nu trecuse pe acolo. Ceasul, arăta unsprezece fără douăzeci. Se prea putea ca ea să fie încă sus. Am părăsit holul şi am urcat scările, având grijă să nu fac vreun zgomot. În faţa uşii dormitorului ei m-am oprit şi am ascultat, apoi, neauzind nici un sunet, am apăsat clanţa uşor şi am împins uşa, deschizând-o.

Aşternuturile erau date peste cap. Lângă masa ei de toaletă, pe un scaun stăteau aruncate desuurile ei de nailon, ciorapii de mătase şi port-jartierul. Uşa de la baie era întredeschisă. Puteam auzi duşul. Am intrat în dormitor, am închis uşa şi am mers până la unul dintre fotolii, în care m-am aşezat. Mi-am aprins o ţigară,

gândindu-mă că în urmă cu doi ani un tip bolnav de inimă a stat şi el în dormitorul ei aşteptând-o, în timp ce ea făcea duş. Acum însă va afla că e ceva mai greu să mă arunce şi pe mine pe fereastră, dacă i-ar trece cumva această idee prin drăgălaşu-i cap.

După vreo cinci sau şase minute de aşteptare am auzit închizându-se robinetul duşului şi pe ea mişcându-se prin baie. Alte cinci minute s-au mai scurs, apoi a ieşit din baie, înfăşurată într-un prosop mare galben, turcesc.

Ne-am uitat unul la altul.

A rămas nemişcată, cu o mână pe clanță, iar cu cealaltă ținându-şi prosopul. Fața ei nefardată era palidă, dar frumoasă. Ochii ei mă priveau aspri şi reci ca două ace de gheață.

– Hello, am zis şi i-am zâmbit.

– Ce cauți aici?

– Voiam să-ți vorbesc. E timpul să avem o discuție.

– Ieşi afară!

– Pun pariu că nu asta i-ai spus lui Van Tomlin când ai venit din baie.

Expresia feței nu i s-a schimbat; şi-a strâns doar buzele, ceea ce mi-a dovedit că am nimerit în plin.

A intrat în cameră, s-a dus la masa de toaletă şi s-a aşezat.

– Ai auzit ce ți-am spus: ieşi afară!

A luat un pieptene şi a început să-şi pieptene părul, cu spatele pe jumătate întors spre mine.

– Nu înainte de a-ți vorbi. Avem o mulțime de discutat despre soțul dumitale, despre cealaltă noapte, planurile dumitale de viitor şi alte lucruri din astea.

– Dacă n-o ştergi, telefonez la poliție.

– Perfect. Dă-i drumul, şi telefonează-le. Vor fi interesați să afle cum ai încercat să-l omori pe Dester acum două seri. Au o mare satisfacție când aud asemenea

lucruri.

A lăsat pieptenele jos, s-a întors şi m-a privit. Avea fața albă ca varul. În spatele trupului ei cu pielea albă se afla ceva pe jumătate ascuns care a făcut să-mi treacă un fior prin şira spinării.

– Ce-ai spus?

– M-ai auzit. A fost o încercare stupidă. Ar trebui să-mi fi recunoscătoare că te-am oprit, chiar foarte recunoscătoare.

– Eşti beat? Ce vrei să spui?

– Ştii bine ce vreau să spun! Doar nu-ți închipui că te-aş fi împiedicat dacă eram convins că e o crimă perfectă! Dar nu era perfectă.

Ea continua să se holbeze la mine.

– Trebuie să fii beat. Ieşi afară de aici!

– Ştiu că Dester şi-a asigurat viața pentru trei sferturi de milion de dolari şi că dumneata vrei să pui mâna pe bani. Doreşti acei bani atât de mult încât ai încercat acum două nopți să-l dai gata.

Asta a zguduit-o. A înțepenit şi fața i-a devenit şi mai albă.

– Nu-i adevărat! a rostit cu o voce abia şoptită.

– Ştii bine că-i adevărat, am zis urmărind-o cu privirea. Alaltăieri seară te-ai decis să scapi de el, însă eu îți stăteam în cale, ca şi toți ceilalți servitori pe care i-ai avut. Să nu-ți închipui că m-ai dus. Ştiu cum te-ai descotorosit de ei ca să poți fi singură cu Dester. Te-ai gândit să mai faci încă o încercare ca să-l achiți, dar trebuia să fii sigură că eu nu-ți voi sta în cale.

M-ai plantat la clubul Foot-Hills, aşa cum plănuiseşi, te-ai întors aici şi l-ai găsit, cum bănuiai, pe Dester beat turtă. Aveai de gând să lansezi maşina cu el în mijlocul circulației, sperând că totul va merge strună. Numai că eu n-am rămas chiar în pană şi Dester nu era beat şi, în afară de asta, ideea nu era fără fisuri.

Şi-a întors privirea, a întins iar mâna după pieptene şi a început să-l plimbe prin părul ei arămiu, mătăsos.

– Am ştiut că vei fi o pacoste, a rostit, parcă vorbind cu ea însăşi. Am ştiut din momentul în care te-am văzut. Ei bine, ce ai de gând să faci? Să anunți poliția?

– Nu, n-am să le spun. Sunt de partea dumitale. Dacă n-aş fi fost, te-aş fi lăsat sa-l conduci cu maşina până la poartă. Nu ştiam că el se preface. Dacă era beat şi l-ar fi ciocnit cineva, acum ai fi la închisoare.

– Crezi?

Se privi în oglindă, puse jos pieptenul, deschise o cutie de argint aşezată pe masa de toaletă şi-şi scoase o țigară.

– De ce?

– N-aveai garanția că el ar fi murit. Putea să fie rănit; putea să scape fără nici o zgârietură. Presupune că ar fi spus la poliție că dumneata l-ai aşezat în maşină. Chiar dacă nu te-ar fi acuzat de tentativă de asasinat, poliția ar fi pus în gardă societatea de asigurare şi totul s-ar fi sfârşit.

– Tot nu ştiu despre ce vorbeşti, a zis ea suflând fumul spre imaginea ei din oglindă.

– Pe mine nu mă duci, i-am răspuns strivind mucul țigării în scrumieră şi aprinzând alta. Dar, foarte bine, dacă doreşti aşa. Într-un cuvânt, asta e: când va muri, Dester va valora trei sferturi de milion. Eşti soția lui. Banii îți vor reveni, în afară de cazul în care i-a lăsat prin testament altcuiva. N-ai vrea să aştepți până ce va muri de moarte naturală. Ți-ai dat seama că s-ar putea să-ți supraviețuiască şi te-ai decis să-l ajuți să intre în groapă. E foarte bine dacă reuşeşti s-o faci, dar am impresia că nu realizezi cât de încurcată e treaba. Ajunge un singur pas greşit şi poți să-ți ei adio pentru totdeauna de la bani. Ai de înfruntat cea mai mare şi cea mai puternică societate de asigurare din țară. Ai şi făcut un pas greşit. Ți-ai arătat

cărțile soțului dumitale.

– Cum am făcut asta?

– Nu era beat. Îndată ce ai plecat din garaj şi-a revenit. N-a vrut decât să se convingă dacă l-ai ucide sau nu pentru banii de asigurare şi s-a lămurit. Zicea că va avea grijă să nu primeşti banii niciodată.

A ridicat sprâncenele.

– A spus el asta?

– Da.

Se gândi o clipă, apoi înălță din umeri:

– Bine. Aşa să fie. Se uită la mine. E foarte emoționant că mi-ai povestit toate astea. De ce nu te duci la poliție să le spui lor şi nu mie?

– Nu fi proastă. Ți-am spus o dată că-s de partea dumitale.

– De ce eşti de partea mea?

Am zâmbit sarcastic.

– Uită-te în oglindă şi ai să afli. În afară de asta mi-am făcut socoteala să iau jumătate din suma pe ca o primeşti de la societatea de asigurare.

Mă studia cu o față inexpresivă.

– Ce te face să crezi că ai putea-o obține?

– Nu eşti proastă. Îți poți imagina că e mai bine să ai o jumătate de chiflă decât nimic. Dacă n-ai împărți cu mine, aş da în vileag întreaga escrocherie.

– N-ai putea dovedi nimic.

– Nu, dar aş putea trezi suspiciuni. Ți-am dezgropat trecutul. După ce am văzut cum te-ai purtat cu Dester când se prefăcea că-i beat, pot să-mi dau seama ce uşor ți-a fost să-l îmbrânceşti pe Van Tomlin pe fereastră.

– A căzut singur. Nu l-am atins.

Privirea ei circumspectă mi-a dovedit că iar am descumpănit-o.

– Astă e varianta dumitale. Dar dacă m-aş duce la „National Fidelity” şi le-aş povesti ce-am văzut în garaj

miercuri noaptea şi le-aş împrospăta memoria despre Van Tomlin, n-ai mai avea nici o speranță că vei încasa vreodată asigurarea lui Dester. Cei mai buni detectivi ai lor nu te vor pierde din ochi. Vor cerceta împrejurările în care a murit Van Tomlin şi te-ar obliga să-i dai în judecată pentru asigurarea lui Dester. Vor stârni atâtea îndoieli şi-ți vor descrie în aşa fel caracterul încât nici un judecător nu se va pronunța în favoarea dumitale, s-ar putea chiar să te învinuiască de tentativă de omor. Am avut ceva experiență cu societățile de asigurare şi vei fi surprinsă la ce bazaconii se pretează ca să nu plătească despăgubiri.

Helen continua să se uite fix la mine.

– Deci îți închipui că eşti pe o poziție destul de tare ca să mă şantajezi?

Am râs.

– Am fost într-o situație care-mi permitea să te şantajez, însă ai manevrat atât de nedibaci încât banii de la asigurare nu vor fi nici pentru dumneata, nici pentru mine. Dester te-a mirosit şi va lua toate măsurile să nu capeți banii. Trebuie să-ți dai seama de asta.

– Ai terminat? m-a întrebat, strivind țigara în scrumieră.

– Da, am terminat. Voiam doar să ştii cum stai. Nu-ți face planuri să-l ucizi pe Dester. Singura dumitale şansă e să aştepți până va muri din cauza băuturii. Poate că se va răzgândi şi-ți va lăsa banii prin testament, cu condiția să fii drăguță cu el. Şi în fond de ce n-ai încerca? Nu-ți poate face rău. Fii cinstită cu el. Recâştigă-l. Nu mai are de trăit mult după cum toarnă el.

– Când o să am nevoie de sfatul tău, ți-l voi cere. Acum, şterge-o!

S-a sculat în picioare, înfruntându-mă.

– Mi-a spus că eşti rece ca un sloi de gheață, am replicat ridicându-mă. Nu cred. Sunt tentat să aflu cât de rece eşti.

Nu s-a mişcat, doar culoarea ochilor ei s-a întunecat.

– Cum vezi, suntem singuri, am continuat înaintând spre ea. Găseşti vreun motiv să nu profităm de ocazia asta?

Eram la un pas de ea. Am întins braţele şi mi-am pus mâinile pe umerii ei. Ea a ridicat fulgerător palma spre obrazul meu, dar mă aşteptam la o asemenea reacţie. Am apucat-o de încheietura mâinii smucind-o spre mine, i-am răsucit braţul la spate şi mi-am strivit gura de-a ei. O vreme a rămas nemişcată, fără a schiţa vreun gest de împotrivire, dar buzele ei strânse nu cedau; apoi brusc, s-a lăsat pe mine, încolăcindu-mi gâtul cu braţele.

Pe la unu şi douăzeci m-am dus în camera de baie şi am făcut un duş. Mă simţeam foarte bine. Previziunea mea fusese exactă: nu era de loc un sloi de gheaţă. Trebuia să fi făcut pariu cu Solly când i-am spus că o pot dezgheţa.

M-am îmbrăcat în baie şi m-am întors în dormitor. Învelită cu prosopul galben, Helen stătea întinsă pe pat cu ochii închişi, cu părul împrăştiat pe pernă, respirând uşor şi regulat. Avea faţa îmbujorată şi arăta mai tânără şi mai fermecătoare ca oricând. Şedeam la picioarele patului privind-o. Se întinse, mulţumită ca o pisică, deschise ochii şi-şi aţinti privirea asupra mea.

– Aşadar crezi într-adevăr că nu mai pot avea nici o speranţă să pun mâna pe bani?

– E singurul lucru la care te poţi gândi? am întrebat-o, iritat brusc că primele cuvinte pe care mi le-a adresat erau despre bani. De când o luasem în braţe până în clipa aceea nu scosese nici un cuvânt.

– De ce nu!? Nu ţi se pare că e important? Trei sferturi de milion! Gândeşte-te ce-am putea face cu toţi banii ăştia!

Perfect! Cel puţin acum mă includea şi pe mine în combinaţia financiară. M-am aşezat pe pat, aproape de ea.

– Mi-a spus că va lua toate măsurile să nu-i primeşti.

Ieri a fost cu avionul la San Francisco. Pariez că a discutat cu cei de la societatea de asigurare. Deci, presupun că poți să-ți iei adio de la ei.

– Contractul lui expiră astăzi, zise ea întânzându-se după o țigară.

A pus-o între buzele ei roşii şi a aşteptat să i-o aprind. A continuat:

– Va sta aici zi şi noapte bând. Nu va mai avea credit. Vor lua totul. Acum pot foarte bine să-mi fac bagajele şi să plec.

– Şi unde te gândeşti să te duci? A ridicat, din umeri.

– Am ceva bani puşi deoparte. Voi găsi pe altul. Oricând poți găsi un prost cu bani. Cred că o să merg la Miami.

– Nu fi atât de repezită, i-am spus aprinzându-mi o țigară. Stai cu el până la faliment. Nu se ştie niciodată. Având polița de asigurare, s-ar putea împrumuta să-şi plătească datoriile. Trei sferturi de milion sunt bani, nu glumă.

– N-o să-mi dea din ăştia nimic. Nu, o şterg. Deja am pierdut prea mult timp. Mă pot descurca şi singură.

– Nu sunt prea sigur că eşti în stare, i-am răspuns privind-o țintă. Poate că te pricepi să prinzi în laț un bărbat, dar nu eşti prea isteață când e vorba să profiți de el. În combinația cu Van Tomlin ai pierdut treisprezecii mii de dolari. Iar în afacerea Dester ai încurcat-o rău. Ia spune-mi, l-ai îmbrâncit pe fereastră pe Van Tomlin?

Ochii ei verzi mă priveau absenți.

– Nu. A căzut. Poate că l-aş fi putut salva dacă puneam mâna pe el, însă n-am fa-cut-o. Dar nici nu l-am îmbrâncit.

Aveam impresia că minte şi ştiam că mi-aş pierde vremea insistând. Nu intenționa de loc să-mi povestească ce s-a. Întâmplat în realitate.

– Ei bine, nu te pripi. Nu pleca azi. Aşteaptă şi vezi ce

intenţii are când se întoarce. Nu se ştie niciodată. De ce nu-ţi schimbi comportarea? Fii amabilă cu el. S-ar putea să-ţi dea ceva. Merită să încerci.

S-a strâmbat.

– Acum e prea târziu. Nu suport să mă atingă. Nu, am s-o şterg de îndată.

– Aşteaptă până vine acasă.

Ridică din umeri.

– Bine, dar mâine plec.

– Singură?

Mă privi.

– Desigur. Doar nu-ţi închipui că doresc să vii cu mine!

– S-ar putea s-o nimereşti mai prost. Împreună am putea face o afacere mai bună. Nu spun că am înhăţa trei sferturi de milion: asta e o ocazie cu care te întâlneşti numai o dată în viaţă, dar am putea pune mâna pe o groază de măruntiş. Ai nevoie de un tip ca mine, care să se ocupe de partea financiară a afacerii. Cu frumuseţea ta şi cu creierul meu am putea face o mulţime de bani. A zâmbit.

– Ai ceva minte?

– S-ar putea să te surprindă. Ascultă, să presupunem că mergem amândoi la Miami. Treaba ta ar fi să arăţi bine şi să-i manevrezi pe nătărăi, iar a mea să apar la momentul potrivit şi să-i storc de bani. Tu nu poţi face asta. Ai impresia că eşti în stare, dar nu eşti. Îţi trebuie un bărbat care s-o facă.

Se uita pe fereastră cu o expresie gânditoare.

– Am să mă gândesc, mi-a zis.

M-am ridicat.

– Bine, nu pleca azi. Mâine am să vorbesc cu tine din nou. Mă duc să iau dejunul. Vrei să vii cu mine?

Ea clătină din cap.

– Nu, mulţumesc.

O priveam țintă. Devenise iar distantă şi rece, gheața reapăruse. Nu-mi păsa. De ce m-aş nelinişti cum e între timp, din moment ce ştiam că o pot dezgheța când am chef?

– Pe Dester îl iau în jurul orei patru. Înainte de şase vom fi înapoi.

– Da.

Se uita dincolo de mine. Mă întrebam la ce s-o fi gândind. M-am aplecat spre ea pregătindu-mă să o sărut, dar şi-a întors capul cu o strâmbătură.

– Lasă-mă în pace. Pleacă! zise ea aspru.

– Ce-mi place la tine este firea ta afectuoasă, am replicat îndepărtându-mă. Bine, e-n regulă, fă cum îți place. Puțin îmi pasă!

– Hai, pleacă! a spus nerăbdătoare. Nu e nevoie să fii plictisitor, nu-i aşa?

Am vrut s-o plesnesc. Mi-am dat seama în clipa aceea că am făcut asupra ei tot atâta impresie cât un ciocan de cauciuc asupra unei stânci.

Am ieşit din cameră trântind uşa după mine.

La patru fix am bătut la uşa biroului lui Dester, am apăsat pe clanță şi am intrat.

Scria la masa lui. Şi-a ridicat privirea şi m-a salutat cu o uşoară înclinare din cap. Pentru prima dată de când intram în camera asta era treaz.

– Împachetează sticlele, băiete, mi-a zis arătând spre dulap. Mai am treabă un minut.

Adusesem cu mine două valize. Cât am strâns eu sticlele în valize, a terminat şi el scrisoarea. A scos un plic, a băgat-o înăuntru şi a sigilat-o. Şi-a pus-o în portvizit.

– Cred că asta-i cam tot, a spus sculându-se în picioare. În regulă, hai să plecăm de aici!

Ne îndreptam spre uşă când s-a auzit un ciocănit şi uşa s-a deschis.

În prag stătea o fată înaltă, slabă şi plată ca o

scândură. Purta părul strâns la spate şi ochelari cu ramă de baga. Era una dintre fetele acelea care nu se mărită niciodată şi-şi sfârşesc viața într-o cameră dosnică, în tovărăşia a două pisici.

Ținea în mână cu stângăcie un buchet de trandafiri roşii, cu cozi lungi, înfăşurați într-o foiță, pe care-i oferi lui Dester.

– Eu... eu am vrut numai să vă spun că-mi pare rău că plecați, domnule Dester. Mulți dintre noi vă vor simți lipsa. Eu şi ceilalți vă urăm noroc!

Dester se uită lung la ea. Am observat cum sub pielea lui aspră, roşie apăruseră pete albe, ceea ce îl făcea să arate bălțat, oribil. A luat trandafirii şi i-a strâns la piept. S-a pregătit să spună ceva, dar nu-i veneau cuvintele. Pentru o clipă fata şi el se uitară unul la altul, apoi ea-şi duse mâinile la ochi şi începu să plângă.

Se îndreptă spre uşă, trecând pe lângă ea şi încă ținând trandafirii la piept. N-am să uit niciodată cum arăta la față. M-am dus după el. Am luat-o în jos pe coridor, am trecut prin holul de recepție, unde toți se zgâiau la noi, şi am coborât la maşină.

S-a urcat şi a pus trandafirii lângă el.

– Du-mă acasă, dar mai întâi ridică afurisita asta de capotă, mi-a zis cu voce răguşită.

Am ridicat capota.

Deşi mai avea fața pătată, se părea că şi-a revenit până am ajuns la vilă. Coborî din maşină luând trandafirii şi-mi zâmbi forțat, crispat.

– E caraghios, dar tocmai persoanele cele mai neaşteptate îşi aduc aminte de tine. Fata aceea are la studiouri o slujbă măruntă, oarecare. Nici măcar nu-mi pot aminti numele ei. Se uită la trandafiri. Drăguț din partea ei.

Rămase câtva timp uitându-se lung la flori, apoi, cu un efort, se scutură de tristețe.

– Du băuturile sus în dormitorul meu. Astă-seară pe la opt aş vrea să vii la mine. Am o treabă pentru tine şi probabil că e ultima, băiete.

I-am spus că voi veni, întrebându-mă despre ce o fi vorba. S-a îndepărtat, apoi s-a oprit ducându-şi mâna la buzunarul de la piept.

– Ah, afurisită treabă! Intenționam să opreşti maşina ca să arunc scrisoarea asta la cutie. Scoase plicul din portvizit. Vrei să fii băiat bun şi s-o pui în locul meu? Ia chiar acum maşina. E important.

– Da, domnule, am răspuns luând scrisoarea. Am băgat-o în buzunar. Apoi am ridicat valizele şi le-am cărat sus, tot întrebându-mă de ce vrea să mă vadă la opt seara.

În valize erau vreo treizeci de sticle de whisky scoțian. Le-am aşezat pe trei rânduri în primul raft din dulapul său de haine. După aceea am coborât şi uitând complet de scrisoarea pe care mă rugase s-o arunc la cutie, am băgat Rolls-ul în garaj. Am dat de ea numai când mi-am schimbat hainele. Am privit-o curios. Era adresată: d-lui Edwin Burnett, Hoit & Burnett, avocați, 28-th Street, Los Angeles. Cea mai apropiată cutie era la vreo patru sute de metri mai jos şi mi-am zis: „Ducă-se la dracu”. Aveam de gând să ies şi s-o pun după întrevederea de diseară cu Dester.

La opt fără cinci am mers la vilă. Ceasul din hol bătea ora opt când am ciocănit la uşa lui Dester.

– Intră, a strigat. Am deschis uşa şi am intrat.

Stătea la biroul lui cel mare, cu o sticlă de whisky scoțian şi cu un pahar umplut pe jumătate în fața sa. Scrumiera era plină cu mucuri. Băuse. Se putea observa după fața lui îmbrobonată de sudoare şi strălucirea stranie a ochilor.

– Vino şi stai jos. Ia scaunul de colo. Mă întrebam ce înseamnă toate astea. M-am dus la scaun şi m-am aşezat.

Mi-a arătat cu capul o cutie de țigări de pe birou.

– Serveşte-te! Vrei un păhărel?

– Nu, mulțumesc, am răspuns luând o țigară.

– Ai pus scrisoarea la cutie?

– Da, domnule, am spus fără să clipesc.

– Mulțumesc.

A tras o înghițitură bună şi şi-a mai turnat un pahar de whisky înainte de a continua.

– Şi-acum să-ți spun de ce te-am chemat aici, băiete. Aş vrea să fii martor la discuția pe care-o voi avea cu soția mea. S-ar putea să fie necesar să depui mărturie în fața instanței despre această convorbire, aşa că fii atent şi încearcă să ții minte ce se vorbeşte.

Asta m-a neliniştit. M-am uitat fix la el.

– Stai calm şi nu-mi spune nimic, a continuat sculându-se în picioare. A mers la uşă, clătinându-se uşor, a deschis-o şi ridicând vocea a strigat: Helen! Vrei să vii jos, te rog?

S-a întors la scaun şi s-a aşezat.

A urmat o tăcere lungă, apăsătoare, apoi am auzit-o pe Helen coborând scările. O clipă mai târziu a intrat. S-a uitat la Dester, apoi la mine şi s-a oprit.

– Ce este? a interpelat ea aspru.

– Intră şi stai jos! a zis Dester şi s-a ridicat. Vreau să-ți vorbesc.

– Ce caută el aici? a întrebat Helen fără să se mişte.

– Helen, te rog, intră şi stai jos! L-am rugat să asiste ca martor imparțial la ceea ce am să-ți spun.

Ea a ridicat din umeri, s-a dus la un scaun de lângă birou şi s-a aşezat. Dester a împins cutia cu țigări spre ea.

– Te rog să fumezi dacă vrei.

– Nu vreau, i-a retezat-o Helen scurt. Ce e asta?

El s-a aşezat jos, a studiat-o o vreme, apoi şi-a aprins o țigară. Femeia l-a privit cu dispreț, apoi, ostentativ s-a uitat în altă parte. Dester s-a întors spre mine.

– Îmi pare rău că am să te pun într-o situație

jenantă, băiete, dar sunt câteva amănunte pe care trebuie să le auzi înainte de a putea urmări ce vine după asta.

Vorbea repede şi vedeam că face un efort ca să-şi menţină vocea fermă.

– M-am însurat acum un an. Când am întâlnit-o pentru prima oară, am crezut că e cea mai minunată femeie din lume. Eram nebun după ea. Mă îngrijora faptul că s-ar putea să mi se întâmple ceva şi ea ar rămâne fără bani. Mă prostisem în aşa hal, încât mi-am asigurat viaţa pentru trei sferturi de milion de dolari şi i-am lăsat prin testament ei. I-am spus ce-am făcut. Voiam sa ştie că dacă mi se întâmplă ceva, ea va fi totuşi în sigurantă. Parcă o văd şi-acum, când i-am comunicat asta. Din clipa în care i-a intrat în cap că pentru ea valoram mai mult mort decât viu, n-a fost în stare să-şi ascundă adevăratele sentimente pentru mine. A devenit frigidă. N-am să insist asupra acestui fapt. O îmbolnăvea atât de mult gândul că între ea şi tot acest bănet nu eram decât eu, încât nu mai putea suporta nici măcar s-o ating. N-ai decât să te uiţi la ea şi să te pui în locul meu: gândeşte-te ce înseamnă ca o femeie ca ea să devină frigidă şi-ţi poţi închipui cum m-am simţit. Am fost îndeajuns de nebun să mă apuc de băutură şi o dată ce-am pornit nu m-am mai putut opri. Am început să dau serios înapoi în munca mea. Nu eram în stare să mă concentrez. Beat fiind, cheltuiam fără socoteală. Din cauza ei m-am ruinat.

– Biet nebun, a intervenit Helen. Poate-ţi închipui că îl interesează toată trăncăneala asta? Pentru Dumnezeu, treci la obiect, dacă există aşa ceva.

– Da, am să trec la obiect, dar n-o să-ţi convină când am s-o fac. N-are importanţă. Ţi-ai jucat rolul şi acum trebuie să te aştepţi să încasezi ceea ce ţi se cuvine.

Se uită spre mine.

– Dorea atât de mult banii încât s-a decis să scape de mine. Nu e necesar să intru în amănunte, dar m-am

convins că e gata oricând să mă ucidă pentru banii ăştia. A şi făcut trei încercări zadarnice: la una dintre ele ai fost martor miercuri noaptea. Credea să sunt îndeajuns de beat să scot Buickul şi spera că mă voi prăpădi într-un accident. Nu e o ucigaşă deşteaptă, încercările ei n-au avut succes.

– Eşti beat, i-a zis Helen dispreţuitoare. Nu ştii ce vorbeşti.

– Poate că sunt beat, dar ştiu ce spun. A sorbit din pahar şi a continuat: Dar n-o să ne certăm. Nash a văzut ce s-a întâmplat miercuri noaptea; e destul de inteligent ca să judece singur. S-a întors şi s-a adresat Helenei: încercările tale de a scăpa de mine au fost curios de neinspirate. Nu ţi-a trecut niciodată prin cap că cea mai sigură şi simplă cale era să aştepţi până adorm şi apoi să-mi tragi un glonte în cap şi să laşi revolverul lângă mine? Te-ar surprinde să afli că jumătate din oamenii de la cinematografie se aşteaptă să mă sinucid? Am toate motivele să termin cu viaţa. Sunt un beţiv. Mariajul meu e nefericit. Nu am bani şi sunt dator vândut. N-ar fi nici o surpriză dacă m-aş împuşca. De ce nu te-ai gândit la asta?

Helen îşi aţinti privirea asupra lui.

– Ei da, mă interesau banii, dar dacă ajungeau la concluzia că te-ai împuşcat singur, nu mi-ar fi plătit despăgubirea.

– Ce proastă eşti, draga mea fată! Ai avut ocazia să citeşti poliţa de asigurare. Doar ţii minte că ţi-am dat-o în mână. Dacă asigurantul moare de mâna lui după ce poliţa a fost onorată timp de un an, societatea plăteşte despăgubirea.

Privirea plină de ură ce i-a aruncat-o Helen m-a înfiorat până în măduva oaselor.

– Dar să nu-ţi închipui că mai ai vreo şansă cu asta, a continuat Dester, lăsându-se pe spate în fotoliu. Am aranjat în aşa fel încât ei nu vor plăti în cazul în care m-aş

sinucide. Ieri am fost cu avionul la San Francisco şi m-am întâlnit cu omul care conduce la „National Fidelity”, departamentul cererilor de despăgubiri: îl cheamă Maddux. Trebuie să recunosc că mi-a făcut o impresie formidabilă. E renumit în lumea asigurărilor. E inteligent, dur şi extrem de priceput. Se spune despre el că ştie instinctiv când o cerere de despăgubire e o escrocherie sau nu. Lucrează la „National Fidelity” de cincisprezece ani şi în acest timp a trimis la închisoare un mare număr de oameni şi alţi optsprezece în celula morţii.

A făcut o pauză cât a sorbit o înghiţitură. Şi-a umplut din nou paharul cu whisky.

– M-am dus să-l văd pe omul acela cu intenţia de a anula poliţa de asigurare. Dar pe drum mi-a venit o idee. Probabil că sunt răzbunător, însă la urma urmei tu mi-ai ruinat viaţa. Combinaţia la care m-am gândit e bună pentru subiectul unui film - nu trebuie să uiţi că am fost un bun producător de filme pe vremea mea. Fiindcă ai încercat să mă ucizi şi niciodată n-ai dat dovadă de bunăvoinţă, mi-a trecut prin minte că trebuie să fii pedepsită.

Helen înlemni cu pumnii strânşi.

– Nu te alarma, i-a zis privind-o cu luare-aminte. Chiar să fi vrut, n-aveam cum să pun poliţia pe urmele tale. N-am dovezi. Şi, de altfel, n-am intenţia să te pedepsesc eu însumi. M-am gândit la o cale care să-ţi ofere ocazia să te pedepseşti singură.

– Nu mai ascult prostii de genul ăsta, spuse ea furioasă.

– Ar trebui să asculţi, pentru că nu mai ai decât o şansă, una nu prea mare, dar totuşi o şansă, ca să pui drăguţele tale gheare pe bani.

Acum era rândul meu să ascult nemişcat.

– Lasă-mă să-ţi relatez discuţia mea cu Maddux, a continuat Dester. Când mi-a venit ideea că ar fi bine să te

pedepseşti singură, mi-am dat seama că nu-i puteam spune adevărul. Eram nerăbdător să modific clauza de sinucidere pentru că altfel ar fi fost prea uşor pentru tine. I-am spus deci să sunt un alcoolic capabil oricând de sinucidere şi deoarece voiam foarte mult ca tu să capeți banii de la asigurare, iar treaz fiind n-aveam nici un chef să mă sinucid, m-am gândit că anulând clauza de despăgubire în caz de sinucidere, aş fi mai atent să nu-mi pun capăt zilelor. Nu sunt convins că a crezut această explicație, dar s-a grăbit să anuleze imediat clauza.

A făcut o pauză ca să mai soarbă o înghițitură şi am observat că mâna îi era foarte nesigură.

– Aşa că în prezent situația se prezintă aşa: dacă mă sinucid sau dacă mă ucizi tu şi o potriveşti în aşa fel ca să dea impresia că-i o sinucidere, societatea nu va mai plăti. Înțelegi?

Helen n-a răspuns nimic. Asculta încruntată, cu privirea, ațintită la peretele din fața ei.

– Acum câteva săptămâni m-am decis să mă sinucid când contractul meu va expira, a reluat el.

Ea a reacționat ca şi mine la cuvintele acestea. L-a străfulgerat cu privirea.

– Mi-am dat seama că din clipa când îmi expiră contractul, nu voi mai avea nici un viitor, a continuat el calm. Voi fi lefter şi înglodat în datorii. Ideea falimentului mă scârbea. Ei bine, contractul a expirat, nu mai am un ban şi sunt încă înglodat în datorii, aşa că mă voi sinucide la o oră oarecare în noaptea asta.

– Nu te cred. În orice caz, îți închipui oare că-mi pasă ce faci? l-a întrebat Helen cu o voce dură.

– Nu. Ştiu că nu-ți pasă, i-a răspuns el. Nu asta e problema. Foarte curând mă voi împuşca în această cameră. E puțin probabil ca în afară de tine şi de Nash să mai audă cineva împuşcătura. Ascultă! Fii atentă la ce-ți spun: vei avea câteva ore, nu m-ai mult, să transformi

sinuciderea mea în crimă. Nu va fi posibil s-o prezinți ca un accident: oamenii nu se împuşcă accidental în cap.

Ea se holba la el ca şi cum credea că a înnebunit.

– Societatea de asigurare nu va plăti nimic în caz că poliția va spune că m-am sinucis. Dar dacă poliția va constata că am fost omorât, atunci societatea de asigurare va fi obligată să plătească. Urmăreşti bine toate astea? Poți vedea cursa ce ți-o întind? Acum vezi ce înțelegeam când ți-am spus că-ți dau ocazia să te pedepseşti singură? Momeala din cursă valorează trei sferturi de milion. Trebuie numai să falsifici indiciile, să torni destule minciuni ca să transformi sinuciderea mea în crimă şi apoi, dacă te vei dovedi foarte deşteaptă şi nu vei comite nici o greşeală, ai să obții banii.

Ceva rece îmi căzu pe mână. Am descoperit că eram ud leoarcă de transpirație. Uitându-mă la Helen, am văzut că împietrise ca o statuie şi era albă la față.

– Nu ştiu ce se întâmplă când cineva moare, însă lucruri ciudate pot avea loc. S-ar putea să am posibilitatea, după ce am murit, să urmăresc ce faci. Sper asta, pentru că va fi amuzant.

Dester aprinse o altă țigară uitându-se țintă la Helen.

– După mine, n-ai să fii în stare să rezişti la momeală. Vei încerca să transformi sinuciderea mea în crimă. Nu cred că eşti suficient de deşteaptă să reuşeşti, mai ales cu un om cu creierul lui Maddux. Cinstit e să te previn că e un om excepțional. Poți comite uşor o greşeală şi să te trezeşti că eşti învinuită de uciderea mea, ceea ce va fi destul de nostim, ținând seama că ai mai încercat să mă omori, nu-i aşa? Cerându-i lui Nash să asculte toate acestea, am complicat lucrurile şi mai mult. S-ar putea ca el să nu fie chiar atât de dificil. Ai un mod de a trata cu bărbații încât e posibil să-l convingi şi pe el să-şi țină gura, sau chiar să te ajute. La urma urmei trei sferturi de milion de dolari e o sumă frumuşică şi, în schimbul unei

părți din ea, Nash ar putea fi convins să te ajute.

Helen sări în picioare.

– Nu te ascult mai mult! exclamă ea. Bețiv nebun! Nu vei avea curajul să te sinucizi! Ține-ți banii ăştia afurisiți! N-am nevoie de ei! Nu eşti singurul, mai sunt şi alți peşti în mare. Du-te la dracu şi rămâi acolo!

Trânti uşa şi ieşi în coridor ca o furtună. Am urmărit cum urca scările în fugă şi un moment mai târziu s-a auzit o uşă trântită cu violență.

M-am ridicat. Eram transpirat şi tremuram.

– Cred că nici eu nu rezist s-aud mai mult, am rostit fără să-l privesc. Am trecut în vestibul, am tras uşa de la intrare şi am coborât scara.

Eram la jumătatea dintre vilă şi garaj când am auzit zgomotul unei împuşcături. Împuşcătura a făcut să zbârnâie ferestrele vilei şi m-a țintuit în loc, parcă m-aş fi lovit de un zid.

Câteva clipe am stat nemişcat, apoi m-am întors, am alergat spre casă şi pe trepte în sus, şi am intrat în vestibul. În capul scărilor era Helen, albă la față şi cu ochii larg deschişi. M-am uitat la ea.

– Du-te şi vezi! mi-a şoptit răguşit.

Mi-am luat inima în dinți, am traversat vestibulul şi am deschis uşa biroului.

CAPITOLUL ŞASE

Dester căzuse cu fața peste birou. Sângele din capul lui zdrobit făcuse o baltă ce se întindea din ce în ce pe sugativă, care absorbea cea mai mare parte din el. Revolverul automat, calibrul 38 cu care-l văzusem zăcea pe parchet la picioarele lui.

Nu mai era nevoie să-l pipăi ca să-mi dau seama că murise. Cu o rană atât de îngrozitoare la cap trebuia să fie mort. Stăteam holbându-mă la el şi din cauza spaimei mi se golise creierul. Nu-mi venea să cred că a făcut isprava asta, apoi, luându-mi privirea de la el, am mers spre uşă şi am ieşit în vestibul.

Helen coborâse scările. Stătea nemişcată, uitându-se fix la mine.

– E mort? m-a întrebat.

– Da.

Vocea mea era tot atât de tremurătoare ca şi a ei.

– Smintitul, nebunul ăsta de bețiv! Credeam că n-o să aibă curajul s-o facă.

A trecut pe lângă mine şi a intrat în biroul lui. Am simțit cum o sudoare rece se prelinge pe fața mea şi mi-am băgat mâna în buzunar după batistă. Degetele mele au atins plicul cu scrisoarea lui, pe care mă rugase s-o pun la cutie. Am scos-o şi am privit-o îndelung, apoi am deschis plicul şi am tras afară o foaie de hârtie. Am citit scrisoarea, dar n-am înțeles decât pe jumătate cuprinsul ei. Am recitit-o:

19 iunie

Din partea lui Erle Dester

236 Hill Crest Avenue, Hollywood

Dragul meu Burnett,

Presupun că nu te va şoca prea mult ceea ce sunt pe

cale să-ți scriu, având în vedere anii tăi de experiență ca avocat. Am ajuns la capătul drumului şi în noaptea asta intenționez să mă sinucid. Cunoşti îndeajuns situația mea ca să-ți dai seama, ca şi mine, că nu mai am nici un fel de viitor.

Ştii de asemenea, cât de urât s-a purtat Helen cu mine. Nu am intenția s-o las să profite de pe urma morții mele. Am fost la Maddux de la societatea de asigurare «National Fidelity» şi am aranjat cu el să anuleze clauza poliței de asigurare ce garanta plata în cazul sinuciderii. Noua clauză e ataşată poliței de asigurare pe care o vei găsi în biroul meu, sus în sertarul din dreapta.

Situația stă deci aşa: întrucât mă împuşc singur, asigurarea va fi anulată. Totuşi, Helen e moartă după bani şi trei sferturi de milion reprezintă o sumă tentantă. S-ar putea ca ea să fie atât de disperată încât să încerce să înşele societatea de asigurare. Ar putea să facă asta aranjând ca sinuciderea mea să apară ca o crimă. Sună cam neverosimil, nu-i aşa? Dar o cunosc pe Helen mai bine decât tine. Am în serviciul meu un tânăr: numele lui e Glyn Nash, şi nu-i exclus ca Helen să aranjeze ca sinuciderea mea să pară ca şi când m-ar fi omorât el sau altă persoană necunoscută. Dacă o face, țin foarte mult ca să nu intervii. Nu mă îndoiesc că Maddux va descoperi totul, dar dacă Helen reuşeşte totuşi sau face o greşeală care-i pune în primejdie viața, atunci tu vei acționa desigur şi vei arăta această scrisoare poliției.

Sunt convins că nu i-ar strica o detenție scurtă pentru încercare de fraudă. Crezi că sunt răzbunător? Poate că da, însă am o scuză.

Pentru a satisface cerințele legale o voi ruga pe domnişoara Lennox să-mi certifice semnătura. Repet deci că mă sinucid şi, indiferent ce ar zice Helen, nu e vorba de crimă, ci de sinucidere.

Domnişoara Lennox n-are, desigur, cunoştință despre

conținutul acestei scrisori.

Cu bine, Erle Dester

Martor: May Lennox, secretară.

1145-a Martin Avenue

Hollywood

– Ce faci? m-a întrebat tăios Helen.

M-am întors şi am privit-o. Stătea palidă uitându-se cu luare-aminte la mine. Am împăturit scrisoarea şi am băgat-o în buzunar.

– Ce citeşti?

De-abia o auzeam, îmi aminteam cuvintele lui: Trebuie numai să falsifici indiciile, să torni destule minciuni ca să transformi sinuciderea mea în crimă şi apoi, dacă te vei dovedi foarte deşteaptă şi nu vei comite nici o greşeală, ai să obții banii.

Trei sferturi de milion!

Mi-am dat seama că scrisoarea lui Dester mă apăra în cazul în care Helen ar fi putut născoci un plan pentru a transforma sinuciderea lui în crimă. Dacă făceam o greşeală, şi eram descoperit, n-aveam decât să arăt scrisoarea ca să ies din bucluc.

– Glyn!

Era pentru prima dată că mă striga pe nume.

– Aşteaptă! Nu face nimic, i-am spus. Lasă-mă să mă gândesc.

– Trebuie să aducem un doctor şi să chemăm poliția. Voi telefona de sus.

– Aşteaptă! am repetat.

Ceva din tonul meu a făcut-o să se oprească nemişcată. M-a privit țintă.

– Încă nu-l chema. Nu face nimic. Du-te sus şi aşteaptă-mă.

– Dar trebuie să...

M-am dus la ea şi-am apucat-o de braț, scuturând-o

uşor, dar plin de furie:

– Fă ce-ți spun! Aşteaptă-mă sus!

Trebuie să fi văzut după fața mea că nu era momentul să discute.

Am intrat în biroul lui Dester şi am rămas cu ochii țintă la el. Dacă aş putea să dau ceasul înapoi; dacă aş avea timp să mă gândesc la un plan pentru o crimă perfectă; dacă aş fi ştiut că nerodul intenționa să se sinucidă, ca să fi putut elabora planul!

Trei sferturi de milion!

Merita orice risc, în afară de acela de a fi acuzat de crimă, dar personal nu aveam de ce să-mi fac griji. Dacă m-aş fi încurcat şi poliția ar fi crezut că eu l-am omorât, scrisoarea lui mă apăra.

Numai de-ar rămâne Dester în starea în care era până ce voi avea timp să pun la punct planul unei crime perfecte! în scurt timp va surveni rigor mortis[3]. Un medic legist va cunoaşte, cu o aproximație de o oră, la cât a murit. Atunci poliția va descoperi că atât eu, cât şi Helen eram în casă când a sucombat. Dacă ascundeam revolverul ca să pară că-i vorba de crimă, vor crede că am trucat omorul, ori că noi l-am omorât: în ambele cazuri nu vom obține banii. Aveam nevoie de alibiuri perfecte. Trebuia să dovedim că eram la o depărtare de câțiva kilometri în timp ce a murit el.

Timpul era totul şi unicul lucru de care nu dispuneam.

Stăteam acolo şi vedeam cum i se scurgea sângele, bătându-mi capul să găsesc o soluție.

Casa era cufundată într-o linişte adâncă. Singurele sunete pe care le auzeam erau tic-tac-urile slabe ale ceasului de birou şi bătăile permanente ale inimii mele. Peste acestea se distingea huruitul domol al motorului

---

[3] *Semnul sigur al morții (lb. lat.).*

frigiderului. Îl puteam înregistra numai stând nemişcat.

Acest sunet mi-a dezmorțit creierul. Am întrevăzut atunci cum puteam întoarce timpul. Lucrasem doi ani ca vânzător de aparate de congelare învățând în orice caz ce se poate face cu o asemenea instalație. Înainte de a fi trimis pe teren, am urmat un curs de şase săptămâni în legătură cu principiile congelării. Între lucrurile aflate a fost şi acela despre folosirea congelatoarelor la morgă precum şi efectele lor asupra unui cadavru.

Mi-am dat seama că aveam la îndemână mijlocul ca Dester să rămână în starea în care se afla până ce voi elabora un plan perfect.

Cu puțin noroc ştiam că eram la un pas numai de a pune mâna pe cei şapte sute cincizeci de mii de dolari.

Peste vreun ceas am urcat în camera Helenei.

Trăsese draperiile. Aprinsese lampa de pe noptieră ce desena umbre în jur. Era lungită pe pat, înfăşurată într-un şal de mătase sidefie, trasă la față şi palidă, cu o țigară arzând între degete.

M-am sprijinit de uşă şi am privit-o. Îmi întoarse privirea fără să se mişte.

– De ce ai stat atâta timp? Ai chemat poliția? m-a întrebat ea.

Am traversat dormitorul până la unul din fotolii, am pus pe măsuță două pahare, o sticlă cu whisky şi una cu apă minerală şi m-am aşezat.

– Nu, nu i-am chemat.

– Ce dracu vrei să faci? m-a întrebat ea tăios şi s-a ridicat în capul oaselor. Trebuie să-i chemi!

Am preparat două pahare mari cu whisky, i-am dus unul ei punându-i-l pe noptieră, apoi m-am înapoiat la fotoliu, m-am aşezat şi am sorbit adânc din paharul meu.

– Glyn! De ce n-ai chemat poliția? a țipat Helen cu o voce stridentă.

– Ai auzit ce a spus el. Repet: a spus că dacă suntem

foarte deştepţi şi nu vom comite nici o greşeală, am putea obţine banii. Vrei banii, nu-i aşa?

Ea îşi dădu picioarele jos din pat şi se ridică. Ochii verzi îi străluceau ca smaraldele.

– Ce vrei să spui? Ne-a întins o cursă. Doar nu-ţi închipui că voi fi atât de proastă încât să încerc să obţin banii acum când ştiu că există o capcană?

– Ascultă! Putem obţine banii ăia. Societatea „National Fidelity” va trebui să plătească dacă le putem dovedi că Dester a fost omorât.

– Adică exact ce a vrut el să facem. Dar n-o vom face. Nu putem să dovedim că a fost omorât decât acuzându-ne pe noi. Ce-ţi închipui că am făcut eu aici tot timpul? M-am gândit la asta. Dacă ascundem revolverul şi spunem că a fost omorât, ei se vor agăţa de noi. Dacă am avea timp să ne gândim la ceva şi să aranjăm un alibi, am putea s-o facem, dar n-avem timp. E mort şi vor şti când a murit. Trebuie să chemăm imediat poliţia!

– Dar avem timpul necesar.

Se uită ţintă la mine.

– Ce vrei să spui?

– Exact ce-ai auzit! Avem acest timp. Avem tot timpul din lume.

– Nu-l avem. Cadavrul nu va rămâne aşa multă vreme. Trebuie să ştii. Un medic poate stabili când a murit...

– L-am pus în congelator.

– Ce zici?

A sărit în picioare.

– L-am pus în congelator.

– Trebuie să fii nebun!

– Taci şi ascultă-mă, i-am spus calm. Nu sunt nebun. Ştiu ce fac. N-ai de unde să ştii că sunt un fel de expert în congelare. Pe vremuri vindeam congelatoare. Înainte de a mi se da drumul să prostesc clienţii, am urmat un curs

foarte serios despre problema asta, pentru că trebuia să ştiu să răspund clienţilor când încercau să facă pe deştepţii. Ştii de ce a fost Dester aşa de sigur că ne-a întins o cursă perfectă? Era convins că nu vom mai avea timp să contrafacem un alibi şi nici să concepem un plan inteligent. Se sprijinea pe faptul că un medic poate să stabilească, cu o aproximaţie de o oră sau două, când a decedat un om. Dester a murit la opt şi patruzeci de minute şi, fără îndoială, poliţia va putea dovedi că amândoi am fost acasă la ora aceea. Pe asta se baza Dester. Punându-l în congelator, am fost însă mai tare decât el. La o temperatură foarte scăzută procesul normal de descompunere e oprit. Sângerarea va înceta, rigor mortis nu va surveni. Îl putem ţine în congelator şase săptămâni sau şase luni şi numai când îl vom scoate va începe descompunerea. Urmăreşti ce-ţi spun? M-am aplecat înainte şi mi-am aţintit privirea asupra ei! După ce îl scoatem, la câteva ore va începe să sângereze din nou şi mai târziu va surveni rigor mortis. Uite, lasă-mă să-ţi explic mai clar: să presupunem că-l lăsăm în congelator până sâmbăta viitoare; atunci îl scoatem şi-i azvârlim trupul undeva. Să presupunem că poliţia îl găseşte a doua zi. Medicul legist va fi gata să depună jurământ că a sucombat sâmbătă, pe când în realitate el a murit cu vreo cincisprezece zile înainte. Nu vezi cum se simplifică lucrurile pentru noi!

Stătea neclintită, cu pumnii strânşi. Am crezut la un moment dat că aud bătăile slabe ale inimii ei, dar sunetul se putea tot atât de bine să fie al inimii mele, ce-mi zvâcnea al dracului în piept.

– Nu! a exclamat ea deodată. Nu vreau să am nimic de-a face cu asta. E prea primejdios. Au să descopere.

– Ce s-a întâmplat cu tine? Când i-ai dat brânci lui Van Tomlin pe fereastră nu ţi-ai făcut griji, nu-i aşa?

– Nu l-am îmbrâncit!

– Aşa spui tu, acum eşti într-o situație mult mai sigură.

– Nu. Vor bănui imediat că eu l-am omorât. Sunt sigură.

– Nu fi proastă! Avem şansa să obținem banii. Crezi oare că m-aş mai ocupa un singur minut de asta dacă aş şti că putem da greş? Ştiu ce vorbesc. Dacă nu putem concepe o crimă perfectă, atunci nu mergem mai departe. Tot ce avem de făcut este să-l scoatem din congelator, să-l aruncăm undeva cu revolverul în mână şi să informăm societatea de asigurare că s-a sinucis. Nici ei nu vor dori să se dovedească altceva. Dacă vom putea găsi o idee strălucită vor fi de partea noastră şi îndată ce băieții ăştia sunt de partea ta, te afli în siguranță.

Ea ridică paharul cu whisky şi luă o înghițitură serioasă. Îi tremura mâna.

– Mă înspăimântă omul ăsta, Maddux.

– Ei şi ce-i? Suntem preveniți, nu-i aşa? În regulă. Să presupunem că e chiar atât de dur şi abil cum se spune. Avem tot timpul. Timpul reprezintă totul. O să fie vreme să ne aranjăm câte un alibi perfect. Nu vom încerca nimic până nu-l vom pune la punct şi-l vom reconstitui de mii de ori; vom face repetiții o dată şi încă o dată până îl vom cunoaşte de-a fir-a-păr. Nu e o treabă de făcut în grabă. Putem să aşteptăm şi şase luni.

– Dar dacă vor crede că noi l-am omorât? Să admitem că vom aranja totul atât de perfect încât vor dovedi că noi l-am omorât?

– Chiar şi la întrebarea asta am răspuns, i-am zis scoțând din buzunar scrisoarea lui Dester. O vezi? E o scrisoare pe care mi-a dat-o Dester s-o bag ia cutie. E adresată avocatului lui. Din fericire pentru noi, am uitat s-o pun. Ți-o voi citi acum.

Cât i-am citit-o a stat nemişcată, foarte palidă şi cu ochii ei mari verzi, reci ca piatra. Când am terminat, a

respirat adânc şi pe îndelete.

– Ah, diavolul! a murmurat cu glas stins. Aşadar era o cursă. N-a avut niciodată intenția să ajung în posesia banilor. Diavolul!

– Nu te sinchisi. A fost deştept, dar nu suficient, am spus împăturind scrisoarea şi punând-o înapoi în portvizit. Dacă se încurcă lucrurile, dacă facem vreo greşeală - dar n-o să facem - şi poliția crede că noi l-am omorât, scrisoarea lui ne va salva de scaunul electric. Singurul lucru care mă îngrijorează e o acuzație de omor. Pentru trei sferturi de milion de dolari sunt gata să-mi asum riscul unei învinuiri de fraudă, dar nu de crimă.

Helen întinse mâna.

– Dă-mi scrisoarea!

Am clătinat din cap.

– Regret, dar n-o vei avea. O păstrez eu. Arăți splendid, dar n-am încredere în tine nici cât negru sub unghie. Scrisoarea e o garanție pentru mine că nu voi fi tras pe sfoară. Dacă amândoi vom pune în aplicare acest plan, nu vreau să-ți las nici cea mai mică şansă să mă arunci pe fereastră după ce-ai pus mâna pe bani sau să-mi atârni de gât o învinuire de crimă. Nu, voi păstra scrisoarea. Voi avea grijă de ea ca de ochii din cap. Cât timp e la mine, va trebui să te reții, şi în felul ăsta, când va veni timpul să împărțim banii, voi fi sigur că am să obțin partea mea.

Mă studia cu o față inexpresivă.

– Glyn, cred că ai face mai bine să-mi dai mie scrisoarea. Glasul ei aproape mă dezmierda.

– Ai auzit ce ți-am spus.

– O vreau. Vocea i se ascuți. Trebuie s-o am!

– O păstrez eu. Nu e cazul să te nelinişteşti! Voi avea eu grijă de ea!

Dădu din umeri, se ridică încet şi trecu la masa de toaletă. A luat un pieptene şi şi la trecut prin păr.

– Acum când cunoşti planul, i-am zis urmărindu-i cu atenție mişcările, vrei să încerci?

– Cred totuşi că e primejdios şi că Maddux ăsta va descoperi combinația, spuse ea, punând jos pieptenele.

Trase un sertar al mesei de toaletă. Tocmai această mişcare o aşteptam. Eram în picioare şi am ajuns la ea din doi paşi. I-am lipit brațele de trup, îndepărtând-o de masă. Abia am avut timp să văd în sertar un revolver automat de calibrul 25, când ea sa cambrat aproape trântindu-mă. Ştiam că e puternică, după uşurința cu care l-a ridicat pe Dester, însă nu m-am aşteptat să fie chiar aşa. S-a smuls din strânsoarea mea, şi-a eliberat o mână şi şi-a apropiat unghiile ei ca nişte gheare de ochii mei. Am apucat-o de încheieturile brațelor la timp. S-a agățat de mine, căutând să-mi pună piedică cu piciorul. Am încercat să-mi păstrez echilibrul, dar am căzut pe spate, cu un bufnet care a zguduit casa. S-a aruncat peste mine, înfigându-şi degetele în gâtul meu. Mă strângea ca într-un cleşte de oțel. Cu un rânjet, s-a aplecat peste mine apăsându-şi genunchiul în piept. Expresia ei m-a înghețat. Am lovit-o cu pumnul în plex. Am citit în ochii ei că-i vine rău de durere şi am simțit cum îşi slăbea strânsoarea. Am lovit-o din nou. Nu putea rezista unui astfel de tratament. Mi-a dat brusc drumul, s-a ridicat în genunchi, apoi în picioare şi s-a repezit orbeşte iar la masa de toaletă. Am întins mâna şi am apucat-o de gleznă, trântind-o. S-a zbătut şi cu pantoful de casă m-a izbit atât de tare în cap încât m-a amețit. Şi-a smucit piciorul prins şi s-a ridicat în patru labe, în timp ce eu mă rostogoleam spre ea, încleştându-mi brațele în jurul mijlocului ei şi trăgând-o în jos. Luptam corp la corp şi mâinile ei îmi căutau gâtul. De data asta însă mi-am ținut bărbia în jos. Am imobilizat-o sub mine, cu greutatea trupului, dar ea a reuşit nu ştiu cum să-mi pună din nou genunchiul în piept şi m-a aruncat de-o parte. A fost rândul meu să mă reped la

masa de toaletă. Am ajuns în acelaşi timp. Am îmbrâncit-o cu umărul, izbind-o de perete, am băgat mâna în sertar şi am înşfăcat revolverul. M-am întors, îndreptându-l spre ea:

– Nu vreau să te împuşc, i-am spus gâfâind, dar dacă te mişti, o voi face.

– Dă-mi scrisoarea, mi-a zis cu o voce încordată, sugrumată.

– Am spus nu, şi aşa rămâne. Şi-acum dă-te la o parte din calea mea.

– Vei regreta...

– Dar nici pe jumătate cât aş regreta dacă ți-aş da-o ție. Am înaintat încet. S-a dat înapoi, tot dându-mi târcoale până ce am ajuns la uşă. Am deschis-o fără s-o scap din ochi.

– Mâine vom sta iar de vorbă. Linişteşte-te! Eu conduc afacerea asta! Singurul cuvânt ce-l ai de zis e Amin!

Am trecut apoi în coridor trântind uşa. M-am întors şi am coborât scările în fugă, îndreptându-mă spre garaj.

M-am năpustit în Rolls şi am pornit motorul, conducând pe alee cu viteză.

Nu m-am liniştit până ce n-am depus scrisoarea lui Dester şi revolverul într-un seif al unui birou de depozitare deschis zi şi noapte. Am băgat cheia seifului într-un plic, am mâzgălit câteva cuvinte pentru directorul băncii mele, rugându-l să păstreze cheia până ce i-o voi cere. Am aruncat plicul cu cheia în cutia de scrisori a băncii mele. Apoi m-am întors în vilă.

În noaptea aceea am dormit doar câteva ceasuri. Aveam de reflectat la o groază de lucruri. Erau multe de aranjat. N-am încercat să mă gândesc cum să transform sinuciderea lui Dester în crimă. Pentru asta aveam timp, însă trebuia să găsesc un mod verosimil de a explica absența lui Dester oricui va întreba de el. Asta până aş

găsi ceva care să justifice lipsa lui. Trebuie neapărat să țin în loc creditorii, acum, când ştiau că Dester şi-a pierdut postul şi să-i opresc să ia vila şi deci congelatorul.

Mă întrebam daca aş putea găsi vreo colibă într-un loc izolat, s-o închiriez şi să mut congelatorul acolo. Gândindu-mă mai bine mi-am zis că riscul ar fi prea mare. Helen şi cu mine n-am fi în stare să-l mutăm singuri. Era mult prea greu. Aflându-se că l-am mutat, poliția sau Maddux ar putea să-mi ghicească planul. Congelatorul trebuia să rămână pe loc, la vederea oricui, şi să mă rog Domnului să nu-i treacă cuiva prin minte să se uite înăuntru.

Până la răsăritul soarelui am decis ce trebuie făcut în primul rând. După ora şase imam sculat şi am trecut dincolo, în vilă.

Am urcat în dormitorul Helenei, am apăsat pe clanță şi împingând uşa am deschis-o.

Primele raze ale soarelui răzbeau prin jaluzele. Era lungită pe spate cu un braț ridicat deasupra capului şi cu părul ei arămiu şi lucios împrăştiat pe pernă. Fuma şi când am intrat m-a privit cu o față inexpresivă.

Am închis uşa, m-am dus la pat şi m-am aşezat lângă ea.

– Hello! Tot mă mai urăşti?

– Ce-ai făcut cu scrisoarea? m-a întrebat uitându-se țintă la mine.

– E într-un seif la care pot umbla numai eu. Uit-o! Nu are nici un rost să ne războ-im. Avem împreună o afacere de trei sferturi de milion. De ce să luptăm unul împotriva altuia?

N-a răspuns nimic, dar, şi-a întors privirea, mişcându-şi nervoasă picioarele ei lungi sub cuvertură.

– Ei bine, ai avut câteva ore să te gândeşti la asta, am continuat. Ce-ai decis? Vrei să încerc să pun mâna pe bani sau nu?

– Cum o să faci?

– Nu ştiu încă. Nici nu vreau să mă gândesc până ce nu sunt sigur că eşti alături de mine. Un lucru însă ştiu: avem nouăzeci, şi nouă la sută şanse să reuşim. N-aş spune-o dacă n-aş fi convins şi nici nu m-aş apuca de treabă dacă m-aş gândi chiar, şi numai o clipă că am putea da greş. Eşti sau nu alături de mine?

A aprobat din cap.

– Da sunt alături de tine.

M-am aplecat şi am sărutat-o. M-am aşteptat să se ferească, dar n-a făcut-o. A rămas nemişcată uitându-se la plafon, dar tot asa de bine aş fi putut săruta dosul mâinii mele. Era genul de sărutare de care trebuie să se fi bucurat Dester de nenumărate ori până când nefericitul s-a apucat de băutură; numai că pentru mine un astfel de sărut frigid ar fi fost prea puțin ca să mă transforme într-un bețiv.

Am rânjit la ea.

– Nici asta nu-mi face vreo impresie.

S-a uitat cu multă indiferență la mine. Mi-am amintit ce spusese Dester despre iubirea unui lucru fără viață.

– În regulă, rămâi în sloiul tău de gheață. Sunt lucruri mai importante pentru care să ne frământăm. Trebuie să facem rost de ceva bani. E esențial. Am nevoie de bijuteriile tale şi de orice lucru ce se poate schimba în bani.

Auzind asta, se trezi brusc.

– N-ai să capeți nimic de la mine!

– Nu fi atât de stupidă! Avem nevoie de fonduri ca să putem duce totul la capăt. Eu pun două mii de dolari la bătaie. Tu trebuie să dai tot ce ai. Mă duc direct la San Francisco să vând Cadillacul.

– E maşina mea! N-ai să te atingi de ea!

I-am dat drumul şi m-am ridicat.

– Oare trebuie să-ți explic cuvânt cu cuvânt? Azi e

sâmbătă. Poate că azi nu se va întâmpla nimic, nici mâine, dar luni creditorii vor şti deja că Dester a plecat de la studiouri şi vor sosi pe jos, cu maşina, cu bicicleta şi cu taxiul. Vor veni roiuri-roiuri. Trebuie să fim pregătiţi pentru ei. E nevoie să-i facem să creadă că Dester are bani. Vom alege doi sau trei din cei mai îndârjiţi creditori şi-i vom plăti. Ei vor difuza povestea şi, cu puţin noroc, ceilalţi se vor abţine. De acum înainte eu voi fi secretarul lui Dester. I s-a oferit un post în televiziunea comercială: o situaţie de prim rang. Chiar acum e la New York tratând condiţiile de salarizare şi probabil acestea vor depăşi sumele primite vreodată de cineva în televiziune. Eu mă ocup aici de afacerile lui până se întoarce.

Se ridică în capul oaselor, cu ochii holbaţi.

– Nu te vor crede!

– O, ba da! Nu m-ai văzut la lucru. Sunt un vânzător. Dacă-mi dau osteneala, sunt în stare să vând zăpadă unui eschimos, şi am de gând să perseverez în problema noastră. Dar e nevoie ca bluful să fie sprijinit de bani. Nu trebuie decât să plătesc facturile la unul sau doi dintre ei şi ceilalţi mă vor ruga să menţină mai departe creditul. Cunosc asta. Băieţii ăştia, în fond, sunt nişte papă-lapte, înghit orice. Le voi prezenta situaţia în aşa fel încât ei vor afla că Dester va cumpăra de la alţii dacă pretind să le fie achitat creditul imediat. Trebuie însă să dispun de cel puţin şase mii de dolari pe care să-i manevrez. Cu puţin noroc, voi obţine două mii cinci sute de dolari pe Cadillac. Eu am două mii de dolari. Trebuie să dai şi tu partea ta.

Helen coborî din pat.

– Ce garanţie pot avea că nu vei lua banii şi nu vei fugi cu ei?

– Asta n-o poţi şti, dar ai să-ţi schimbi părerea aflând că nu sunt atât de nărod ca pentru o mână de bijuterii să renunţ la partea mea, adică jumătate din cele trei sferturi de milion de dolari.

Până la urmă am obținut de la ea bijuteriile. Parcă i-aş fi scos dinții, însă lucrurile la care a renunțat în cele din urmă erau valoroase şi nu mă îndoiam că voi obține circa trei mii de dolari pe ele, dându-mi osteneala.

Am plecat pe la şapte fără un sfert. Aveam de făcut un drum de peste şase sute de kilometri. Trebuia să mă duc la San Francisco, să vând maşina. Dacă încercam s-o vând la Los Angeles s-ar fi aflat că Dester îşi vinde lucrurile şi atunci intram în bucluc.

Cadiliacul prindea viteză bună şi am ținut-o numai aşa. Primele două ore am fost aproape singur pe şosea şi am atins în unele locuri o sută cincizeci kilometri pe oră. Dar mai târziu şoselele au devenit mai aglomerate şi am cam pierdut timp. Am ajuns la San Francisco târziu după-amiază. Ca să pot obține prețul pe care-l doream a trebuit să umblu pe la trei negustori de automobile de ocazie, însă până la urmă am reuşit. Nu-mi rămăsese vreme prea multă să colind şi pe la bijutieri şi de altfel, fiind sfârşitul săptămânii, cea mai mare parte din magazine erau închise. Am găsit însă o casă de amanet, şi le-am amanetat pentru o mie cinci sute de dolari. Nu era suma pe care speram s-o capăt, dar cel puțin mai târziu le puteam răscumpăra.

Aveam acum un capital de rulment de cinci mii şase sute dolari, inclusiv cele două mii ale mele. Mi-ar fi trebuit mai mult, însă a fost tot ce-am reuşit să obțin într-un timp atât de scurt.

Am avut norocul, după o jumătate de oră de aşteptare, să prind un avion înapoi spre Los Angeles. Până acasă am luat un taxi.

Am intrat în holul cel mare când ceasul bătea orele nouă. Credeam că o s-o găsesc pe Helen aici, dar mă aştepta o surpriză: într-unul din fotolii şedea un individ scund şi gras, care fuma o țigară de foi. Avea vreo cincizeci de ani şi o burtă cam umflată. Purta un costum de stofă

scumpă, pantofi de comandă, un ac cu perlă, înfipt în cra-vata-i de mătase neagră.

Mi-am dat seama dintr-un ochi că e creditor. Se putea ghici din privirea lui dură. Zâmbetul larg şi agreabil ce mi l-a adresat era tot atât de fals ca şi genele unei dansatoare.

– Îl aşteptam pe domnul Dester, mi-a zis ridicându-se în picioare. Doamna Dester m-a înştiinţat că se va întoarce foarte curând.

– Domnul Dester se înapoiază abia peste câteva zile. Eu sunt Glyn Nash, secretarul lui particular, şi mă ocup de afacerile domnului Dester când e plecat. Cu ce aş putea să vă fiu de folos?

Grăsunul se încruntă.

– Ei bine, voiam să stau de vorbă cu domnul Dester în persoană, răspunse el cu o voce plângăreaţă.

– Foarte bine, am rostit ridicând din umeri. Lăsaţi-mi numele şi adresa şi am să i le comunic domnului Dester când se va înapoia. Dacă va avea timp, voi aranja o întâlnire şi vă voi comunica.

– Spuneaţi că se întoarce miercuri?

– N-am spus miercuri. De fapt nu ştiu exact când se va înapoia. E extrem de ocupat. Tocmai am fost la San Francisco să-l conduc. A plecat la New York. Nu v-aş putea spune dacă se înapoiază miercuri.

– New York? Sprâncenele grăsunului se ridicară. Poate că ar fi mai nimerit să mă prezint. Mă numesc Hammerstock. Îşi arătă dinţii lui falşi, de un alb strălucitor, într-un zâmbet artificial: Hammerstock şi Judd, vinuri şi băuturi spirtoase. Am venit pentru facturile domnului Dester.

Ştiam că trebuie să fie unul dintre creditorii cei mai importanţi, iar dacă nu chiar cel mai important, atunci cel mai plicticos. Dacă reuşeam să-l duc pe el, îi puteam duce pe toţi.

– Contul domnului Dester? am întrebat privindu-l mirat. Ce-i cu el?

– E debitor de prea multă vreme, spuse Hammerstock scotocindu-şi buzunarele. I-am scris domnului Dester de nenumărate ori.

– Domnul Dester a fost mult prea ocupat în ultimul timp ca să dea atenție unor conturi mărunte, i-am zis trecând la masă şi luând din cutie o țigară. Ce s-a întâmplat? Întreprinderea dumneavoastră duce lipsă de bani?

Deveni stacojiu.

– Lipsă de bani? N-aş vrea să înțelegeți…

– În regulă, în regulă, atunci de ce atâta tevatură? Afacerea pe care o tratează domnul Dester acum îi ia tot timpul. Tocmai de asta m-a şi însărcinat să mă ocup de chestiunile sale personale. Vă voi trimite un cec dacă-mi spuneți cât vă datorăm şi îl voi încunoştința pe domnul Dester că doriți să-şi lichideze contul la dumneavoastră.

– Domnul Dester tratează o afacere? întrebă Hammerstock privindu-mă deodată cu interes.

– Sigur. Acum când a părăsit studiourile „Pacific" are multă căutare. La urma urmei e cel mai cunoscut şef de producție de la Hollywood şi în scurtă vreme va fi probabil cel mai important şi în televiziunea comercială. E nevoie numai de timp pentru a cădea de acord asupra condițiilor.

– Televiziunea comercială?

– Mda, însă asta nu v-ar putea interesa. La cât se ridică contul?

– Patru mii de dolari.

Ei bine, m-a dat gata. M-am aşteptat să fie o datorie serioasă, dar nu chiar atât. Cum reuşise cineva să dea pe gât whisky în valoare de patru mii de dolari şi să supraviețuiască, nu puteam înțelege.

– De peste un an n-a plătit, a continuat Hammerstock prezentând contul.

– Lăsați-l pe masă. Îi voi aduce la cunoştință. Mi-am aprins o țigară şi am privit gânditor la Hammerstock. Abia acum m-am gândit că domnului Dester nu-i va face plăcere să afle că ați fost aici. Sunt unii granguri care se înfurie teribil la cel mai mic lucru. Înțeleg că mai sunteți interesat să mențină contul dumneavoastră, sau poate nu?

Ochii lui Hammerstock se măriră. Dar înainte de a putea răspunde ceva, am continuat:

– Noul plan la care lucrează e bazat pe ideea de a înființa studiouri de televiziune chiar aici la Hollywood. Fie vorba între noi - dar asta nu trebuie să răsufle - un grup puternic, în care domnul Dester va fi şeful producției, tratează cumpărarea uneia din cele mai mari case de filme şi preluarea studiourilor ei. Afacerea e pe cale de a fi încheiată şi când se va face, domnul Dester va da recepții şi mai fastuoase decât înainte. Contul său se va ridica la sume frumuşele pentru firma care-i va furniza băuturile.

Hammerstock înghiți în sec.

– Păi, nu ştiam…

Vru să vâre contul în buzunar, dar am întins mâna şi i l-am luat.

– La urma urmei aş putea achita contul chiar acum. Suma nu e prea mare. Cred că pot să vă dau numerar.

Dacă lua banii, intram la apă, însă aveam destulă experiență cu oamenii ca să ştiu că era prea puțin probabil.

Când am scos teancul de bancnote aproape că i-au ieşit ochii din cap; arăta suficient de gros ca să poți asfixia un cal cu el.

Îmi trase din mână contul şi spuse că e bucuros să aştepte. Nu cunoscuse situația. Circulau atâtea zvonuri. Acum îşi dădea seama că nu are ce căuta aici. Ascultând zvonurile nu fusese la curent cu asta. Era foarte bucuros să-i pună la dispoziție orice credit doreşte. Îmi cerea să-i

fac o favoare personală şi să nu menționez domnului Dester vizita lui. Spera că acest mic incident nu mă va determina să am ceva împotriva firmei sale.

Ar fi continuat să turuie la nesfârşit dacă nu l-aş fi condus binişor afară din cameră până în vestibul şi apoi la uşa principală.

L-am asigurat că n-am sa-i vorbesc domnului Dester despre vizită, dar îi voi cere un cec ca să acoperim datoria. Hammerstock m-a avertizat că nici nu vrea să audă de aşa ceva. Nu trebuia să pomenesc nimic de cont. Domnul Dester va putea achita contul când va dori.

După ce am închis uşa în urma lui, m-am rezemat de ea şi am râs.

Încă mai râdeam când Helen a apărut în capul treptelor şi a privit în jos la mine.

CAPITOLUL ŞAPTE

Helen a coborât scările cu ochi strălucitori şi cu un uşor zâmbet pe buze. A traversat vestibulul venind spre mine.

– Aşadar, ai avut succes! M-am gândit că ar fi mai bine să-l las în seama ta. Tot aveai multă încredere în tine.

– L-ai auzit cum mă ruga să nu-i trimit cecul?

– Cu ceilalţi s-ar putea să nu-ţi meargă chiar aşa de uşor.

– Îi voi duce şi pe ei. Vino în holul cel mare. Mai sunt încă multe de făcut.

Mergând cu mine spre hol m-a întrebat:

– Ai obţinut banii?

– Am strâns cinci mii şase sute. Nu e atât cât aş fi dorit, dar cu puţin noroc vor ajunge.

M-am dus la bar şi am preparat două whiskyuri, apoi m-am aşezat în faţa ei.

– Cât de mult poţi să te bazezi pe nervii tăi? am întrebat-o.

– Ce vrei să spui?

– Uite ce-i, ceea ce plănuim să facem cere mult sânge rece. Mai devreme sau mai târziu va trebui să-l scoatem din congelator şi să-l aruncăm undeva. Nu voi fi în stare să fac asta singur. Va fi nevoie să mă ajuţi. Nu e o treabă uşoară. Când îi vor dibui trupul şi începe vânătoarea după criminali, prima persoană suspectă de poliţie vei fi tu. Te vor suspecta pentru faptul că primeşti banii de asigurare. Vei avea poate de suportat o anchetă a-ntâia. Vreun detectiv abil va încerca poate să te pună faţă în faţă cu ceva la care nu te aştepţi. Dacă-ţi păstrezi calmul, totul va fi în regulă. Vom aranja lucrurile astfel încât ei vor fi convinşi că tu nu l-ai fi putut ucide, deşi aveai interes s-o faci. Dar până când se vor convinge, s-ar putea să treci

prin momente grele.

– Am nervi foarte buni, răspunse ea liniştită. Nu e cazul să-ți faci griji pentru mine.

– Poate că-i aşa, dar nu strică să ştii ce ne aşteaptă. Putem intra într-o încurcătură care să nu miroasă a bine. Nu spun că vom intra, ci că s-ar putea. Şi abia atunci e momentul ca sângele rece să dea roade. Dacă intrăm în panică, dacă ne pierdem capul, putem foarte uşor să ne dăm bătuți înainte de a fi nevoiți s-o facem. Nu trebuie să uiți că avem şansa să mergem până la punctul limită, pentru că în cazul când lucrurile merg prost, mai există scrisoarea care-o să ne scoată din încurcătură. Ochii ei verzi mă priviră cercetători.

– Nervii tăi sunt atât de buni?

– Cu un stimulent de trei sferturi de milion pot înfrunta orice. Trebuie să avem clar în minte că nu noi l-am omorât. În cel mai rău caz ne putem alege cu zece ani de închisoare pentru fraudă. Dacă ținem minte lucrul ăsta, nu ne pot speria. În regulă? Şi acum va trebui s-o pornim mai departe. Există cineva dornic să ştie unde e Dester? Are ceva prieteni?

– Nu. Cândva, fireşte, mişunau destui oameni pe-aici, dar după ce a început el să bea s-au retras.

– Dar Burnett?

– Avocatul lui Erle? Nu, nu se vizitau. Erle îi scria sau îi telefona. Burnett nu-l agrea.

– Atunci nu există nimeni? Eşti absolut sigură? Nici rude care ar putea să apară pe neaşteptate şi să pună întrebări?

– Nu, nimeni.

Părea prea frumos ca să fie adevărat, însă trebuia s-o cred pe cuvânt. A fost într-adevăr singurul lucru care mă neliniştise.

– Trebuie să fim prudenți. Individul ăsta, Hammerstock, va răspândi zvonul că Dester tratează o

mare afacere. Deşi ne convine să facă asta, totuşi nu prea dorim ca zvonul să fie controlat. S-ar putea ca Burnett să audă ceva şi să se intereseze. E necesar să avem pregătită o poveste şi pentru el. Când lucrurile se vor da pe faţă trebuie să putem convinge poliţia că nu noi am pus în circulaţie zvonul. Pe Burnett urmează să-l convingem că am avea nevoie de un răgaz pentru a strânge banii necesari să plătim datoriile lui Dester, şi numai din acest motiv n-am dezminţit zvonul. Deci trebuie să-l vezi pe Burnett şi să-i spui că nimic nu-i adevărat din zvonurile care circulă despre trecerea lui Dester la televiziune.

Ea încuviinţă din cap.

– Dar va dori să ştie unde se află el.

– De latura asta mă îngrijesc eu. Cum te ai cu Burnett?

Ea zâmbi.

– Foarte bine. Mă place. Lucru firesc.

– Uite ce trebuie să faci: telefonează-i luni şi cheamă-l aici. Povesteşte-i că Dester a avut un atac de delirum tremens şi că l-ai convins să se trateze. Îndată ce vei putea aranja, el va intra într-un sanatoriu. Spune-i lui Burnett că circulă un zvon, chipurile că Dester intră la televiziune. Trebuie să-i explici că zvonul e lipsit de temei, însă Dester fiind înglodat până peste cap de datorii tu n-ai de ce să-l dezminţi, în felul acesta ţinând pe loc creditorii. Eşti încredinţată că dacă-şi face cura, va reuşi să câştige din nou bani şi va fi în stare să-şi achite datoriile. Dar nu ţii să se afle nimic despre intrarea lui în sanatoriu.

Asculta atentă, uitându-se ţintă la mine.

– Burnett va vrea să ştie unde-l voi interna.

– Poţi să-i spui. Există un sanatoriu pentru alcoolici imediat după Santa Barbara. Am să-ţi aflu şi numele. Trebuie să verific în cartea de telefon.

– Ar putea verifica.

Am zâmbit.

– N-o să aibă posibilitatea s-o facă. Vom lua lucrurile pe rând. Întâi aranjăm cu Burnett. Vom vedea cum reacţionează. Planul nostru trebuie să fie maleabil. O să mergem mai departe numai atunci când vom şti că fiecare pas ce-l facem va fi sigur. Dacă Burnett pare convins şi dispus să nu pună prea multe întrebări, atunci poţi să-i vorbeşti şi de mine. Povesteşte-i că Dester mă simpatizează. M-a angajat ca şofer şi acum a lăsat în seama mea problemele lui personale. Mă pune să-i rezolv corespondenţa, să am grijă de impozite şi mă foloseşte drept tampon între el şi creditorii lui. Apoi mă chemi înăuntru şi mă prezinţi.

– E necesar să-l amestecăm şi pe Burnett în povestea asta?

– Da. Dacă n-o facem, va fi primul care ne bagă în bucluc. Poliţia va voi să stea de vorbă cu el şi e bine ca Burnett să cunoască fondul problemei. E necesar să mă accepte. E foarte important să-l avem de partea noastră când se vor da cărţile pe fată.

– În regulă. Luni îi voi telefona. Dar dacă poliţia descoperă că Erle n-a fost la sanatoriu? Sunt absolut sigură că vor verifica.

– Nu te îngriji de asta. Lasa-mă pe mine să aranjez. Mai e încă un lucru. Mâine trebuie să angajezi o servitoare. Pe 35th Street există o agenţie care procură la cerere. Telefonează-le mâine să trimită o fată care să te ajute la treburile casei.

M-a privit lung.

– Pot să îngrijesc singură de casă. Nu vreau pe nimeni.

– Pune-ţi creierul la contribuţie. Poţi să-ţi imaginezi ce va crede poliţia descoperind că noi doi, singuri, locuim sub acelaşi acoperiş? Vor bănui că suntem amanţi şi tocmai asta nu trebuie ei să ştie. Când vor începe cercetările vor afla că tu, Dester şi o servitoare dormiţi aici,

pe când eu dorm în locuința de deasupra garajului. Că vin numai în timpul zilei, cât timp servitoarea se învârteşte prin casă. Nu închidem niciodată vreo uşă. Nu avem niciodată ocazia să facem dragoste. Ai înțeles? Trebuie să procedăm aşa, fiindcă altfel dăm de bucluc.

– Glyn, nu-mi place. E periculos.

– Neavând-o e şi mai periculos. Când vine, e necesar să-i faci confidențe. O să-i spui că Dester e bolnav, că stă în camera lui şi nu trebuie deranjat. Tu speri să-l duci într-o zi sau două undeva să schimbe aerul. Miercuri se va duce la sanatoriu - dar asta numai în cazul când voi fi convins că putem merge mai departe. Servitoarea trebuie să-l vadă urcându-se în maşină şi astfel să depună jurământ că l-a văzut când a plecat de acasă.

– Vrei să spui că o vei lăsa să vadă cadavrul? m-a întrebat Helen ridicând vocea.

– Nu. Pentru numele, lui Dumnezeu, nu fi atât de mărginită! O să mă vadă pe mine coborând scările, purtând pălăria şi pardesiul lui. Vom pune la cale totul când lumina e mai slabă. O să vadă un bărbat coborând. Nu l-a cunoscut vreodată pe Dester, aşa că nu-şi va da seama de diferență.

– E prea periculos.

– Nu e de loc. Am să aranjez eu asta. Şi nu mai ridica obiecțiuni. Angajează fata. E tot ce vreau să faci. De rest mă ocup eu.

– Sper că ştii ce faci, spuse ea neliniştită. Dacă servitoarea e în casă, cum o să-l scoatem din congelator?

– E o problemă pe care va trebui s-o rezolv. Fiecare lucru la timpul său.

– Ar putea să se uite în congelator.

– Da, ar putea s-o facă, însă n-o va face. O să aranjez ceva în această privință mâine, înainte ca ea să sosească. În momentul de față trebuie să mă gândesc la o groază de lucruri. Am avut o zi grea. Mai bine ai mai dormi puțin.

– Te culci aici?

– Nu. Chiar de acum trebuie să începem aşa cum o să fie necesar să continuăm.

– Mă laşi singură?

M-am îndreptat spre uşă.

– Nu trebuie să te îngrijoreze el. N-o să se scoale să te tulbure în timpul nopții.

Am trecut în vestibul, am deschis uşa de la intrare şi am ieşit în noaptea rece, sumbră.

Îndată ce am ajuns în locuința de deasupra garajului, m-am încuiat, m-am dezbrăcat şi m-am suit în pat. Mi-am aprins o țigară şi am început să mă lupt cu problema mea principală: planul crimei perfecte, în afara oricărei primejdii.

Mai devreme sau mai târziu va trebui să scot corpul din congelator şi să-l arunc într-un loc unde să-l găsească poliția. Având în casă o servitoare, lucrurile se complică, însă ştiam că e absolut necesar. O să fie o adevărată performanță dacă reuşesc să scot cadavrul din vilă şi să-l car într-un loc oarecare fără să mă vadă cineva. Cadavrul putea fi ascuns sub un maldăr de cuverturi în Buick. Nu putea fi vorba de Rolls: maşina era prea cunoscută.

Bine că aveam timp să născocesc un plan. Trebuia de asemenea să pregătesc un alibi care să stea în picioare pentru timpul cât vom arunca cadavrul.

Era necesar să mă gândesc şi la Helen, asigurându-i şi ei acoperirea. Nu puteam să mă mint singur, spunându-mi că ea va accepta situația în care s-ar afla dacă s-ar da de gol şi ar fi prinsă. În mod cert mă va trage după ea. De asta eram sigur.

Aşa că dezbăteam problemele.

A doua zi dimineața, după ora nouă, m-am dus dincolo în casă şi am urcat scările în dormitorul lui Dester. Când am ajuns la uşă, Helen a apărut în pragul camerei ei. Era încă în cămaşă de noapte, peste care-şi

aruncase şalul sidefiu.

Mă simțeam tentat să flirtez cu ea: aşa cum era îmbrăcată, arăta într-adevăr fermecătoare, însă aveam mult de lucru. M-am ferit de ispită.

– Ai face mai bine să te îmbraci. Avem o mulțime de treburi, i-am spus intrând în camera lui Dester. Am scos din fundul şifonierului cele două valize în care adusesem sticlele de whisky, le-am pus pe pat şi apoi dând jos sticlele de deasupra dulapului, le-am aşezat în valize. Helen a apărut în uşă.

– Ce faci acum?

– Blochez congelatorul.

– Ce faci?

M-am întors şi m-am uitat la ea.

– Îți demonstrez că am puțină minte. Congelatorul e bine să stea închis, în acelaşi timp însă, nu trebuie să fie încuiat. În ordine. Mijlocul cel mai sigur ca să nu i se ridice capacul este să punem ceva pe el, care, pentru a fi dat jos, să necesite un efort. Toate sticlele astea le aşez pe capac astfel încât va rămâne închis.

– Nu e chiar aşa de greu să dai jos sticlele alea.

– Da. Nu e prea dificil, dar cineva cu scaun la cap n-o va face. Îi vei spune fetei că nu ai nimic în congelator. Spune-i-o în treacăt. N-o să se apuce să mute toate sticlele ca să se convingă că eşti mincinoasă. Nimeni nu poate fi atât de stupid.

– Ar fi mai sigur să-l încuiem.

– Aşa crezi tu! Asta i-ar stârni curiozitatea. Ai auzit vreodată de cutia Pandorei? E acelaşi aranjament. De ce să încui un congelator gol? Aşa trebuie făcut şi aşa vom face.

Cât am cărat sticlele în bucătărie şi le-am aşezat deasupra congelatorului, Helen s-a îmbrăcat în pantaloni şi pulover şi a venit lângă mine. S-a tot uitat la rândurile de sticle şi la congelator. Vedeam cum de pe fața ei

dispărea încordarea. În sfârşit realiza că avusesem dreptate.

– Te-ai uitat înăuntru? m-a întrebat.

– Da. E perfect. Nu e cazul să fii îngrijorată în privința lui. Şi-acum, hai! Avem treabă, nu glumă. Trebuie să facem ordine în casă. Când vine fata, e bine să găsească o gospodărie normală, în plină activitate.

Până la prânz am muncit ca nişte sclavi. Am curățat, lustruit şi aerisit camerele. Mam dus în grădină şi am tăiat un braț de flori. Le-am lăsat în grija Helenei şi m-am dus în casă, unde am pregătit o cameră pentru fată. Intenționam s-o instalez în camera de la celălalt capăt al coridorului, fiind mai îndepărtată de cea a Helenei, şi având fereastra spre partea de răsărit a grădinii, deci spre partea opusă a garajului. În timp ce făceam patul am auzit telefonul sunând. M-am dus până la capătul scării, cu inima bătând. Helen ieşi din sufragerie şi-şi ridică ochii spre mine, palidă la față şi încordată.

– Du-te şi răspunde, i-am spus eu.

A intrat în holul cel mare.

Am aprins o țigară şi am aşteptat. O auzeam vorbind, însă nu puteam înțelege ce spune. Am început să cobor scările şi ea tocmai punea receptorul în furcă. A ieşit din cameră.

– Era ziarul „Hollywood Records”, mi-a spus când m-am apropiat de ea. Voia o confirmare despre slujba de la televiziune. Le-am spus că e plecat din oraş şi că nu ştiu nimic despre afacerile lui.

– Bun. Am reflectat un moment. Hammerstock şi-a dat drumul la gură ca o mitralieră, dar n-are importanță atâta timp cât noi ştim. Să nu-ți închipui că se vor mulțumi cu asta. Vor veni aici. Toată presa va veni. Nu vreau să mă găsească şi pe mine. Va trebui să-i primeşti tu. Eu iau Buickul şi dispar pentru restul zilei. Am treburi. Ia legătura chiar acum cu agenția, să-ți trimită o

fată. Cheamă-l pe Brunett şi stabileşte o oră pentru mâine. Cheamă sanatoriul Belle View şi întreabă-i dacă-l pot primi pe soțul tău. Dacă-ți vor spune că-l pot primi imediat, amână. Nu vreau să începem nimic înainte de sfârşitul săptămânii. Vrei să faci aşa?

Mi-a spus că da.

– Atunci am luat-o din loc. Mă întorc în cursul nopții. Totul e clar, nu?

– Tu ce-o să faci?

– N-are importanță. Tu te ocupi de partea ta, eu de a mea. Dacă ți se trimite o fată, spune-i că Dester e în dormitorul lui. Fă-i confidențe. Povesteşte-i că e bolnav şi că nimeni nu trebuie să afle, fiindcă altfel s-ar da peste cap o afacere care e în curs de perfectare.

– Probabil o să povestească toate astea prietenelor ei, zise Helen tăios. Nu e bine ce facem.

– Prietenele ei nu contează. Atâta timp cât nu o spune presei sau creditorilor, n-are importanță. În orice caz, cu puțin noroc, nu va avea ocazia să povestească toate astea înainte ca noi să facem următorul pas şi atunci nu mai are importanță. Ea trebuie oricum să ştie că Dester e sus în camera lui şi e bolnav. Negreşit trebuie să creadă aşa.

– De ce nu-mi spui ce planuri ai? m-a întrebat neliniştită. De ce eşti atât de afurisit de misterios?

– Nu fac pe misteriosul. Înaintez numai pas cu pas. Nici eu singur nu ştiu cum va trebui să lucrăm, dar până mă întorc o să ştim cum să procedăm.

Am lăsat-o, m-am dus la garaj, am scos Buickul şi am ieşit în şosea. M-am îndreptat spre Glendale şi apoi mai departe spre Highwaylol. Nu mă grăbeam. Era o zi caldă, luminoasă şi fără urmă de smog[4]. La ora aceea pe şosea maşinile circulau intens. Pentru dejun m-am oprit la

[4] *amestec de ceață şi fum.*

Ventura şi apoi, pe la orele trei, am întins-o mai departe prin Benham spre Santa Barbara. Am aruncat o privire la sanatoriul Belle View, ascuns în spatele unui gard de peste trei metri înălţime. Avea şi o plajă. Mi-a dat impresia, uitându-mă la zidurile acelea, că o dată ce un alcoolic intră acolo e greu să mai iasă.

Am întors maşina şi m-am plimbat prin district ca orice om de afaceri singuratic ce într-o după-amiază de duminică iese să ia aer, însă urmăream atent totul, mă familiarizam cu localitatea, reperând astfel două puncte de control ale poliţiei, cam la şase kilometri unul de altul, în faţa cărora stăteau poliţişti călare pe motocicletele lor, urmărind circulaţia cu ochi atenţi şi aspri. Dincolo de Santa Barbara la vreo douăzeci şi cinci de kilometri, imediat după Garpinteria, mi-a atras atenţia un drum îngust, prăfuit, ce pornea din şosea. Am apucat-o pe el şi după vreun kilometru şi jumătate am ieşit la o staţie forestieră. Erau acolo trei barăci mari de lemn şi circa zece hectare de cultură de pini şi brazi. Am parcat Buickul, am împins poarta de sârmă ghimpată şi am dat o raită de jur împrejur. Locul era pustiu. M-am uitat prin ferestrele barăcilor: una era un laborator, iar celelalte două, birouri. Mi-am imaginat că în cursul săptămânii sunt pline de oameni, dar duminica făcea impresia că e tocmai locul pe care-l căutam.

Aproape că mă lămurisem: staţia forestieră era cheia.

Trecuse de nouă jumătate când am intrat cu maşina pe poartă şi am parcat-o în faţa garajului. Privind peste drum la vilă am văzut lumină în holul cel mare. Mă întrebam cum s-o fi descurcat Helen în lipsa mea şi dacă venise fata de serviciu şi ce-o fi făcut cu presa. Am coborât din maşină şi m-am dus spre casă. Am deschis uşa de la intrare şi am intrat în vestibul.

O clipă, m-am oprit să ascult; mi se părea că cineva întoarce paginile unei cărţi. Mam dus spre holul cel mare

şi m-am oprit în pragul uşii.

Pe unul din fotolii şedea o fată cu o carte în mână. Lumina unei lămpi cădea drept pe fața ei. Era brunetă; părul ei negru şi lucios avea tente castanii, revărsându-i-se pe umeri în bucle, natural. Să fi avut vreo douăzeci şi trei, douăzeci şi patru de ani. Era drăguță. Îşi ridică privirea şi am văzut că avea ochi albaştri, culoarea porțelanurilor de Vedgwood.

Toate femeile pe care le cunosc sau le-am cunoscut intrau în categoriile: femei de stradă, şmechere, venale şi fete ce-ți fac cu ochiul. Toate ştiau cum să procedeze. Dacă se menționa cuvântul „virgină” credeau că e vorba de cineva sau de ceva din Virginia. Am observat o mulțime de fete de condiție bună, eleve de liceu, pe la cinematografe şi plimbându-se pe stradă, însă niciodată nu mi-am bătut capul cu ele. Eram sigur că nu voi obține ceea ce voiam de la ele şi deci însemna pierdere de vreme. Aşa ca le lăsam în pace.

Fata asta, aşezată în fotoliu, care se uita la mine, intra în categoria fetelor cumsecade. O puteam spune nu numai după expresia deschisă, naturală, dar şi după rochia şi pantofii pe care-i purta şi după felul în care-şi pieptănase părul.

– Hello! Bănuiesc că trebuie să fii un ajutor nou. Am coborât cele trei trepte până în cameră şi m-am dus la bar. Sunt Glyn Nash. Ți-a pomenit doamna Dester de mine, nu?

– O, da, domnule Nash, zise fata punând cartea jos. S-a ridicat în picioare. Mă cheamă Marion Temple.

– Îmi pare bine că te cunosc. Am turnat whisky într-un pahar. Vrei să bei ceva, domnişoară Temple?

Ea zâmbi şi răspunse că nu bea. Avea un zâmbet fermecător, luminos şi prietenos: nici un ascunziş, nici o invitație, nimic senzual.

Am îndoit whisky-ul cu apă am scos un cub de

gheață şi după ce am amestecat băutura am sorbit adânc.

– Doamna Dester e pe-aici? am întrebat.

– E cu domnul Dester.

Am aprins o țigară şi am luat cu mine paharul, ducându-mă spre un fotoliu de lângă al ei.

– Stai jos, domnişoară Temple. N-am avut intenția să te întrerup din lectură. Citeşti ceva interesant?

S-a aşezat.

– Sunt la al treilea volum al lui Gibbon: Declinul şi căderea. L-ai citit?

– Volumul trei nu, am răspuns grav. Vorbeşte despre povestea imperiului roman?

Îmi confirmă că despre asta era vorba.

– Nu-i prea greoaie? Eu sunt amator de reviste literare populare. Nu trec de Raymond Chandler[5].

Râse.

– Intenționez să plec la Roma toamna viitoare. Am vrut să cunosc atmosfera locală.

– Chiar te duci? De ce Roma?

– O, de mult aş vrea să merg acolo şi la Florența.

– Dar Parisul e rău? La Paris găseşti mai multe senzații, după câte mi s-a spus..

– M-am fixat pentru Roma.

Mi-am terminat băutura şi încă țineam paharul, privind-o. Mi-a trecut prin minte că nu arăta cum mi-am închipuit că trebuie să fie o servitoare. Copilul ăsta arăta de parcă, ieşise din liceu.

– Pentru asta ai intrat în slujbă? Să strângi bani pentru Roma? M-a aprobat din cap.

– Am să fiu arhitectă. Am de dat ultimul examen la sfârşitul anului viitor. Mă gândeam că până-mi termin studiile, slujba îmi va completa ceea ce-mi lipseşte.

– Mda. Nu prea ştiam cum să privesc toate astea. Nu

---

[5] *Cunoscut autor de romane polițiste.*

eram sigur dacă Helen făcuse sau nu o greşeală. Aş fi preferat să am de-a face cu o gâscă fără minte decât cu o fată ca asta, care, fără îndoială, nu era uşor de păcălit. Ei bine, nu-mi închipui că doamna Dester te va omori cu munca.

A dat din cap şi a râs.

– E pur şi simplu superbă. Mi-a spus că pot să mă folosesc de camera asta când nu are nevoie de ea. Mă simt ca la mine acasă.

Mi-am întins picioarele.

– Ți-a vorbit despre domnul Dester?

– Da. Nu-i păcat? Am văzut toate filmele lui. Cred că, dintre toți, e cel mai bun regizor.

– Asta-i adevărat. L-ai văzut vreodată? A clătinat din cap.

– Numai fotografii de-ale lui. De ce mă întrebi? M-am strâmbat.

– Ei bine, ştii, a muncit prea mult. S-a schimbat enorm. Nervii îi sunt zdruncinați. Ți-a spus că o să intre într-un sanatoriu de îndată ce-l vor putea primi?

– Da.

Am privit-o cu coada ochiului. M-a fermecat. Vorbeam de vreo şase său şapte minute şi nu încercase nici măcar o dată să-mi arate genunchii sau să-şi fluture genele.

– În regulă, am continuat ridicându-mă în picioare. Cred că urc să văd ce mai face domnul Dester înainte de a mă înapoia în locuința mea. Stau deasupra garajului.

– Ştiu. Mi-a spus doamna Dester.

S-a uitat la mine, cu ochii ei mari albaşti, plini de interes.

– Iartă-mă că te-am reținut de la Gibbon.

– O, n-are importanță. Sunt obligată să-l studiez: nu e prea uşor de citit.

– Îmi imaginez.

Mi-a zâmbit, apoi, când am pornit de-a lungul holului, şi-a deschis iar cartea şi şi-a plecat capul lucios peste ea. M-am oprit în prag s-o privesc. Mi-a trecut prin minte că între ea şi Helen era o deosebire ca între o perlă şi un diamant. Helen avea toată fascinația grea, strălucitoare a unui diamant; copila avea frumusețea dulce, mângâietoare a unei perle.

Şi-a ridicat privirea şi surprinzându-mă că o fixez, s-a înroşit. Asta m-a dat gata. Nici o fată pe care am cunoscut-o nu ştia să roşească. I-am zâmbit, m-am întors şi am urcat scările, câte trei trepte o dată.

Helen era în dormitorul ei, fumând şi cercetând un maldăr de documente, facturi şi scrisori pe care le întinsese pe pat. Când am intrat şi-a ridicat ochii.

– Treci în revistă scrisori vechi de dragoste? am întrebat-o închizând uşa şi rezemându-mă de ea.

– Parcă spuneai că nu trebuie să fim singuri amândoi când e şi ea în casă?

– E adevărat, dar în momentul de față Gibbon îi ține companie şi i-am spus că mă duc să stau cu Dester. Ce sunt toate vechiturile astea?

– Tu ce crezi? Încerc să aflu cât datorează.

– E o muncă plăcută. Ai început lista cu cei patru mii de dolari ai lui Hammerstock?

– Am ajuns la douăzeci şi două de mii şi mai sunt încă.

– N-ai de ce să-ți faci griji. Dacă punem mâna pe banii de asigurare tot ne mai rămâne ceva. Ce s-a mai întâmplat?

– Burnett vine mâine după masă la trei să mă vadă. Au fost pe aici patru reporteri. Noroc că Marion a venit înaintea lor şi-am lăsat-o pe ea să se descurce cu ei.

– Ai lăsat-o să se ocupe de ei?

– Da. Le-a spus că Dester e plecat din oraş şi că eu nu sunt acasă. N-au putut afla nimic de la ea. Am ascultat

din cameră. S-a descurcat bine.

– Nu prea sunt sigur că ai ales-o pe cea mai potrivită. Fata asta e deşteaptă.

– N-aveam încotro. A fost singura pe care a trimis-o agenția. Trebuia s-o angajez. În orice caz, se poate să fie deşteaptă, dar nu e decât o copilă.

M-am trântit într-un fotoliu.

– Ce se aude cu sanatoriul?

– Oricând pot să-l primească. Le-am comunicat că voi reveni.

– Spune-le că Dester va sosi acolo duminica viitoare, noaptea, în jurul orei unsprezece.

M-a privit țintă.

– Duminică noaptea? De ce nu mai devreme?

– Nu voi fi gata mai repede.

– Ce ai de gând să faci?

– Ar fi poate mai bine să nu vorbim aici. Mi-am consultat ceasul de mână. Vino dincolo la mine după ce se duce ea la culcare. Acum e trecut de zece jumătate. N-o să mai stea mult jos. Ai vreo hartă turistică bună a ținutului în care e şi Santa Barbara?

– Cred că da.

– Adu-o cu tine. Înainte de a merge la culcare, nu uita să duci ceva de mâncare sus în camera lui Dester. Trebuie să mănânce, altfel fata va începe să se mire de toate astea.

– Am şi făcut-o.

Un lucru avea importanță şi anume că nu era proastă.

– Ce-ai făcut? Ai mâncat-o singură?

– Am aruncat-o în closet.

– Bun, e în regulă atâta timp cât ea nu crede că-l laşi să moară de foame. M-am îndreptat spre uşă. I-ai vorbit ceva de congelator?

– Încă nu. O să-i vorbesc mâine când îi arăt

bucătăria.

– Te aştept.

Am întredeschis uşa, am ascultat şi apoi, neauzind nici un zgomot, am ieşit pe coridor şi m-am dus până în capul scărilor. Când am început să cobor, Marion a ieşit din holul cel mare. S-a uitat în sus la mine.

– Doamna Dester s-a dus la culcare. Te duci şi dumneata?

– Da.

Am coborât şi m-am oprit lângă ea.

– Dumneata şi Gibbon?

S-a înroşit nițel, apoi a zâmbit.

– Ei bine, nu cred că am să citesc în pat.

– Sting eu luminile. Noapte bună!

Mi-a spus şi ea „noapte bună” şi a fugit în sus pe scări. M-am întors, şi am urmărit-o cu privirea. Avea picioare fine şi frumoase, şolduri băiețeşti şi umeri drepți. Nu s-a uitat înapoi traversând coridorul spre camera ei. Încă stăteam acolo, păstrând-o în minte, când am auzit închizându-se uşa ei.

Am intrat în holul cel mare, am luat o sticlă de whisky scoțian de pe raftul din spatele barului, am stins luminile şi am plecat dincolo, în locuința de deasupra garajului. Ce mai copilă! mă gândeam eu. Ea şi Gibbon. Ce mai copilă!

Pe la douăsprezece şi jumătate Helen a sosit în dormitorul meu. Îmi pusesem pijamaua şi stăteam lungit pe pat, fumând. A venit până la picioarele patului.

– Acum spune-mi, mi-a cerut.

Am privit-o. Sunt momente când un diamant poate să arate mult mai excitant decât o perlă. Acesta era unul din ele.

– Vino aici, i-am spus şi am întins mâna. Helen a înconjurat patul şi s-a aşezat lângă mine.

– În regulă. Acum lasă-mă să-ți explic totul. Până

duminică zvonul că Dester intră din nou în bani se va intensifica. Ziariştii nu vor sta cu mâinile la piept. Chiar dacă nu obțin nici o confirmare, vor face aluzii că Dester are în perspectivă o slujbă importantă. E tocmai ceea ce dorim. Nimeni nu ştie unde e, însă ei îşi închipuie că iar are bani. În caz că planul ăsta nu reuşeşte, va trebui să ațâțăm puțin focul. Două sunt motivele pentru care e bine să creăm impresia că Dester e din nou într-o bună situație financiară: unul, pentru a ține la distanță pe creditori, şi celălalt, că va fi răpit.

Ea a înlemnit.

– Răpit?

– Asta e. Nimeni nu l-ar răpi dacă n-ar fi iar într-o situație financiară prosperă.

– Nu înțeleg ce vorbeşti!

– Linişteşte-te! Am să-ți explic totul. Trebuie să creăm impresia că Dester mai trăieşte. Trebuie ca atunci când se descoperă ceva, să se ştie că Dester a plecat cu tine din casa asta duminica viitoare, noaptea, în jurul orei zece, pentru o cură la sanatoriul Belle View. Aici intră în joc Marion: ea va fi martorul nostru. Va crede că l-a văzut pe Dester părăsind casa, dar nu va fi Dester, ci eu, întruchipându-l pe Dester. Voi purta pardesiul din păr de cămilă şi pălăria cu boruri largi pe care o are în şifonier. Vom trece la detalii mai târziu, dar ăsta e planul. Marion trebuie să mă vadă când cobor spre Rolls. E necesar să aranjăm lucrurile aşa fel ca fata să nu mă vadă decât din spate. Mergem cu maşina până la poartă. Tu opreşti şi eu îmi scot pălăria şi pardesiul. Mă aştepți acolo până dau o fugă în casă, pretinzând față de Marion că am venit exact cu câteva minute prea târziu ca să-mi iau rămas bun de la Dester. Voi sta de vorbă cu ea puțin şi apoi o anunț că mă înapoiez la locuința mea. Tu trebuie să-i spui că te vei întoarce după miezul nopții. Să nu te aştepte. Mă voi duce la mine, voi aprinde luminile şi voi da drumul la radio

destul de tare ca să-l audă din dormitorul ei. Apoi voi părăsi locuința şi voi veni la tine. Vom merge împreună într-un loc pe care l-am descoperit eu. Ideea pe care vreau s-o rețină poliția şi Maddux e că în timp ce-l conduceai pe Dester la sanatoriu, doi bandiți au oprit maşina, v-au dus pe amândoi în locul acela, pe tine te-au legat, iar pe Dester l-au răpit.

Helen mă privea țintă.

– Să mă lege - ce vrei să spui?

– Exact ce-ți spun, i-am răspuns nerăbdător. Cât de clar trebuie să-ți explic până să-ți cadă fisa? Nu poți aştepta să pui mâna pe trei sferturi de milion şi să nu munceşti pentru asta.

– Tot nu-mi dau seama ce vrei să spui? Unde e locul despre care vorbeşti?

– Ai adus harta?

Mi-a dat-o. Am găsit stația forestieră şi i-am arătat-o.

– E locul ideal. Duminica nu e nici țipenie de om pe acolo. Poți să rămâi într-una din barăci şi vei fi găsită luni la prima oră. O să petreci o noapte cam neplăcută, dar ce importanță are asta?

– Dar de ce s-o fac? m-a întrebat morocănoasă.

– Pentru numele sfântului Sisoie! Trebuie să dăm impresia că Dester a fost răpit, am exclamat ridicând vocea. Nu poate să-ți intre asta în căpățâna ta proastă? Ascultă! De ani de zile n-a mai fost nici o răpire mai importantă la Hollywood. Când se va afla, toți polițiştii se vor alarma. Va începe goana. Acum închipuie-ți că într-adevăr ar fi fost răpit de doi gangsteri. Aceştia îşi dau seama că polițiştii sunt pe urmele lor. Ce fac ei atunci? Îi dau oare drumul lui Dester ca să-i poată descrie poliției? Nu! Îşi pierd capul, îl omoară şi, după ce-l aruncă undeva, dispar. E singura formulă pe care am găsit-o ca uciderea să aibă un sens. Altfel, poliția va căuta un motiv, şi tu cu mine suntem singurii care-am avea interes să moară. Ca

noi să fim în siguranță, crima trebuie să fie, în ce ne priveşte, fără motiv, iar răpirea e singura soluție.

Helen trase aer în piept încet şi adânc.

– Lasă-mă să mă gândesc la toate astea. Mi se pare prea complicat.

– Nu e. Va merge.

– E atât de complicat încât foarte uşor putem face o greşeală!

– Avem la dispoziție întreagă săptămână ca să punem la punct toate amănuntele. Dacă nu suntem mulțumiți cu planul ăsta, până la sfârşitul săptămânii renunțăm la el. Putem să facem asta pas cu pas, observând fiecare mişcare, aşteptând să vedem cum reacționează poliția înainte de a mai da o carte pe față. Apoi, în cazul în care cărțile cad bine, aruncăm cadavrul şi încasăm banii de asigurare. Vom reuşi. Simt că aşa va fi.

– Aş vrea să mă mai gândesc totuşi.

– Sigur, gândeşte-te, însă ăsta-i planul. Nu putem pierde prea multă vreme. Mai devreme sau mai târziu cineva va insista să afle unde e Dester. Avem timp, dar nu la infinit.

Hellen a dat să se ridice.

– Unde vrei să te duci? am întrebat-o privind-o lung. S-a sculat în picioare, fixându-mă cu ochii ei verzi, inexpresivi.

– Înapoi în camera mea.

Am clătinat din cap.

– Nu chiar acum.

Am apucat-o de braț, dar s-a smuls din mâna mea şi s-a îndepărtat.

– Nu sunt sclava ta, mi-a zis cu o voce surdă, furioasă. Ia laba de pe mine!

A ieşit din cameră trântind uşa.

Automat, am întins mâna să iau sticla de whisky, dar când am apucat-o mi-am dat seama ce făceam şi mi-am

retras-o repede. Un singur lucru nu va reuşi să facă: n-o să mă transforme ca pe Dester, într-un bețiv.

CAPITOLUL OPT

Luni după-amiază sosi Edwin Burnett. Era scund, plinuț, suav şi neprihănit.

Helen îl manevra de toată frumusețea. Din capătul scării, unde era locul meu de observație, o puteam auzi, abia reținându-şi plânsul, povestindu-i că lui Dester îi e din ce în ce mai rău şi că are halucinații.

Burnett părea destul de speriat.

– Nu poți rămâne în aceeaşi casă cu el dacă e în asemenea stare. Ar trebui internat.

Asta i-a dat ocazia să intre în temă. I-a povestit că Dester a acceptat să meargă la sanatoriul Belle View. Îi era aşa de ruşine de el însuşi încât o rugase să nu spună nimănui că se duce acolo. Apoi trecu la zvonuri şi la creditorii lui.

Am rămas în admirație. Aproape că m-a convins şi pe mine. Burnett se arătă de acord: n-are rost să se afle că Dester intră într-un sanatoriu. Dacă erau atât de nebuni încât să creadă zvonurile, treaba lor. Dar, în continuare, a avertizat-o pe Helen că nu prea sunt şanse ca Dester să-şi mai poată plăti vreodată datoriile.

– Înainte de a surveni falimentul, ar fi poate posibil să se aranjeze depunerea unei sume pe numele dumitale, a continuat el. Bineînțeles, dacă eşti dispusă să divorțezi de el. Trebuie să fi rămas totuşi câteva mii de dolari şi cred că am să-i pot obține pentru dumneata.

– Nu l-aş putea părăsi, Edwin, spuse Helen. De-abia acum are într-adevăr nevoie de mine. Ştiu că nu ne înțelegeam prea bine în trecut. Se poartă atât de exasperant, însă acum, când e într-adevăr la pământ, nu-l pot părăsi.

Au continuat în felul ăsta încă o jumătate de oră, apoi Helen a adus vorba de mine. I-a povestit lui Burnett

cum i-am salvat viața lui Dester, cum m-a angajat ca şofer şi cum am avut grijă de el.

– E într-adevăr util, Edwin. De fapt nu ştiu ce m-aş face fără el. Erle este câteodată violent şi Nash se descurcă de minune cu el.

M-a chemat jos şi când am intrat în hol, Burnett m-a măsurat de sus până jos. Ochii lui cenuşii, de culoarea oțelului, îşi pierduseră expresia de încântare şi compătimire şi-am surprins numai nişte ochi ca de om care vede un criminal aşezat în banca acuzaților.

Helen făcu prezentările şi m-am purtat destul de respectuos.

Am vorbit câteva minute de una şi de alta, apoi Helen, parcă străină de toată situația, rosti:

– Domnul Nash doarme în locuința de deasupra garajului. Eu o am pe Marion cu mine în casă. Dacă se întâmplă ca noaptea să-l aud pe Erle, îi telefonez domnului Nash. Nu-ți pot spune cât de recunoscătoare îi sunt că are grijă de Erle, dar nu se poa-te să-l scol încontinuu noaptea. E timpul ca Erle să intre într-un sanatoriu.

– Nu mă supără, am răspuns eu. Țin la dânsul. Ne şi înțelegem foarte bine.

– Ei bine, aş putea să te ajut cu ceva? Vrei să mă duc sus să-i vorbesc? a întrebat Burnett, aruncând pe furiş o privire la ceasul lui.

– Nu cred că e dispus să vadă pe cineva, a zis Helen. Duminica viitoare îl duc la sanatoriul Belle View. Sper că atunci când va ieşi va fi iar sănătos. Nu-mi vine să cred că n-o să mai facă niciodată filme. I-am sugerat să plecăm la New York. Ar putea reîncepe acolo.

Burnett a dat din umeri.

– Nu te baza pe asta, Helen. Cred că e mai înțelept să divorțezi. De-acum încolo o să aibă numai încurcături.

– Dumneata cunoşti situația lui mai bine decât mine,

i-a spus Helen, în timp ce eu mă îndepărtam ca să-i las să vorbească în voie. Au mai rămas într-adevăr ceva bani, Edwin?

– Mă tem că nu prea mulți, câteva mii, dar îndată ce se vor năpusti creditorii, nu vor lăsa nimic. Va trebui să vândă totul la licitație. Ai vreo idee cam cât datorează?

– Probabil că domnul Nash ştie. Se întoarse spre mine. Eşti în măsură să-i spui domnului Burnett cât datorează?

– Nu am cifrele exacte, dar trebuie să fie în jurul sumei de douăzeci şi cinci de mii.

Burnett ridică din umeri.

– Ei bine, dacă nu va fi în stare să plătească, trebuie să dea faliment. Şi nu e prea plăcut pentru tine, Helen.

În clipa aceea Helen a rostit ceva ce m-a înghețat. A zis:

– Presupun că nu e asigurat, nu? Nimic pe care s-ar putea împrumuta bani?

– Cred că există o poliță de asigurare, răspunse Burnett. După câte ştiu, a menționat că a făcut una imediat după ce s-a căsătorit cu dumneata, însă nu mi-a spus ce valoare conține. Desigur, dacă e o sumă substanțială, ar putea face un împrumut pe baza ei.

– Ei bine, e ceva. Helen zâmbi. Va trebui să-i vorbesc despre asta. Mai bine să facă un împrumut pe baza ei decât să dea faliment.

– Nu prea ştiu. Burnett îşi scarpină vârful nasului său gros. La urma urmei, în ritmul în care merge, nu va mai rezista mult. N-aş vrea să te întristez, însă bând în halul ăsta o să termine mai repede decât îți închipui. Atunci banii îți vor reveni dumitale. Împrumutând pe polița de asigurare nu va mai rămâne prea mult când o să moară şi nu strică să te gândeşti un pic şi la dumneata.

– O, nu. Eu pot oricând să am grijă de mine. Ridică mândră capul. Era un joc reuşit şi mi-am dat seama abia

acum de ce adusese în discuție polița de asigurare. Mai curând aş prefera ca el să împrumute pe poliță decât să dea faliment.

Burnett se uită aprobator la ea.

– Îți face cinste, Helen. Al dracului să fiu dacă nu-ți face cinste. Ei bine, s-ar putea să nu se ajungă atât de departe. Informează-mă cum o mai duce şi dacă-i pot fi de folos. N-ai decât să-mi telefonezi.

Mi-a strâns mâna destul de cordial, apoi Helen l-a condus până la uşă. Au mai stat de vorbă câteva minute, după care Burnett s-a urcat în maşină şi a pornit.

Helen se întoarse şi ne uitarăm unul la altul.

– Foarte iscusit! Nevasta atotiubitoare, gata să se sacrifice. O clipă, era să-mi provoci un atac de inimă când ai adus vorba despre polița de asigurare.

Ea ridică din umeri.

– Aşa trebuia procedat.

– Da. E bine, am trecut primul obstacol. Acum e de partea noastră şi o să avem nevoie de el. Unde-i Marion?

– În grădină.

– În regulă. Mă duc înapoi la garaj. Nu-i recomandabil să fim singuri.

Buzele ei pline şi roşii se strâmbară batjocoritor.

– Închipuie-ți, pliveşte stratul de trandafiri. Află că nu mă duci pe mine. Am văzut cum te-ai holbat la ea. Nu poți să laşi în pace nici o femeie?

Am simțit cum mi se urcă sângele în obraz. M-am stăpânit să nu traversez camera şi s-o plesnesc.

– Asta-i numai mintea ta vicioasă, am zis înfuriat. Nu umblu după copii ca ea.

– Să i-o spui lui mutu, spuse ea trecând pe lângă mine şi urcând scările.

Ca să mă răcoresc, m-am plimbat prin grădină. N-aveam intenții rele cu Marion. Desigur, copila mă interesa. Îmi era drag s-o privesc. Era tânără, grațioasă, ageră şi

drăguță. Îmi plăcea să vorbesc cu ea. Avea mult mai mult în cap decât oricare altă fată întâlnită până acum. În dimineața asta nu erau prea multe de făcut în casă şi am găsit timp să stăm de vorbă. Nu mă interesa decât copila din ea. Insinuarea perfidă a Helenei m-a dezgustat.

A doua zi, câteva ziare publicară tot soiul de poveşti despre Dester, strecurând ideea că va trece la televiziune. Un redactor care, fără îndoială, vorbise cu Hammerstock, afirma că Dester se va număra curând printre cei mai bine plătiți producători de televiziune. Adică exact ceea ce voiam să văd tipărit.

Eram atât de entuziasmat încât am luat ziarul ca să-l duc în casă, cu intenția să-l arăt Helenei, dar ea era în baie, aşa că am pornit-o de-a lungul coridorului ajungând la bucătărie, unde Marion şedea pe un scaun la masă şi lustruia argintăria.

Arăta nostim în halatul ei alb-albastru şi când am intrat şi-a ridicat privirea, zâmbin-du-mi.

În viața mea am avut multă experiență cu femeile, însă acest zâmbet mi-a mers la inimă. Nu era un zâmbet de „vino-încoa"; nimic în genul ăsta, ci un zâmbet cu o umbră de timiditate nemaivăzut de mine şi care mi-a arătat că eu o interesam tot atât de mult cât mă interesa ea pe mine şi, spre surprinderea mea, am simțit o mare bucurie.

– Hello, am spus aşezându-mă pe marginea mesei. Lasă-mă să te ajut. Mă pricep la argintărie.

Îmi dădu cârpa de lustruit. Am vorbit vreo douăzeci de minute de una, de alta, în timp ce lustruiam argintăria, apoi am adus vorba de noul film ce rula în seara aceea la „Cazino".

– M-ar tenta să-l văd, i-am spus. Îmi place Bogart. Ce-ar fi să vii cu mine? Ea m-a privit cu interes.

– Mi-ar face plăcere, dar poate că doamna Dester are nevoie de mine.

– Doar nu trebuie să lucrezi douăzeci şi patru de ore pe zi. Sunt sigur. Va fi în ordine. Îi spun eu. Ne întâlnim la poartă la şapte. În regulă?

– Mulțumesc. Mi-ar face plăcere. Şi eu îl admir pe Bogart. Eşti sigur că…?

M-am trezit uitându-mă dincolo de ea la congelatorul de lângă perete. Am avut brusc o senzație de greață, amintindu-mi cum arăta Dester ultima oară când am ridicat capacul. M-am uitat la sticlele aranjate pe capac şi mi-am întors privirea.

Ceva însă nu era în regulă. Dar nu-mi puteam da seama ce anume.

Apoi, pe neaşteptate, m-am lămurit. Ştiam ce nu era în ordine. M-a izbit cu puterea unui baros: motorul congelatorului nu mai funcționa!

– S-a întâmplat ceva?

Vocea Marionei ajungea la mine parcă venind dintr-un tunel lung şi întunecat. Nu ştiu cum mi-am luat ochii de la congelator şi am privit-o.

– Ce-ai spus? am întrebat-o prosteşte.

A împins scaunul înapoi şi s-a ridicat în picioare. Arăta surprinsă şi în ochii ei apăru frica.

– Ce e?

Mi-am revenit. Fusesem într-o asemenea panică încât puțin a lipsit să nu vomit.

– Ce s-a întâmplat, domnule Nash? Vă e rău?

I-am zâmbit. Gura mi-era încleştată.

– Nu-mi dau seama. Mă simt destul de prost. Poate că nu mi-a priit ceva. Nu te speria aşa. Îmi voi reveni.

Se apropie repede şi-mi puse mâna rece pe frunte. Brusc am dorit s-o las să mă țină în brațe, să mă descătuşeze, de îngrozitorul vis legat de Dester, de congelator şi de toate lucrurile în care mă vârâsem.

– Mai bine te-ai culca.

Am făcut un efort deosebit, m-am îndepărtat de ea şi

am batut-o uşor pe umăr.

– Mi-e mai bine. Eşti bună să te duci în holul cel mare să-mi aduci un pahar cu whisky? După ce voi bea, o să mă simt perfect.

Fata ieşi repede din bucătărie şi am auzit-o alergând prin culoar către hol. M-am îndreptat încet spre congelator. Avea salterul ce acționa motorul fixat direct în perete lângă el. Cineva oprise motorul. Uşurel, cu mâna tremurând, am apăsat în jos salterul şi am auzit pornind huruitul motorului. Cât timp a fost oprit? Ce efect a avut asupra lui Dester? Temperatura din congelator era astfel reglată încât dacă motorul înceta să funcționeze sau era oprit, nu survenea nici o modificare cel puțin patru ore. Oare fusese oprit mai mult decât atât? Oprirea misterioasă a motorului îmi dăduse planul peste cap?

Am dat saltarul iar în sus şi tocmai mă îndreptam de congelator când se întoarse Marion, având în mână un pahar de whisky simplu. L-am luat şi l-am dat pe gât. Apoi am pus paharul jos şi i-am zâmbit.

– Acum sunt bine. Îmi pare rău că te-am speriat. Probabil că am mâncat ceva...

Am lăsat fraza neterminată.

– Eşti sigur că te simți bine?

Stătea aproape de mine, privindu-mă îngrijorată, cu ochii ei albaştri de porțelan. Cred că atunci a fost momentul când m-am îndrăgostit de ea, deşi clipa asta se pregătea de câteva ore, sau poate abia atunci mi-am dat seama. Nu voiam să fac dragoste cu ea: nu era o iubire de genul ăsta. Doream numai ca ea să-şi pună brațele în jurul gâtului meu şi să mă facă să simt că cineva are grijă de mine şi că sunt în siguranță.

– Mă simt excelent, i-am spus îndepărtându-mă de ea, pentru că nu eram sigur de mine stând atât de aproape.

Era ceva ce nu mi se întâmplase - să mă îndepărtez

de o fată, şi asta m-a dat gata.

– Nu ştiu ce m-a apucat. M-am uitat din nou la congelator. S-ar părea că s-a oprit motorul, nu?

– Eu l-am oprit. Nu trebuia?

Mi-am umezit cu limba buzele uscate.

– Când l-ai oprit?

– O, acum vreo douăzeci de minute. Doamna Dester mi-a spus că e gol. Mi-am zis că n-are rost să meargă motorul. Aşa sunt eu, nu-mi place risipa. A zâmbit: aşa că l-am oprit.

Am traversat camera şi am lăsat saltarul în jos.

– Poate că n-ai văzut niciodată interiorul unui aparat de acest fel. După ce funcționează un timp oarecare, în el se face un strat gros de gheață. Oprind motorul, gheața se topeşte şi se formează un strat de apă şi nu-i bine pentru el. Aşa că ținem motorul în funcțiune, pentru că nu ştim niciodată când vom avea ceva de pus în el.

Vocea îmi suna cam straniu în urechi, însă povestea mea se părea că a fost crezută pe de-a-ntregul.

– Îmi pare rău. N-am ştiut. N-o să mă mai ating de el.

– Nu s-a întâmplat nimic grav. Gheața rămâne aşa aproape patru ore după ce motorul a fost oprit. M-am îndreptat spre uşă. Ei bine, trebuie s-o iau din loc. Te văd diseară. N-o să uiți?

Îmi confirmă că nu va uita.

Mi-a trebuit cea mai mare parte din zi ca să-mi revin, însă am reuşit şi nu i-am suflat nimic Helenei.

În seara aceea ne-am dus la cinema. Miercuri seara am mers să dansăm. Ne-am înțeles s-o duc joi seara la clubul Foot-Hills.

În timp ce continuam toată această activitate de noapte cu Marion, ziua Helen şi cu mine lucram la planul nostru. Ea îi găsea lui Marion câte o treabă care o ținea ocupată, apoi venea dincolo la locuința mea şi studiam împreună amănuntele planului. Erau multe de pus la

punct: trebuia sa avem poveştile noastre bine ticluite. Am constatat că era la fel de inventivă ca şi mine.

În seara de joi Helen stătuse cu mine începând de la trei după-amiază. Aproape că eram gata cu schema planului. Mai erau numai douăzeci de minute până la şapte şi îi promisesem Marionei că ne vom întâlni la şapte la poartă, dar Helen nu dădea nici un semn de plecare şi devenisem nerăbdător.

– Ei bine, e în regulă, nu-i nevoie s-o tocim până la scoarță. Avem aproape totul pus la punct şi mai e încă timp până duminică. Acum am să mă schimb. Mă duc în oraş.

Stătea în fotoliu, uitându-se la mine batjocoritor.

– Glyn, mă gândeam că în seara asta am putea ieşi împreună. Te-am cam neglijat.

Am privit-o şi când mi-am dat seama ce mult mi s-au schimbat sentimentele față de ea, am avut un şoc. Într-o vreme numai văzând acest trup de o frumusețe voluptoasă şi ochii duri şi strălucitori, m-aş fi transformat în gelatină, acum însă puteam privi dincolo de frumusețe. Ştiam bine ce se ascundea sub masca rece şi încântătoare a feței. Mă lămurisem.

– Nu e prudent să fim văzuți împreună. Helen. Ştii prea bine.

– În regulă. Hai atunci să petrecem noaptea aici. Acum sunt dispusă pentru aşa ceva.

– Îmi pare rău. Am o întâlnire.

Îşi puse picioarele perfecte unul peste celălalt şi-mi zâmbi.

– Pot să te întreb cu cine?

– Mă priveşte personal.

– Sper că nu cu Marion, pentru că are ceva de făcut pentru mine şi e ocupată până se va duce să se culce.

M-am uitat la ea, simțind cum mi se urcă sângele în obraz.

– Astă-seară ea iese cu mine.

– I-am atras atenția că nu poate să plece de acasă. Glyn, la urma urmei eu am angajat-o. E servitoarea mea şi de la mine primeşte ordinele. S-a ridicat încet în picioare. Nu trebuie să uiți că nici tu nu eşti decât un ajutor plătit: infirmier neoficial al unui bărbat mort. Nu uita asta, Glyn.

– Marion şi cu mine ieşim în oraş astă-seară, i-am spus calm. Spune-i că nu ai nevoie de ea. M-ai auzit?

A râs.

– Nu fi prost. O fată ca ea nu ți-e de nici un folos şi nici tu nu-i eşti de folos. Mai bine te-ai opri înainte de a merge prea departe. Noi doi suntem legați, nu tu şi cu ea.

– Astă-seară Marion iese cu mine în oraş.

– În regulă. Dacă vrei să te faci de râs du-te şi spune-i. Ea nu va merge cu tine şi se va mira cum un servitor plătit crede că poate contramanda un ordin dat de mine.

Mi-a închis gura.

– În regulă. Atunci pleacă de aici.

S-a uitat la mine, ridicându-şi sprâncenele frumoase.

– Glyn, am spus că am chef.

– Ieşi dracului afară de aici, am spus fixând-o. La dracu. Nu-mi pasă în ce dispoziție eşti.

– Deci o iubeşti, biet nebun! N-aş fi crezut.

Îmi întoarse spatele, ieşi din cameră şi coborî scările. O uram cum nu urâsem nici o altă femeie până atunci.

Am petrecut restul serii într-un fotoliu, cu o sticlă de whisky scoțian la îndemână, înjurând-o, gândindu-mă ce aş fi putut face dacă Helen nu mi-ar fi pus bețe în roate.

Mă întrebam ce simțea Marion şi îmi spuneam că deşi va fi decepționată, n-are de ce să fie prea surprinsă, în fiecare seară când ieşise cu mine părea mirată că Helen nu are nevoie de ea.

Pe la zece jumătate m-am plictisit de propria mea societate. M-am sculat, am stins lumina şi m-am dus

dincolo, la vilă. Luminile din holul cel mare erau aprinse. N-am intrat, ci am ocolit aleea până ce am putut privi prin fereastră.

Helen fuma şi citea. Marion stătea mai încolo cosând preocupată la ceva de mătase albă, un lucru dat de Helen. Se auzea pick-upul. Am stat în întuneric privind-o pe Marion, ascultând muzica până s-a terminat placa, şi apoi când ea s-a ridicat să oprească pick-upul, m-am întors la locuința mea, m-am dezbrăcat şi m-am aşezat în pat. Am aprins o țigară şi m-am întins pe spate, uitându-mă în tavan.

Acum ştiam că sunt îndrăgostit de Marion. Mai ştiam că vreau să mă însor cu ea. Era pentru prima oară în viața mea când voiam să mă însor cu o fată şi gândul ăsta îmi dădea o senzație curioasă de excitare. „Ea şi cu mine, amândoi, mi-am zis, putem pleca la Roma. Putea să-şi urmeze studiile, iar eu voi sta lângă ea s-o iubesc şi s-o ascult vorbind, să privim împreună lucrurile pe care dorea să le vadă la Roma.

Şi deodată m-am întrebat dacă mai era cazul să merg mai departe cu planul meu de a pune mâna pe banii de asigurare. Să presupunem că Marion ar descoperi ce urmăream. Nu era nevoie să mă mai gândesc cum va reacționa. Totul s-ar sfârşi între noi doi. Dar dacă nu mergeam mai departe, de unde bani pentru căsătorie şi pentru voiajul la Roma?

Am tot stat reflectând şi fumând până după două, fără să ajung la vreo hotărâre. Eram pe jumătate gata să renunț la plan, însă mă tot gândeam la dolari. Asta era singura mea şansă de a pune mâna pe bani grei. Dacă nu continuam, va trebui să încep din nou să lucrez şi ştiam ce înseamnă asta. Treizeci de dolari pe săptămână, băutură, vorbărie şi alergătură de la un birou la altul; nu era felul de viață pe care aş fi vrut să-l împart cu Marion.

Dezgustat de gândurile mele, mi-am dat jos picioarele

din pat şi m-am sculat. M-am hotărât să fac o baie, sperând că voi adormi când mă voi băga din nou în pat şi am trecut spre camera de baie. Întâmplător m-am uitat pe fereastra ce domina partea de vest a vilei. M-am oprit, rămânând nemişcat, simțind cum bătăile inimii mi s-au oprit pentru o clipă. Puteam vedea fereastra bucătăriei în care se reflecta lumina lunii. Am zărit o licărire de lumină venind din spatele ferestrei ca şi când cineva ar fi aprins pentru un moment o lanteră electrică şi apoi ar fi stins-o.

Cu mâinile tremurânde, am deschis fereastra şi m-am aplecat în afară, cu privirea ațintită la geamul bucătăriei. Am văzut din nou lumina şi îndată becurile din bucătărie s-au aprins.

Ce s-a întâmplat? Cine era în bucătărie? Helen, Marion sau vreun hoț?

M-am întors, am înhățat halatul de casă, l-am aruncat pe mine şi am ieşit din locuință, coborând scara cât am putut de repede. Am alergat de-a curmezişul pajiştii pe iarba tunsă şi am ajuns la fereastra bucătăriei, abia răsuflând, cu dinții încleştați şi cu inima bătând năvalnic.

Prevăzător, m-am uitat pe geamul fără perdele şi ceea ce-am văzut înăuntru mi-a ridicat părul în cap.

Marion stătea lângă congelator. Era într-o pijama de nailon bleu-pal şi în picioarele goale. Dădea jos sticlele de whisky de pe capac. Urmărind-o, mi-am dat seama că fata trebuie să fi fost în bucătărie de mai mult timp, deoarece nu mai erau decât şase sticle de luat de pe capac pentru a fi complet liber.

Din locul unde stăteam până la uşa din dos ce dădea în coridorul scurt dinspre bucătărie erau vreo treisprezece metri. Am părăsit fereastra şi am țâşnit spre uşă, am apăsat pe clanță şi am împins, însă uşa era încuiată. Am pierdut trei minute prețioase încercând să forțez uşa cu umărul, împingând-o cu toată puterea. Dacă aş fi încercat

să dau peste cap Empire State Building[6] aş fi avut tot atâta succes.

Nu fusesem niciodată într-o panică atât de mare ca acum: mă speriasem într-atât încât nu mai eram în stare să gândesc. Până la urmă, trecându-mi prin minte că nu pot intra pe uşă, m-am întors, poticnindu-mă, la fereastră, cu intenția să bat în geam pentru a o opri să deschidă congelatorul, însă ajungând iar la geam am văzut că era prea târziu. Dăduse jos ultima sticlă şi chiar în timp ce mă uitam pe geam, cu sufletul la gură, cu inima bătând în galop, am văzut cum ridicase capacul şi se uita înăuntru.

Fiind cu spatele la mine, nu-i puteam zări fața. M-am aşteptat să dea drumul capacului şi să înceapă să țipe atât de tare încât să se ridice acoperişul, însă n-a făcut-o. Stătea absolut nemişcată, cu mâinile ținând capacul în sus, cu capul acoperit de părul ei negru şi lucios aplecat în față, privind în congelator.

Abia atunci a început să-mi funcționeze din nou creierul, şi am observat că nu era pus cârligul la fereastră. Mi-am vârât unghiile sub lemnul geamului şi l-am ridicat. În timp ce făceam asta, Marion a lăsat încet capacul în jos. Apoi s-a întors şi, pentru prima oară de când ajunsesem la fereastră, i-am putut zări fața. Era complet inexpresivă, iar ochii ei mari, albaştri priveau în gol, ca bulbii unui mort.

Mi-am dat seama, cutremurându-mă din cap până în picioare, că umbla în somn.

Apoi, tocmai când începusem să-mi revin din şoc, am intrat într-altul, căci uitându-mă spre uşa întredeschisă a bucătăriei am vazut-o pe Helen stând în prag, cu frumoasa ei față albă încruntată, cu ochii verzi strălucind. În mână avea un revolver automat de calibru 0,25 îndreptat spre Marion.

– Aşteaptă, i-am şuierat în şoaptă. Nu te mişca.

---

[6] *Clădirea cea mai înaltă din New York.*

S-a uitat la mine, apoi la Marion, care se apucase să pună metodic sticlele la loc pe capac.

Mi-am trecut piciorul peste pervazul ferestrei şi m-am strecurat în bucătărie.

– E somnambulă, i-am zis. N-o trezi.

Helen lăsă în jos revolverul. Respiră încet şi îndelung. Vedeam cum i se ridicau şi se lăsau sânii sub şalul ei de culoare sidefie.

Am înconjurat camera ajungând la ea.

– S-a uitat înăuntru, a spus cu o voce scăzută.

– Doarme.

– Nu-mi pasă. Trebuie să ne descotorosim de ea.

– Vorbeşte încet. Nu trebuie s-o trezim.

Ne-am îndepărtat de uşă, urmărind-o pe Marion cum punea sticlele la loc. Operația îi ceru timp, dar până la urmă a aranjat şi ultima sticlă. Le-a aşezat exact cum le găsise. Dacă n-aş fi vazut-o mutându-le, n-aş fi ştiut că au fost atinse.

Apoi s-a întors şi a pornit încet spre uşă, a stins lumina, a aprins lanterna şi a ieşit în coridor. Noi stăteam în întuneric şi ascultam. Am auzit-o urcând scările şi câteva secunde mai târziu închizându-se încet o uşă. Am întins mâna şi am aprins lumina.

– L-a văzut, mi-a zis Helen îndârjită. Îşi va aminti. Trebuie s-o lichidăm!

În ochii ei verzi era o expresie plină de răutate, care m-a şocat.

– Umbla în somn. Nu-şi va aminti. Nici nu l-a văzut. N-a făcut decât să deschidă capacul congelatorului, însă nu poate şti ce era în el.

– De unde ştii? Ar fi mai sigur dacă ar avea un accident.

– Eşti nebună? am înfruntat-o eu. E ultimul lucru ce se va întâmpla. Dacă survine vreo moarte aici înainte de a-l găsi ei pe Dester, ne-am dus pe copcă.

– Nu în felul cum am să aranjez eu. O voi sui pe acoperiş şi-i voi da brânci. Oricând vom putea afirma că era somnambulă. Sângele ei rece şi tonul natural m-au îngheţat.

– Am spus nu şi aşa rămâne. Sunt sigur că nu-şi va aminti.

Mă studia cu o faţă ce părea cioplită în piatră.

– Vrei să trăiască fiindcă o iubeşti, spuse ea. Ei bine, nu voi admite să ne primejduim planul pentru că s-a întâmplat să te îndrăgosteşti de proasta asta mică. Am s-o lichidez!

Am întins braţele apucând-o de umeri şi împingând-o la perete.

– Te previn: dacă te atingi de fată, voi informa poliţia unde ţi-e bărbatul. Aşa am să fac. Las-o în pace sau nu vei vedea niciodată banii!

Palidă, fulgerându-mă cu privirea, se smulse din strânsoarea mea.

– Foarte bine, dacă vrei să te porţi ca un idiot, n-ai decât s-o faci. O să-ţi pară însă rău!

S-a ferit de mine, a ieşit repede din bucătărie şi a urcat scările. O vreme m-am uitat după ea şi după ce am auzit închizându-se uşa dormitorului ei, m-am dus sus în camera Marionei. Am ascultat la uşă, apoi neauzind nimic, am deschis-o încetişor şi m-am uitat înăuntru.

Lumina lunii cădea drept pe pat. Puteam s-o văd pe Marion culcată cu capul pe pernă. Am intrat fără zgomot în cameră şi am stat la picioarele patului, uitându-mă la ea.

Dormea neliniştită, murmurând şi mişcând capul încoace şi încolo. Deodată a deschis ochii şi a ridicat capul. S-a uitat fix la mine, ţinându-şi răsuflarea şi dând un ţipăt uşor, sugrumat.

– E în regula, am spus repede. Eu sunt. S-a sculat în capul oaselor, trăgând pledul pe ea, privindu-mă alarmată

cu ochii ei albaştri.

– Am vrut să văd dacă te simți bine, am continuat. Ai umblat în somn.

– Am făcut eu asta? M-ai speriat, zise ea şi se lăsă cu capul pe pernă. Am umblat în somn?

– Da. Am văzut lumină la bucătărie şi m-am dus acolo. Ai ridicat toate sticlele de pe capacul congelatorului.

Vorbindu-i, o observam atent, însă pe fața ei se oglindea numai surprindere şi consternare.

– Am visat despre congelator. Eram îngrijorată de apa dinăuntru. Ai spus că deoarece am oprit motorul...

Am inspirat, adânc şi îndelung. Totul era în regulă. Nu l-a văzut, altfel n-ar fi putut vorbi aşa.

– Copilă prostuță, n-ai de ce să te îngrijorezi. Ți-am spus că nu se va dezgheța cel puțin patru ore. M-ai speriat. Am crezut că e un hoț.

– Îmi pare rău. N-am mai umblat în somn de luni de zile.

– Ei bine, să nu mai faci. N-am vrut să te sperii, însă doream să văd dacă eşti bine. S-a uitat la mine cu ochii strălucitori şi cu o uşoară roşeață în obraz.

– Sunt bine.

Am trecut într-o parte a patului. M-a privit zâmbindu-mi şi mi-a întins mâna. I-am luat-o, apoi m-am aplecat şi am sărutat-o. Mult timp buzele noastre au rămas împreunate, apoi m-am retras.

– Dormi, fetițo.

– Foarte bine. Noapte bună, Glyn.

Am ieşit din cameră şi am tras uşa. În timp ce mergeam de-a lungul coridorului simțeam că sunt în al nouălea cer.

CAPITOLUL NOUĂ

N-a fost posibil s-o văd pe Marion singură nici vineri şi nici sâmbătă. De asta a avut grijă Helen. A pus-o pe Marion să facă ordine şi curat în camerele de musafiri, treabă care a reținut-o la etaj cea mai mare parte din cele două zile.

Vineri după-amiază Helen şi cu mine am continuat să lucrăm la plan. Era destul de inteligentă să observe că mi-a pierit entuziasmul.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea şezând lungită pe fotoliul din camera mea. Începe să-ți fie frică sau încerci să afli dacă poți avea şi banii şi pe Marion?

Pusese punctul pe i.

– Nu e bună pentru tine, a urmat ea văzând că nu spun nimic. Dacă te încăpățânezi să faci pe nebunul, ai să regreți!

– Vrei să-ți vezi de treaba ta? m-am răstit la ea, Nu mi-e frică şi am să duc totul până la capăt, aşa că ține-ți gura.

Zâmbi batjocoritor şi dădu din umeri.

Puteam să trecem la acțiune. Succesul depindea de felul cum vor cădea cărțile. Dacă nu dăm peste un polițist sau n-avem vreo pană de automobil sau nu întâlnim pe cineva când nu trebuie, e în regulă, însă negreşit trebuie să avem şi puțin noroc.

– Cred că am acoperit toate punctele, am spus după ce parcursesem planul a treia oară. Nu uita, vei da declarații poliției după mine. Nu adăuga nici un detaliu. Rezumă-te la ce am stabilit. Nu-i lăsa să te scoată din fire.

S-a uitat fix la mine cu o privire rece şi dură.

– Pe mine n-o să mă scoată din fire. Bagă de seamă să nu te scoată pe tine.

– O să am grijă. S-a ridicat.

– În seara asta Marion are ceva de cusut pentru mine, zise ea mergând spre uşă. Aşa că n-o aştepta.

N-am discutat.

Într-un fel eram mulțumit să n-o văd pe Marion. Eram numai nervi şi gândul la ziua de duminică mă apăsa pe cuget ca o greutate de plumb. M-am gândit că fata s-ar putea să-şi dea seama că mă frământă ceva. Ştiam că după noaptea de duminică poliția va veni peste capul meu şi va trebui să-i țin piept şi lui Maddux. În momentul de față puteam trece prin fața unui polițist fără să-l văd, însă începând de duminică un polițist va reprezenta mult mai mult decât o bucată de carne într-o uniformă albastră.

Am petrecut noaptea de vineri într-o sală de dans cu una din fetele din local. Dacă polițiştii vor cerceta cum îmi duceam viața, voiam ca ei să ştie că sunt un bărbat obişnuit. Sâmbăta s-a scurs încet. Am văzut-o pe Marion doar câteva secunde dar Helen era cu ea. Ne-am uitat unul la altul şi am observat că fata mi-a aruncat o privire mai pătrunzătoare. Poate că începusem de pe acum să dau semne de încordare.

După-amiază am luat Buickul şi, conducând cu o viteză normală de 48 km pe oră, am luat-o pe şoseaua ce ducea la stația forestieră. Mi-a luat o oră şi cinci minute ca să ajung acolo. Asta însemna că plecând duminică noaptea la zece şi jumătate, vom ajunge la stația forestieră pe la douăsprezece fără douăzeci. La ora aceea circulația pe şosea trebuia să fie destul de liberă.

Noaptea n-am dormit prea mult. Mă întrebam dacă Helen stătea şi ea întinsă pe întuneric, gândindu-se ca şi mine. Mă îndoiam. Părea fără nervi.

În sfârşit am adormit şi m-am sculat târziu, după ora prânzului.

Ieşind diin locuința mea ca să mă duc dincolo, în vilă, am întâlnit-o pe Marion venind pe aleea maşinilor.

Mi-am amintit ce mi-a spus Helen: că duminică o să-i

dea liber jumătate de zi, cu obligația să se întoarcă pe la zece seara. Credeam că e plecată deja. Nu doream s-o văd decât după ce totul va fi terminat.

– Hello, am strigat-o oprindu-mă la umbra unui copac. Unde te duci?

– Să-mi văd o prietenă, îmi răspunse Marion uitându-se la mine.

Avea în priviri o expresie curioasă ca şi când m-ar fi văzut pentru prima dată. Îmi veni greu să mă uit în ochii ei.

– Tu ce faci?

– Am treabă. Voi ieşi mai târziu. S-a uitat din nou la mine.

– Glyn, te îngrijorează ceva?

– O, nu. Ce m-ar putea îngrijora?

S-a apropiat de mine şi mi-a pus mâna pe braț.

– Pari tulburat.

Am râs forțat.

– Asta-i starea mea obişnuită. Aş vrea să merg cu tine. Cum te simți după reprezentația ta de somnambulism?

– Perfect. Se opri, apoi continuă: Glyn, ştiu că n-ar trebui să-ți spun un asemenea lucru, dar ea te iubeşte, nu-i aşa?

Întrebarea ei m-a surprins. Am privit-o lung.

– Ea? Care ea? Ce vrei să spui?

– Doamna Dester.

– Mă iubeşte? Cum de ți-a trecut prin cap aşa ceva? Nici vorbă!

– Cred că da. Mă împiedică cu tot dinadinsul să te văd. În afară de asta, pot s-o spun după cum se uită la tine. Fără îndoială că te iubeşte.

– Te înşeli.

Mă tulburase cu adevărat. Dacă poliția îi va pune întrebări şi Marion va dezvălui această mică informație

vom da de bucluc.

– Nici gând să aibă nevoie de mine. Dacă n-ar fi insistat Dester ca eu să rămân, de mult mi-ar fi tras un picior în spate.

Marion dădu din umeri. N-am izbutit s-o conving. Apoi mi-a aruncat o altă săgeată neaşteptată, fulgerătoare:

– Glyn, domnul Dester e într-adevăr în casă?

Pentru un moment nu mi-a venit să-mi cred urechilor. Simțeam cum îmi fuge sângele din obraz. Mi se uscase gâtul.

– Desigur că e. Ce Dumnezeu să...?

– Eşti sigur? Se uită scrutător la mine. Am impresia că nu e în casă. N-am auzit niciodată vreun zgomot în camera lui. E sinistru.

– E acolo, fără discuție. Îmi venea greu să-mi păstrez vocea calmă. Intru din când în când să văd ce face. O duce destul de prost. Doarme aproape tot timpul.

– Bun. Ea ezită, apoi continuă: Ei bine, Glyn, nu cred că voi mai sta mult timp aici. Nu-mi place. E o atmosferă neplăcută... Nu-mi place doamna Dester.

– Nici eu nu voi mai rămâne multă vreme. Sper că vei aştepta până plec şi eu. Ai să-mi lipseşti, Marion. I-am luat mâinile într-ale mele. Mai stau aici până primesc o moştenire pe care-o aştept. Ştii ce mi-ar place să fac când voi căpăta banii?

– Ce ți-ar place să faci?

– Să plec cu tine la Roma.

Ea râse.

– Chiar ai vrea? De ce?

– Bănuiesc că ştii de ce. Te iubesc, fetițo!

Se uită scrutător la mine.

– Glyn, eşti sigur că nu spui acest lucru fiecărei fete pe care o întâlneşti.

– Sunt sigur. Ei bine, nu te mai rețin. Poate că nu voi obține banii, dar dacă da, ai putea, să te gândeşti la asta.

Nu te-aş incomoda. Am putea sta chiar la hoteluri diferite. Nu te-aş împiedica să lucrezi. Numai că aşa am putea petrece serile împreună. Şi apoi, mai târziu, dacă ai simți că vrei, am putea, ei bine, am putea să ne căsătorim. I-am zâmbit. Mulți o fac.

Am observat că era surprinsă.

– Glyn, am impresia că ai sărit peste cal, dar voi reflecta.

Am strâns-o în brațe şi am sărutat-o.

– Sunt nebun după tine, fetițo.

A rămas lipită de mine un moment, apoi s-a depărtat.

– Trebuie să plec. Şi aşa am întârziat.

Am urmărit-o cu privirea cum mergea grăbită spre poartă, apoi m-am îndreptat încet spre vilă.

Eram destul de îngrijorat, deşi nu-i povestisem Helenei ceea ce îmi spusese Marion: că Dester n-ar fi în casă. Dacă poliția o lua la întrebări şi dacă ei bănuiau că Dester nu a fost în vilă, fata ar putea întări suspiciunile lor.

În după-amiaza aceea, ceva mai târziu, am făcut prima mişcare din plan.

Am condus Buickul la un parc de maşini, la două mile de bulevardul Hill Crest, şi l-am lăsat acolo. I-am spus paznicului că nu voi lua maşina până noaptea târziu. Înapoi spre casă am mers cu autobuzul şi tot restul după-amiezei şi serii, Helen şi cu mine am studiat iar planul. Îl parcursesem de atâtea ori încât îl puteam recita şi în somn, însă îmi dădeam seama ce important era să-l cunoaştem cuvânt cu cuvânt.

În jurul orei nouă şi jumătate m-am dus în camera lui Dester şi m-am încuiat înăuntru. Am luat valiza din dulap şi am pus-o pe pat. Mi-am scos hainele şi pantofii şi le-am băgat în valiză. Apoi m-am îmbrăcat cu unul dintre costumele lui Dester, de culoare închisă, care-mi venea destul de bine şi am încălțat o pereche de pantofi maro din

piele de vițel. Am aşezat pe pat pardesiul lui din păr de cămilă şi o pălărie cu borul larg lăsat în față.

Am aprins o țigară şi am început să mă plimb de colo-colo. Eram nervos şi inima îmi bătea al dracului.

Tot încercam să mă gândesc la Marion şi să-mi imaginez că suntem la Roma împreună. Dacă n-ar fi fost ea, mi-am zis, în acest ultim minut m-aş fi retras, însă nu mă amăgeam decât pe mine însumi.

Am auzit trăgând Rolls-ul în fața vilei şi m-am dus să mă uit pe fereastră.

Helen potrivise timpul la secundă. Când a coborât din maşină era zece şi două minute. Purta o rochie de vară verde-pal, o pălărie albă şi mănuşi albe. Arăta încântătoare deschizând uşa automobilului. A suit treptele şi a dispărut în casă.

După câteva minute a intrat în cameră.

– Marion nu s-a întors încă?

Am rămas la geam, uitându-mă în jos pe aleea albă slab luminată.

– Nu încă.

Veni lângă mine.

– Ei bine, asta e.

Vocea-i părea calmă, aproape indiferentă.

– Da.

– Eşti nervos?

– Sunt destul de bine.

– E preferabil să fii.

M-am uitat la ea. Ochii ei verzi străluceau şi fața-i era dură ca de piatră.

– Asta a fost ideea ta, a continuat ea. Nu mai eşti atât de entuziasmat ca la început. Scoate-ți fata din cap!

– O să meargă cum trebuie, aşa că taci din gură!

– E preferabil să fie în regulă.

M-am întors la fereastră. Am văzut-o pe Marion venind pe alee. Mergea repede, legănându-şi poşeta şi,

ajungând sub lumina portalului, am putut să văd că zâmbea.

– Uite-o!

– În ordine. Cobor şi vorbesc cu ea.

– N-o lăsa să treacă de uşa bucătăriei.

– Ştiu ce am de făcut!

Am aşteptat câteva secunde, apoi m-am strecurat afară din cameră şi am rămas în capul scărilor, puțin în umbră. Amândouă erau în holul cel mare. Am auzit-o pe Helen spunând:

– Îl duc pe domnul Dester la sanatoriu chiar acum. Aşteptam să se întoarcă domnul Nesh. A ieşit cu maşina de vreo oră să-şi cumpere țigări. Poate că se va întoarce la timp. Nu-mi pot închipui ce-l reține, dar dacă nu se întoarce vrei să fii gata să mă ajuți? Domnul Dester e foarte zdruncinat. Va trebui poate să-l sprijinim până la maşină. Stând în pragul bucătăriei, fără să te vadă, vei putea veni lângă mine dacă voi avea nevoie de dumneata. Ai grijă să nu te zărească. E susceptibil şi nu doreşte să fie ajutat.

Marion spuse:

– Da, desigur, doamnă Dester.

– Sper că va fi bine. Urc sus.

M-am întors în dormitor. Era zece şi şaptesprezece minute. Doream în clipa asta să fi lăsat o sticlă de whisky în cameră. Simțeam acut nevoia să beau ceva tare. Am auzit-o pe Helen urcând scările. A intrat în cameră, lăsând uşa deschisă.

– Poți să te descurci, Erle? a întrebat ea cu voce tare şi distinctă. Lasă-mă să te ajut!

Pentru un moment m-am uitat prosteşte la ea, nedându-mi seama că începuse să-şi joace rolul plănuit de noi.

– Dă-i drumul, idiotule! şopti ea furioasă. Mi-am revenit.

– Pot să mă descurc, am mormăit cu o voce groasă şi neclară.

– Maşina e la uşă, a continuat ea. Nu e nevoie să te agiți. Nu-i nimeni acasă în afară de mine.

Am mormăit din nou.

Helen răsturnă noptiera, care căzu pe covor cu un zgomot surd. Paharul cu apă şi lampa de pat s-au spart, sporind zgomotul.

– Încetişor, dragule, spuse ea. Vezi ce-ai făcut?

Am mormăit iar. Ne-am uitat la ceasul de pe cămin.

– Da, a şoptit Helen.

Mi-am pus pardesiul din păr de cămilă şi pălăria, trăgând bine borul peste obraz. Mi-am ridicat gulerul pardesiului. Helen m-a privit critic, apoi a încuviințat din cap. Am mers la uşă. M-am oprit şi iar am mormăit.

– Dar bine, Erle dacă sting luminile din hol ai putea să cazi, a spus ea ridicând vocea.

– Mă bate la ochi, am zis printre dinți.

Ea s-a dus până la capul scării şi a întors comutatorul. Lumina principală din hol s-a stins, rămânând aprinse numai cele patru aplice de perete.

– Erle, dă-mi brațul.

Am pornit în jos pe scări. Umblam încet şi greoi, târându-mi picioarele. Inima-mi bătea de parcă voia să-mi spargă pieptul. Oare mă va recunoaşte Marion? Mi-am încovoiat umerii şi am îndoit puțin genunchii, încercând să-mi ascund înălțimea. Am coborât până în vestibul.

Uşa de la intrarea principală era deschisă. Sub lumina portalului puteam să văd Rolls-ul. Helen îl parcase astfel încât lumina lămpii cădea numai în partea din spate a maşinii.

Am coborât încet treptele. Aproape că simțeam ochii Marionei care ne urmăreau.

– Deschid eu portiera, zise Helen.

Am pus mâna înmănuşată pe caroserie ca şi când

m-aş fi sprijinit, în timp ce ea deschidea uşa. M-am suit în maşină şi Helen a închis-o. Apoi a spus:

– Aşteaptă să-ți aduc valiza. Va dura numai un minut.

Se întoarse şi intră iar în casă. M-am aplecat şi mi-am scos pantofii lui Dester, gata să-i încalț pe ai mei de îndată ce ea se va înapoia cu valiza. Am auzit-o vorbind cu Marion. Apoi a ieşit, a închis uşa de la intrare, alergând pe trepte în jos. S-a urcat în maşină, mi-a împins valiza, a pornit motorul şi a condus repede pe alee în jos. Până am ajuns la poartă îmi schimbasem pantofii şi îmi scosesem pardesiul. Am coborât din Rolls, m-am dezbrăcat de hainele lui Dester punând costumul meu, pe care mi-l dăduse Helen prin geamul maşinii. Am rezolvat totul repede.

– Am să mă întorc cât se poate de iute, i-am spus. Ea a stins farurile.

– N-o lăsa să te țină de vorbă.

Era mai uşor de spus decât de făcut, dar trebuia să mă vadă Marion; era partea vitală a alibiului meu. Am alergat pe alee în sus şi când am văzut luminile vilei, am încetinit pasul până la un mers normal, grăbit. Am intrat în vestibul şi m-am oprit. Marion ieşea din holul cel mare.

– Te-ai întors? M-am prefăcut că sunt surprins. Am crezut că te vei înapoia târziu. Unde-i doamna Dester?

– Tocmai a plecat.

– A plecat? Cu Dester?

– Da.

– La dracu! Mi-a spus să fiu aici. Am avut o seară de iad. Am rămas în pană cu Buickul. Am încercat în tot acest timp să-l repar. Până la urmă m-am întors cu autobuzul. I-am promis doamnei Dester să fiu aici la timp ca să-i dau o mână de ajutor cu domnul Dester.

Mi-am dat seama că Marion se uita foarte atentă la mine. Avea o expresie cam perplexă.

– A mers totul bine la plecare? am continuat, trecând înapoi în umbră, ca ea să numi poată vedea bine fața.

– Da. Chiar acum au plecat. N-ai văzut maşina?

– Probabil c-am venit imediat după ce porniseră. Mi-am scos tabachera şi mi-am aprins o țigară. Ei bine, va trebui să chem sanatoriul şi să le comunic că e pe drum. Doamna Dester nu i-a chemat, nu?

– N-am auzit-o.

– Uite ce-i, dacă vrei, du-te să te culci. Voi telefona de dincolo, din locuința mea.

– Doamna Dester a spus că nu se va întoarce înainte de unu. Glyn, nu vrei să stai puțin cu mine? Aş vrea să-ți vorbesc.

Asta era tocmai ceea ce mă temusem că va spune.

– Nu în seara asta, fetițo. Mai am de reparat maşina, îndată ce vorbesc cu sanatoriul mă duc înapoi unde am lăsat-o.

– Aş putea să vin cu tine, Glyn. Nu vreau să rămân singură aici.

Simțeam cum îmi curge sudoarea pe față.

– Mai bine nu. Doamnei nu i-ar place să nu găsească pe nimeni acasă. Rămâi aici, fetițo. N-are nici un rost să vii.

Am încercat să nu insist prea mult, dar se părea că am făcut-o, deoarece, o privire speriată apăru în ochii ei.

– Glyn! Ce este? De ce arăți aşa? S-a întâmplat ceva?

Deruta care mă cuprindea m-a făcut mânios.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Am tot încercat să repar afurisita aia de maşină, am spus, dându-mi seama că țipam la ea, fără să fiu în stare să-mi controlez vocea. Trebuie să mă întorc acolo şi s-o repar. Ar fi trebuit să fiu aici când a plecat Dester şi n-am fost şi mai mă întrebi ce s-a întâmplat? Uite ce-i, du-te şi te culcă! Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, vrei?

Ea s-a tras înapoi. Mi-am dat seama că violența mea

o speriase şi o jignise.

– Da, desigur.

Se întoarse şi sui repede scările şi un minut mai târziu am auzit închizându-se uşa dormitorului ei. Am înjurat.

Dacă în felul ăsta îmi voi juca rolul când voi avea de-a face cu poliția şi cu Maddux, eram pierduți.

Nici unul din noi n-a vorbit până nu ne-am îndepărtat de vilă, apoi Helen m-a întrebat brusc:

– Ai avut necazuri cu fata?

Şedeam alături de ea, scufundat în locul meu, cu pălăria cu borul mare tras bine peste ochi şi cu gulerul pardesiului din păr de cămilă ridicat. Eram încă, tare zdruncinat şi în timpul cursei grăbite în jos pe bulevardul Hill Crest mă gândeam la Marion, întrebându-mă ce făcea şi ce ar putea să creadă.

– A fost în ordine, am mințit eu. A trebuit s-o conving şi am reuşit.

Helen mă privi cu atenție.

– Am putea avea necazuri cu ea. De ce a trebuit să te prosteşti în aşa hal cu ea?

– Ține-ți gura! am mârâit la ea, am pus-o la punct. Şi nu conduce atât de repede. Vrei să ne urmărească vreun agent de circulație?

Ea încetini.

– Glyn, ar putea să ne strice treaba. Va trebui să facem ceva cu ea.

– Îți spun că am pus-o la punct. Mă iubeşte. N-o să mă dea de gol.

– Nu mă gândesc la tine, ci la mine. Pe mine nu mă iubeşte. Am impresia că ea nu crede că Erle a fost vreodată în camera aia.

Am simțit cum mă trece un fior rece, ca de pe lumea cealaltă.

– Eşti nebună? Mi-ar fi spus-o, dacă ar fi crezut aşa.

– Ți-a spus?

– Desigur că nu!

S-a uitat din nou la mine. La lumina tabloului de bord puteam vedea cum îi străluceau ochii.

– Sunt sigură că am făcut o greşeală luând-o în casă.

– Trebuia s-o luăm. Şi acum taci din gură, vrei? Am să mă gândesc la o mulțime de lucruri.

Şoseaua era aproape goală. Din când în când depăşeam câte o cisternă mare sau un autocamion ce transporta portocale la San Francisco. N-am întâlnit decât cinci sau şase maşini particulare circulând cu mare viteză şi îndreptându-se spre Los Angeles. Helen spuse deodată:

– Văd în urma noastră un agent de circulație.

Asta m-a zdruncinat cu adevărat. Inima mi s-a oprit pentru o clipă şi am simțit cum pe tot corpul mi se scurgea transpirația. M-am uitat repede peste umăr prin geamul din spate.

Avea dreptate.

La vreo 27 de metri în urma noastră puteam zări lumina galbenă a unui far de motocicletă şi conturul plat al unei căşti de polițist.

– Mergi mai încet şi lasă-l să treacă, am zis cu o voce răguşită.

Helen a lăsat mai încet, la vreo 50 km pe oră, însă polițistul micşoră şi el viteza.

– Ce-o fi vrând? am întrebat, încercând să-mi stăpânesc panica, ce mă cuprindea.

– Probabil că patrulează.

Vocea ei părea tot atât de calmă ca a unui preot la un ceai.

– Va recunoaşte maşina. E cazul să scăpăm de el, i-am spus. Cam la o milă de aici ieşim din şosea. Nu trebuie să vadă că facem asta. Opreşte! Lasă-l să treacă înainte.

– Nu-i bine să oprim. S-ar putea să ne întrebe de ce

ne-am oprit şi să se uite atent la tine.

– Trebuie să scăpăm de el! Nu-ți dai seama că tocmai ăsta-i locul unde vom pretinde că am fost prinşi într-o ambuscadă? Dacă mergem încă o jumătate de milă ne-am ars! Helen se uită în retrovizor.

– Se apropie, zise ea şi mai micşoră puțin viteza. Razele farului motocicletei se reflectau în retrovizorul lateral.

Polițistul mergea acum în rând cu noi. Când a trecut prin dreptul nostru m-am adâncit şi mai mult în scaunul meu.

– S-a uitat la tine, a murmurat Helen. Probabil cunoaşte maşina.

Polițistul ne-a luat-o înainte. Deodată, de parcă şi-ar fi adus aminte de o întâlnire, acceleră şi licărirea luminii din spate dispăru în beznă.

– Îşi va aminti de noi, am spus şi m-am uitat peste umăr înapoi la şoseaua dreaptă şi goală. Aici e locul unde maşina bandiților ar urma să ne ajungă. Îşi va aminti că nu era circulație pe şosea.

– Atunci ce facem?

Vocea ei era aspră, sunând ca şi când începea să devină nervoasă.

– Trebuie să modificăm povestea. Va trebui să le spui că bandiții au ieşit cu maşina din drumul ce porneşte de la stația forestieră şi au blocat şoseaua, forțându-te să opreşti. Asta va aranja situația.

– Da.

– Nu uita: au ieşit brusc cu maşina din drumul ascuns ce duce la stația forestieră şi-ai trebuit să opreşti ca să eviți o ciocnire. Ai înțeles?

– Da.

– Uite - aici e cotitura. Ia-o mai încet.

M-am uitat peste umăr. Nu se vedea nici un far în urma noastră. Până la urmă tot aveam puțin noroc.

– În ordine! Acum coteşte.

Helen schimbă direcţia Rolls-ului spre drumul nepietruit. M-am aplecat ca să sting farurile şi să aprind stopurile.

După cinci minute am ajuns la poarta de sârmă ghimpată. Ea a oprit maşina şi eu am coborât, deschizându-i şi făcându-i semn să treacă. Apoi am închis poarta şi am mers alături de maşină, arătându-i drumul până la una din barăci. A oprit în faţa barăcii, a stins stopurile şi a coborât.

Acolo sus pe deal era întuneric şi totul era la fel de liniştit ca într-un cimitir. Simţeam adierea brizei reci pe faţa mea transpirată. Inima-mi bătea tare şi mă simţeam uşor ameţit.

Am scos din buzunar o mică lanternă electrică şi m-am dus la uşa barăcii. Am împins-o, însă era încuiată.

– Aşteaptă aici, i-am zis şi am mers la prima fereastră, am spart geamul cu lanterna, am băgat mâna şi am tras zăvorul. Am împins fereastra şi am sărit într-o cameră mică, mobilată cu un birou, un scaun şi un fişier! Am trecut mai departe într-un culoar, am ascultat o clipă, apoi am ajuns la uşa de la intrare. Mi-au trebuit numai câteva minute ca să deşurubez, să trag şuruburile broaştei şi s-o scot, apoi am deschis uşa.

– Intră.

Helen mă urmă prin culoar până la uşa din fund. Am deschis uşa şi razele lanternei mele au străpuns întunericul. Am putut vedea că, era o cameră mare. În mijlocul ei se aflau o masă şi patru sau cinci lăzi de lemn stivuite lângă perete.

– E tocmai ce ne trebuie, i-am spus. Mai bine să nu aprindem luminile. S-ar putea zări de pe şosea.

Helen stătea lângă mine, uitându-se prin cameră. Îi puteam auzi respiraţia uşoară şi repede.

În jurul unei lăzi era o sfoară subţire. Mi-am scos

briceagul, am tăiat sfoara şi am împărţit-o în două. Am pus lanterna pe una din lăzi, întorcând lumina spre Helen. Palidă şi încordată, mă urmărea cu privirea, dar nu părea înfricoşată.

– O să fie în ordine. Personalul va veni aici devreme. Nu vei aştepta mai mult de şase ore până vei fi găsită. Cunoşti povestea. Vei fi zdruncinată şi isterică, aşa că nu vor putea scoate prea mult de la tine. E sigur că vor chema poliţia.

– Ştiu ce am pus la cale, spuse Helen scurt. Nu mi-e frică.

Am aşezat cele două bucăţi de sfoară pe masă. Inima mi se zbătea în piept.

– Asta e. Acum nu mai putem da înapoi. Din clipa când te-au găsit, suntem vârâţi până-n gât în afacerea asta. Mai vrei să continuăm?

S-a uitat la mine.

– Tu vrei să mergi mai departe?

Oare voiam? Am ezitat. M-am gândit la tot bănetul ăla şi la plecarea mea la Roma cu Marion.

– Da.

– Atunci nu pierde vremea.

Şi-a încrucişat mâinile şi le-a îndreptat spre mine. N-o prevenisem ce aveam de gând să fac. Era o mică parte din plan despre care ea nu ştia nimic. Nu-mi venea s-o fac, dar ştiam că e necesar. Cadrul trebuia să arate convingător.

M-am dat puţin într-o parte, ca şi când aş fi vrut să iau sforile de pe masă. Atunci mi-am strâns pumnul drept, m-am îndreptat şi i-am dat un pumn în falcă.

Lumina era slabă şi eram emoţionat. În loc s-o lovesc unde intenţionasem, am nimerit-o în pomete, exact sub ochiul drept. Căzu de parc-ar fi fost lovită de un satâr, dar n-o lăsasem în nesimţire, cum aveam intenţia. Rostogolindu-se pe podeaua prăfuită ţipă strangulat,

subțire. Pălăria albă îi căzu de pe cap, rochia i se ridică deasupra genunchilor.

Simțeam cum îmi curge sudoarea pe spate şi răsuflăm ca o locomotivă cu aburi.

- Diavole! a zbierat ea la mine.

Jos, acolo pe podea, era toată în lumina razelor lanternei. Când s-a ridicat în mâini şi în genunchi, arătându-şi dinții, într-un rânjet, părea tot atât de furioasă ca o pisică sălbatică.

Nu cred că am fost vreodată mai zdruncinat. Arăta de parcă voia să mă ucidă.

Am aşteptat până s-a ridicat, apoi m-am apropiat, i-am dat jos mâinile cu o lovitură de stânga şi cu dreapta i-am plasat un pumn într-o parte a obrazului, lovind-o cu toată puterea mea.

Capul i se lăsă brusc pe spate şi s-a prăbuşit, lovindu-se de piciorul mesei, care alunecă până la perete. Zăcea într-o parte, cu picioarele întinse, cu brațele deasupra capului.

Rămăsesem uitându-mă de sus la ea şi gâfâiam, inima bătându-mi atât de violent încât abia mai puteam respira. După asta m-am aplecat spre ea, am înşfăcat rochia vârându-mi degetele sub decolteu şi am sfâşiat-o până la talie. Am întors-o pe Helen cu fața în jos, i-am tras brațele la spate şi am legat-o de încheieturile mâinilor. Tot timpul am purtat mănuşi şi deşi mi-a fost greu să fac noduri, nu le-am scos. Am legat-o şi de glezne şi ducându-mă la poşeta ei am scos fularul de mătase pe care îi spusesem să-l ia şi am legat-o strâns cu el peste gură.

Cu ochii închişi, cu muşchii feței moi, respira cu greutate. Arăta de ajuns de convingător. Deja se contura o urâtă vânătaie sub ochiul ei drept. Mai avea una şi la maxilar. Rochia era mototolită şi prăfuită. În cădere îşi rupsese la genunchi ciorapii de nailon. I-am scos unul din

pantofi.

Asta a completat tabloul. Trebuia ca un poliţist să fie al naibii de suspicios ca să-şi închipuie că ea a pus la cale răpirea soţului ei. Arăta aşa cum voiam eu să arate: o femeie maltratată de doi bandiţi fioroşi.

Am golit pe podea poşeta de tot ce avea în ea. Am găsit treizeci de dolari în bancnote mici şi i-am băgat în buzunarul meu, lăsând numai mărunţişul.

Timpul trecea. Nu-mi venea s-o las singură acolo în întuneric să-şi revină, dar n-aveam încotro. Deşi o lovisem mai tare decât intenţionasem, nu credeam că va rămâne în nesimţire mai mult de câteva minute.

Am luat lanterna şi am ieşit din cameră repede, închizând uşa după mine. Am apucat-o pe culoar, am trântit uşa de la intrare închizând-o şi am alergat la maşină. Am pus pardesiul din păr de cămilă şi pălăria lui Dester în valiza unde mai erau pantofii şi costumul lui. Am aruncat valiza în portbagaj şi apoi am scos din buzunar o mustaţă din acelea ce se cumpără de la magazinele de noutăţi şi mi-am lipit-o deasupra buzelor. Mai aveam în buzunar o şapcă în carouri. Mi-am pus-o pe cap şi am tras-o bine pe ochi. M-am privit în retrovizor, apoi m-am îndreptat spre şosea.

La unu şi douăzeci am intrat cu Buickul pe porţile vilei lui Dester şi l-am parcat în faţa garajului. M-am uitat spre casă. Fereastra dormitorului Madonei era luminată. Am coborât din maşină şi m-am urcat în locuinţa mea. M-am spălat pe faţă şi pe mâini şi după aceea mi-am turnat o porţie zdravănă de whisky. Mă simţeam destul de prost, tremuram şi eram speriat, dar avusesem destul noroc. Întorcându-mă spre Hollywood am întâlnit numai vreo două maşini ce goneau cu viteză. Lăsasem Rolls-ul într-o stradă laterală, nu prea departe de locul unde parcasem Buickul şi nu mă văzuse nimeni abandonându-l. Dusesem valiza la o staţie de autobuze şi o lăsasem la depozitul de

bagaje de mână. Tipul care mi-a dat recipisa era somnoros şi abia s-a uitat la mine. A aruncat valiza pe un raft, alături de alte douăzeci, şi până să se întoarcă eram deja la jumătatea drumului spre ieşire. Am rupt recipisa şi am aruncat bucățelele de hârtie.

Mergând să iau Buickul am azvârlit şapca cu pătrățele într-o ladă de gunoi, iar mustața într-un canal.

Paznicul parcului de automobile se dusese probabil acasă şi locul de parcare era pustiu. În afară de Buick mai erau acolo încă trei maşini şi nu m-a văzut nimeni plecând.

După ce am băut, m-am simțit ceva mai bine şi mult mai bine când am mai băut un pahar. M-am aşezat într-un fotoliu şi am aşteptat.

Aşteptând, mă gândeam la Helen, care zăcea în baracă, cu sforile rozându-i încheieturile mâinilor şi gleznele, cu fața durând-o al naibii şi m-am simțit extrem de prost. Poate că n-ar fi trebuit s-o lovesc. Aş fi putut numai s-o ciufulesc, în loc să dau cu pumnii în ea, aşa cum am făcut. Ştiam însă că trebuie ca totul să fie convingător. Eram sigur că atunci când îi va trece, va fi de acord că am făcut ce trebuia şi totuşi eram îngrijorat.

Am stat acolo, tot gândindu-mă, până la două şi jumătate. Tocmai mă ridicam din fotoliu pentru a mă duce dincolo, în vilă, când a sunat telefonul.

Sunetul lui m-a făcut aproape să sar până-n tavan. Un timp m-am holbat la telefon, cu inima zvâcnind. Pielea îmi devenise lipicioasă. Apoi m-am dus la aparat şi am ridicat receptorul.

– Glyn? Am recunoscut vocea Madonei.

– Da. Tocmai voiam să vin dincolo.

– Sunt îngrijorată. Doamna Dester nu s-a înapoiat.

– Ştiu. Am ațipit, apoi m-am trezit şi am coborât să văd dacă Rolls-ul e în garaj. Vin dincolo.

Am pus jos receptorul, am tras încă o duşcă de

whisky şi apoi, părăsind locuința, mam dus în vilă.

Am găsit-o pe Marion într-un halat de casă, aşteptându-mă în holul cel mare.

– Crezi că s-a întâmplat un accident?

– Nu cred. Probabil că rămâne peste noapte la sanatoriu.

– Dar a spus că se va întoarce astă-noapte.

– Poate că s-a răzgândit.

Marion umbla neliniştită prin cameră. Am încercat să par calm şi m-am dus la bar să iau o țigară.

– Glyn, nu crezi că ar trebui să telefonezi la sanatoriu? Poate s-a întâmplat ceva cu domnul Dester. Era cam distrus.

– Cum? L-ai văzut?

Inima-mi zvâcnea iar. Mi-am aprins țigara, ferindu-mă s-o privesc.

– Da, l-am văzut. Te rog, cheamă sanatoriul. Presimt că ceva nu-i în regulă.

– Bun.

Am format numărul. Mi-a răspuns supraveghetorul de noapte, care mi-a relatat că deşi îl aşteptau pe domnul Dester, nu apăruse. I-am mulțumit şi am pus receptorul la loc.

– N-au ajuns? întreba Marion, cu ochii speriați.

– Nu. Se pare că au avut o pană sau un accident.

– Ce ai de gând să faci?

– E o chestiune complicată. Nu ştiu ce să fac. Oamenii cred că Dester e la New York. Dacă iese la iveală că intră într-un sanatoriu, creditorii se vor pune în mişcare. Datorează mii de dolari.

– Dar trebuie să informăm poliția. Poate că ei ştiu ceva.

– Am fi auzit noi dacă ştiu.

– Poate că zac undeva în şosea. Trebuie să chemi poliția, Glyn.

– O să se găsească sigur vreun gazetar afurisit care să prindă de veste.

– Trebuie să-i chemi! Nu poți sta fără să faci nimic!

– În ordine! Într-adevăr, ceva nu e în regulă.

M-am dus la telefon, am format numărul direcției poliției şi am aşteptat până s-a făcut legătura! Aveam o senzație de frig, simțind că-mi vine greață de la stomac. Acum era acum. Nu mai exista cale de întoarcere. Din momentul în care poliția, intra în joc, vor merge până la capăt.

O voce aspră, sunând ca şi când ai fi azvârlit un pumn de pietriş într-un zid de beton, îmi latră în ureche:

– Direcția poliției. Ce s-a întâmplat?

M-am gândit că de-acum înainte voi auzi numai asemenea voci suspicioase, lătrătoare, care mă vor descoase şi vor zbiera la mine. Din momentul ăsta eram în mijlocul vârtejului. Nu mai puteam da înapoi, nu mă mai puteam răzgândi. Voi avea de înfruntat o ceată de polițişti, cu ochii lor duri, cu voci puternice, şi în plus şi pe Maddux.

Inspirând lung şi adânc, am început să vorbesc.

CAPITOLUL ZECE

Dester putea să fie un bețivan şi un om terminat în cinematografie, dar am descoperit repede că mai era încă un personaj important în ochii poliției.

M-am aşteptat ca sergentul de serviciu, când i-am spus că Dester şi soția lui dispăruseră de câteva ore, să promită că va întreba pe la spitale, verificând detaliile accidentelor şi să-mi comunice dacă află ceva, însă m-a lovit în plin spunându-mi că trimite imediat pe cineva la vilă.

– Ar fi mai bine să te îmbraci, i-am spus Marionei. Ne vin musafiri. N-au nici o ştire despre vreun accident. Nu-mi pot da seama ce s-a întâmplat cu ei.

Marion părăsi holul cel mare, arătând îngrijorată şi puțin speriată. Am căutat în cartea de telefon numărul lui Edwin Burnett şi l-am sunat acasă. S-a sculat după lungă vreme şi i-am comunicat noutățile. Părea surprins de-a binelea.

– Spui că va veni poliția?

– Da. M-am gândit că poate doriți să fiți aici.

Însă el se eschiva. Era trecut de trei şi am ghicit că nu voia să facă drumul la o oră atât de matinală.

– Nash, poți să te descurci, nu-i aşa? Dă-mi un telefon la zece la birou şi comunică-mi ce se întâmplă. Mi-a dat numărul. Poate că au avut numai o pană. Dacă vin ziariştii, nu le spune nimic.

– Asta-i mai uşor de spus decât de făcut, domnule Burnett.

– Ştiu, dar trebuie să avem grijă să n-o punem pe doamna Dester într-o situație delicată.

Deodată am auzit sunetul slab al unei sirene ce se apropia. Sunetul m-a înghețat.

– Cred că aud acum poliția venind. Vă voi chema la

zece, am spus şi am închis. Am traversat holul şi am deschis uşa de la intrare tocmai când trăgea la scară masina poliției.

Au coborât doi bărbați, amândoi în civil. Au suit treptele şi m-am dat la o parte ca să-i las să treacă.

Unul dintre ei era un bărbat scund şi gras, cu păr roşcat şi o puzderie de pistrui. Să fi avut vreo patruzeci şi cinci de ani. Avea ochi albastru deschis ce păreau două picături de apă înghețată. Celălalt era mai înalt, mai tânăr şi oacheş, cu o față ascuțită şi cu ochi ageri, pătrunzători.

– Locotenentul Bromwich, se recomandă detectivul grăsun, lovindu-se în piept cu un deget gros. Sergentul Lewis, îşi îndreptă degetul în direcția bărbatului mai tânăr. Cine eşti dumneata?

– Glyn Nash. Vocea-mi părea puțin răguşită. Sunt majordomul domnului Dester.

Bromwich îşi ridică ochii.

– Major - cine?

– Mă ocup de treburile domnului Dester. Îl duc cu maşina, îl ajut să se îmbrace, treburi de-astea.

Bromwich îmi aruncă o privire bănuitoare, apoi trecu pe lângă mine intrând în holul cel mare. Lewis rămase în vestibul. L-am urmat pe Bromwich, care se aşezase într-un fotoliu, împingându-şi pălăria gen pork-pie[7] spre ceafă şi uitându-se atent prin cameră, cu o grimasă uşoară pe fața-i roşie.

– Deci aşa trăiesc bogătaşii, zise Bromwich vorbind parcă cu el însuşi.

Trase din buzunar un carnet, îl răsfoi până dădu de o pagină albă, scoase un ciot de creion şi apoi se uită fix la mine.

– S-auzim. La ce oră au plecat?

---

[7] *O palarie „placinta cu carne de porc" sau „porkpie". Palaria este un tip de pălărie din fetru sau, mai rar, paie.*

I-am spus; apoi am continuat să-i povestesc unde se duceau, cum s-a întâmplat că eu fusesem plecat, dar venisem imediat după ce părăsiseră casa, cum a trebuit să mă întorc la Buick să-l repar, cum m-am întors la vilă şi am aşteptat să se înapoieze doamna Dester. Am explicat că am ațipit şi nu m-am trezit decât când mi-a telefonat Marion. Atunci, dându-mi seama ce oră e şi că doamna Dester nu se întorsese şi că domnul Dester nu ajunsese la sanatoriu, am telefonat la poliție.

Bromwich a stat şi a ascultat, cu o față inexpresivă. N-a încercat să scrie nimic în carnet.

– Unde e fata? a întrebat când am terminat.

– Vreți să spuneți domnişoara Temple?

– De ea vorbesc.

– Va coborî într-un minut. Se îmbracă.

Şi-a pus picioarele grase unul peste celălalt.

– Se presupune că individul ăsta Dester ar fi la New York, nu-i aşa? Am citit undeva că e la televiziune sau cam aşa ceva!

I-am dat explicațiile necesare. Am spus că nu ştiam de unde vine zvonul, însă Dester era tare bolnav şi, după câte ştiam nu va lucra la televiziune.

– E un bețivan, nu-i aşa? întrebă Bromwich.

– Cam aşa ar putea fi descris.

– Cum stă cu finanțele?

– E dator.

– Mulți bani?

Am ezitat.

– Hai, hai, îmi spuse Bromwich. Nu-i nevoie să faci pe discretul cu mine.

– În jurul a douăzeci de mii.

Bromwich se strâmbă.

– Bogătaşii ăştia... Nu termină fraza, apoi continuă: Au luat ceva bagaje?

– Domnul Dester avea o valiză.

– Am văzut Rolls-ul ăla. Merită ceva bani.

– Aşa-mi închipui.

– Doamna Dester a luat ceva cu ea?

Aproape eram să cad în plasă.

– Nu ştiu. Ştiu că domnul Dester a luat o valiză cu el pentru că i-am pregătit-o eu.

Tocmai atunci intră Marion.

Bromwich îşi răsuci capul lui ca o bilă şi se uită atent la ea.

– Dânsa e domnişoara Temple, i-am zis. Locotenentul Bromwich, am continuat către Marion.

Bromwich îi făcu semn fetei să ia loc. Nu-şi dădu osteneala să se scoale.

– A luat doamna Dester ceva bagaje cu ea? a întrebat-o.

Marion îl privi surprinsă.

– Nu. Domnul Dester avea o valiză, dar doamna Dester...

– În regulă, în regulă, răspunde numai la întrebări.

A pus-o să descrie exact ce s-a întâmplat, când a văzut-o plecând de acasă pe Helen cu Dester. Părea puțin straniu să asculți cum povestea ea plecarea.

– Doamna Dester părea să aibă necazuri cu el, spuse Marion. El a răsturnat ceva şi s-a auzit cum s-a spart. Părea foarte nesigur. A cerut ca lumina din hol să fie stinsă pentru că-l jena la ochi. A coborât scările foarte încet, ținându-se de brațul ei.

– Cum era îmbrăcat? o întrebă Bromwich cu o voce plictisită, monotonă.

– O pălărie maro-închis, cu boruri mari, un pardesiu din păr de cămilă cu cordon, pantaloni gri-închis şi pantofi maro de vițel, răspunse prompt Marion.

Bromwich ridică privirea.

– Sunteți sigură?

– Da.

– Aveți ochi foarte buni, nu-i aşa?

– Eram curioasă. Nu-l văzusem până atunci. I-a trebuit ceva timp ca să traverseze holul.

– De câtă vreme sunteți aici?

– Exact de o săptămână.

– Şi asta a fost prima dată când ați dat ochii cu el?

– Da.

Simțeam cum îmi transpiră mâinile. Va spune oare că nu credea că el fusese tot timpul în vilă?

– Aşadar a rămas în camera lui o săptămână?

– Domnul Dester stătea în pat, am intervenit eu. Se simțea foarte rău şi dormea aproape tot timpul.

Bromwich îşi răsuci capul lui ca o bilă spre mine şi mă privi fix.

– Cine era doctorul lui?

Am simțit o lovitură uşoară în inimă, dar am reuşit să-mi păstrez o față inexpresivă. Un doctor era ceva ce Helen şi cu mine îl trecusem cu vederea.

– A refuzat să aibă un doctor.

– Cine i-a sugerat că ar trebui să intre într-un sanatoriu?

– Doamna Dester, şi el a acceptat bucuros. Bromwich reveni la Marion.

- Aşadar o săptămână întreagă nu l-ai văzut pe Dester? Întâia oară l-ai văzut doar când a plecat la sanatoriu, aşa-i?

– Da.

El medita un moment care mi s-a părut o oră, apoi întrebă cum fusese îmbrăcată doamna Dester. De data asta îşi notă.

– Avea ceva numerar în casă? m-a întrebat terminând de scris.

– Nu mai mult de două sute de dolari.

– Ştii cât are Dester în cont la bancă?

– Vreo trei sau patru mii.

– Doamna Dester poseda un cont personal?

– Nu ştiu.

Îşi scarpină falca, privind nehotărât în faţă. Se uită apoi la Marion şi-i dădu drumul unei lovituri rapide ce m-a zdruncinat.

– Din câte ai văzut, mi-ai putea spune dacă atunci când a coborât la maşină era chiar bolnav sau numai se prefăcea?

Marion rămase surprinsă.

– El... el era foarte slăbit. Părea că a zăcut timp mai îndelungat la pat şi era cam nesigur pe picioare.

– M-da, însă asta-i uşor de trucat. Cum arăta la faţă?

– Nu i-am văzut faţa. Purta pălăria trasă pe ochi şi gulerul ridicat.

Simţeam cum mi se prelingea sudoarea pe gât, însă n-am îndrăznit s-o şterg.

– Hei, Lewis... Bromwich strigă, ridicând vocea. Celălalt detectiv veni în uşă.

– Condu-l sus în camera lui Dester, îi spuse Bromwich lui Marion. Arată-i şi camera doamnei Dester. Se uită la Lewis. Controlează să vezi ce îmbrăcăminte a luat, ce lucruri personale. Vreau să aflu dacă au şters-o.

Lewis încuviinţă din cap şi o urmă pe Marion în sus pe scară.

Bromwich se întoarse spre mine.

– În ultimele opt ore nu s-a semnalat nici un accident, ceea ce exclude o tamponare. Dacă ar fi avut o pană de maşină, până acum am fi auzit. Îmi face impresia că, neputând să-şi plătească datoriile, a şters-o din loc.

– Nu pot crede că-i în stare de aşa ceva. Era tare bolnav. În afară de asta e foarte cunoscut. Nu putea să se ducă undeva şi să rămână multă vreme fără a fi recunoscut.

– Poate că l-a convins ea, zise Bromwich. Dacă n-au fugit, atunci de ce au dispărut? Ai vreo idee?

Nu intenționam să mă las prins într-o astfel de cursă.

– M-am gândit că trebuie să fi avut un accident.

– Ei bine, n-au avut. Ai vreo altă idee?

– Nu, numai de nu i s-o fi făcut rău pe drum şi s-au oprit într-un loc unde nu e telefon.

Mi-a aruncat o privire lungă, dezgustată, ridicându-şi umerii lui graşi. Am stat fără să vorbim câteva minute, apoi i-am auzit pe Lewis şi Marion coborând. Bromwich s-a sculat greoi din fotoliu şi a intrat în hol.

Lewis clătină din cap.

– Se pare că nu lipseşte nimic. Acolo, sus e o groază de îmbrăcăminte şi de bijuterii. Fără îndoială că n-au împachetat şi n-au fugit.

Bromwich îşi scarpină nasul. Nu părea prea convins.

– Bun, în ordine. Voi cere tuturor patrulelor să-i caute, îmi spuse el. Dacă aud ceva, am să te chem; iar dacă auzi dumneata, mă chemi. În regulă?

Îndreptându-se spre uşă, se opri şi se uită întâi la Marion şi după aceea la mine.

– Dormi aici?

– Am locuința deasupra garajului.

Din nou o privi pe Marion, apoi dădu din umeri, îşi răsuci capul către Lewis şi coborî scările spre maşină.

Nu trebuia să fiu cititor de gânduri ca să ştiu ce-i trecuse prin minte. Am procedat bine că m-am mutat înapoi în locuința de deasupra garajului. Polițiştii ăştia caută totdeauna latura legăturilor sexuale.

N-am dormit prea mult în restul nopții. Nevrând să ascult teoriile Marionei, am sfătuit-o să se culce. M-am înapoiat la locuința mea, unde m-am trântit pe pat şi am moțăit. Până la urmă am căzut într-un somn uşor pe la şapte şi m-am deşteptat tresărind câteva minute după opt şi jumătate. Am sărit din pat şi m-am dus în baie să fac un duş. Eram surprins că încă nu auzisem de la Bromwich că Helen a fost găsită. Personalul stației

forestiere începe munca devreme şi Helen trebuia să fi fost găsită până acum.

Oare mă suspecta detectivul ăla gras? Verifica povestea Helenei înainte de a mă vedea?

Mă simțeam destul de nervos şi îmbrăcându-mă, mâinile îmi cam tremurau. „Acum nu mai pot da înapoi”, mi-am zis. Am căutat să mă conving că un câştig de trei sferturi de milion merita starea de tensiune şi de aşteptare. „În câteva luni toate astea vor rămâne în urma mea şi voi fi în drum spre Roma cu Marion.”

Deodată sună telefonul. „Asta e”, m-am gândit şi inima a început să-mi bată cu putere. Dar nu era decât Marion. Mă anunța că făcuse cafeaua şi mă întreba dacă vreau să beau şi eu.

– Vin imediat, am spus şi am închis.

Până am ajuns dincolo, în vilă, trecuse de nouă. Nu aveam poftă de cafeaua pregătită de Marion, însă am băut-o.

– N-ai face mai bine să chemi poliția, să afli dacă au ceva ştiri? m-a întrebat Marion după un timp.

Mi se părea că am discutat la infinit ce-a putut să se întâmple cu Dester, fără să ajungem la vreun rezultat şi totuşi era numai zece fără douăzeci. Mă tot întrebam de ce nu-mi telefonează să-mi aducă la cunoştință că Helen a fost găsită. Abia puteam să stau locului. Oare n-au rezistat nervii Helenei şi s-a dat de gol, demascându-mă deci şi pe mine?

– Da. Presupun că ar fi mai bine. Am promis să-l chem pe domnul Burnett la zece. M-am dus la telefon, am căpătat legătura cu direcția poliției şi am întrebat de locotenentul Bromwich. Mi s-a spus că e plecat cu sergentul Lewis.

– Şi nu s-ar găsi cineva care să-mi poată relata dacă e vreo ştire despre domnul şi doamna Dester?

Sergentul care răspunsese la telefon mi-a comunicat

că nu au nici o noutate. Locotenentul Bromwich va lua legătura cu mine când se va înapoia.

Poate că erau încă la stația forestieră, m-am gândit punând receptorul jos. Reflectând la toate acestea, am ajuns la concluzia că Helen trebuie să fi fost găsită pe la orele opt. Ştirea o fi fost adusă la cunoştința poliției cu o oarecare întârziere. Desigur, Bromwich şi Lewis s-au dus acolo. Au ajuns probabil pe la nouă şi jumătate. Au ascultat povestea Helenei. Or fi vrut s-o verifice. Nu mă puteam aştepta să aud ceva înainte de unsprezece.

– Nimeni nu ştie nimic, i-am spus Marionei. Bromwich e plecat. Va telefona când se va întoarce.

– Crezi că au fost răpiți? întrebă Marion deodată. E posibil, nu-i aşa?

Asta m-a descumpănit. Voiam ca poliția să afle de răpire de la Helen şi nu de la altcineva. Apoi mi-am amintit că ei probabil ascultă în momentul de față chiar povestea Helenei şi m-am liniştit.

– S-ar putea, dar nu trebuie să ne grăbim să tragem concluzii. E treaba poliției. Acum ascultă, nu vrei să-ți vezi de treabă ca şi când doamna Dester ar fi încă aici? Trebuie să-l sun pe Burnett.

– Glyn, nu vreau să rămân aici, zise Marion. E o atmosferă care mă îngrozeşte. Nu vreau să rămân singură aici.

– Înțeleg foarte bine, dar nu poți pleca încă. Poliția va voi să stea din nou de vorbă cu tine. Doamna Dester s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul tău. Nu vrei să aştepți până vor fi găsiți? Să-ți spun ce vom face. Eu mă mut în camera ta şi tu într-a mea. Nu-i aşa că n-ai nimic împotrivă să stai singură în locuința de deasupra garajului?

– Prefer aşa.

– În ordine! Ei bine, împachetează-ți lucrurile şi eu le voi căra dincolo. Poți să-mi ajuți să mut boarfele mele. În

timp ce-l chem pe Burnett tu te şi apuci de treabă.

Voiam să scap de Marion din holul cel mare. Mă obosea să vorbesc cu ea având atâtea pe cap. După ce a plecat, l-am chemat pe Burnett şi i-am comunicat că n-am noutăţi. Mi-a spus că va lua legătura cu şeful poliţiei, cu care e prieten şi va pune totul în mişcare.

– A venit până acum presa?

– Nu încă.

– Dacă vin, trimite-i la mine, am eu grijă de ei. Cuvintele lui mi-au luat o piatră de pe inimă. Am răspuns că aşa voi face şi am închis telefonul.

Ducându-mă spre scări pentru a o preveni pe Marion să nu vorbească cu ziariştii care s-ar putea să vină, am auzit cum s-a oprit o maşină şi m-am îndreptat spre uşa de la intrare.

Bromwich şi Lewis coborau.

Am simţit cum mi s-a uscat gura. De ce n-au adus-o pe Helen? Au arestat-o? M-am străduit să-mi păstrez faţa inexpresivă; m-am forţat să rămân pe loc şi să nu mă las dus de impulsul de a mă răsuci şi de a fugi din casă.

Au urcat treptele. Bromwich arăta obosit, ca şi când n-ar fi dormit toată noaptea. Dădu din cap spre mine, apoi intră în holul cel mare şi se aşeză. Lewis rămase afară în vestibul.

– Încurcătura dracului, zise Bromwich, întinzându-şi picioarele lui scurte şi groase, uitându-se la mine. Ăştia doi joacă un fel de comedie, dar afurisit să fiu dacă ştiu despre ce e vorba.

– Ce înţelegeţi prin asta? l-am întrebat şi vocea îmi suna cam straniu.

– Am găsit Rolls-ul. A fost abandonat în West 9th Street. Au luat şi valiza. Nu-i nici urmă de ei.

Nu-i nici urmă de ei!

Asta însemna că personalul staţiei forestiere n-a raportat găsirea Helenei. Am traversat la bar ca să iau

cutia cu țigări, nevoind să-mi fie văzută fața. Oare era posibil ca baraca în care am lăsat-o pe Helen să nu fie des folosită? Mai zăcea încă pe podea, legată de mâini şi de picioare, aşteptând s-o găsească cineva? La gândul ăsta am simțit cum începe să-mi curgă transpirația pe obraz. Nu era de crezut. În baracă erau birouri. Nu avea decât să bată cu picioarele în podea ca să atragă atenția. Şi-a pierdut curajul şi l-a rugat pe cel care a găsit-o să nu cheme poliția? Aşa fiind situația, atunci unde era ea?

– Au fost văzuți de un polițist federal în jurul orei zece jumătate - continuă Bromwich - pe Highway 101, îndreptându-se spre sanatoriu. Polițistul a depăşit maşina, care mergea încet. A văzut-o pe doamna Dester la volan şi pe Dester alături. Pentru un motiv oarecare, ei trebuie să fi întors maşina şi să se fi înapoiat la Hollywood, unde au abandonat-o şi apoi au şters-o. Impresia mea e că fug de creditori.

M-am auzit spunând:

– Dar Dester era un om bolnav. N-ar fi putut umbla mult, s-ar fi observat dacă ar fi luat un autobuz sau un tren.

– Verificăm acum la stațiile de autobuze şi trenuri, îmi spuse Bromwich. Scoase o țigară şi o aprinse. Mă întreb cât de bolnav era individul ăsta. L-ai vizitat cât a stat în pat?

– Da. Vreau să zic că m-am uitat în cameră din când în când. De obicei dormea. Bromwich se uită atent la mine, se încruntă şi-şi schimbă poziția în fotoliu.

– Ei bine, putea să se prefacă mai bolnav decât era în realitate dacă plănuia s-o şteargă.

– Domnişoara Temple tocmai a sugerat că poate au fost răpiți, am spus eu.

Ştiam că e periculos să ridic o asemenea problemă. Mai prudent ar fi fost să aştept până o găseau pe Helen, dar trebuia pus capăt la toată această vorbărie despre fuga

lui Dester de creditorii lui. Bromwich îşi miji ochii.

– Răpiţi? Ce-a făcut-o să se gândească la asta?

– Ei bine, au dispărut amândoi…

– N-a apărut nici o notă de răscumpărare.

Mi-am dat seama că nu-i surâdea ideea. Se ridică în picioare şi începu să umble de colo-colo.

– Edwin Burnett, avocatul domnului Dester, vorbeşte cu şeful poliţiei, am zis. Va cere să se acţioneze.

Bromwich se opri brusc, ca şi când s-ar fi lovit de un zid de cărămidă.

– Vorbeşte cu şeful?

– Da. Se pare că e un prieten de-al lui.

– Sfinte Sisoe! Va să zică va fi unul din cazurile acelea! Ascultă, spune-i fetei să nu deschidă gura despre răpire. Dacă presa ar afla de ideea asta… Se opri, trosnindu-şi degetele. Mare noroc că Burnett e prieten cu şeful! O să mă gonească până în pânzele albe, parcă văd. Iar începu să meargă în sus şi în jos. Apoi se opri pentru a mă privi. Dester are rude sau prieteni pe care i-ar putea vizita?

– Nu are rude. Nu ştiu nimic despre prietenii lui.

– Ar putea să fie aşa ceva, mai ştii? S-ar putea să se fi răzgândit să intre în sanatoriu… Se opri apoi brusc şi trase o înjurătură în surdină. Nu! E maşina. De ce dracu şi-a abandonat maşina? Aş face mai bine să raportez şefului înainte ca el să ţipe după mine.

Ieşi din holul cel mare făcându-i un semn cu capul lui Lewis când trecu prin dreptul lui. Se grăbiră să coboare la maşină şi plecară.

M-am dus la bar şi mi-am turnat un whisky scoţian. Unde era Helen! Ce i s-a întâmplat? Întregul nostru plan depindea de ea. Mă gândeam la Dester, care zăcea în congelator. Dacă Helen nu apărea curând, va trebui să-l scot de unul singur. Mi se făcea rău numai gândindu-mă.

Tocmai îmi terminasem băutura şi-mi pregăteam alta

când sosiră doi gazetari. Am scăpat de ei cu mare greutate. Nu păreau interesați să vorbească cu Burnett. Voiau informații direct de la mine, dar nu i-am lăsat să intre în vilă, spunându-le că aveam instrucțiuni să îndrept la Burnett pe oricine dorea o informație. Până la urmă au plecat. Nu trecuseră nici zece minute şi alți patru şi-au făcut apariția, însoțiți şi de fotoreporteri. Luptându-mă, m-am debarasat şi de ei, nu înainte însă ca fotoreporterul să mă prindă în aparat.

Trecuse de douăsprezece şi încă n-aveam nici o ştire despre Helen. Ajunsesem într-o stare că-mi venea să mă cațăr pe pereți. Marion coborî să mă roage să-i duc valizele dincolo în locuința de deasupra garajului şi a trebuit să-mi încordez voința ca să fiu politicos cu ea.

Ea se oferi să-mi prepare dejunul, dar i-am spus că trebuie să mă duc în oraş. Am luat Buickul şi m-am îndreptat spre Highway 101, însă n-am ajuns departe. Mi-am dat seama că dacă aş fi văzut, m-aş fi dat de gol. Trebuia să las ca poliția s-o găsească pe Helen. Nu îndrăzneam s-o caut eu. Am mers cu maşina la biroul lui Burnett în speranța că voi afla ceva veşti de la el, dar mi s-a spus că e la tribunal.

M-am reîntors la vilă. De la Helen nu era nici o veste; puteau să existe trei explicații pentru tăcerea ei: se afla în mâinile poliției, care aştepta ca ea sau eu să facem o mişcare greşită; nu a fost încă găsită; ori şi-a pierdut cumpătul, s-a dezlegat şi a fugit, lăsându-mă pe mine să mă descurc cum pot.

Am decis că trebuie să mă duc până la stația forestieră după căderea întunericului. Trebuia să aflu dacă mai era acolo.

Ziarele de seară publicau povestea dispariției lui Dester sub un titlu cu litere mari.

Pe prima pagină a ziarului „Hollywood Monitor” era o fotografie a mea, luată în timp ce vorbeam cu reporterii.

Textul de sub ea spunea: Glyn Nash, secretarul lui Erle Dester, opreşte pe reporteri în încercarea lor de a afla adevărul în legătură cu dispariția lui Dester.

Nu se menționa nimic despre datoriile lui Dester. Şeful poliției spunea, într-un interviu dat presei, că se pare că Dester ar fi fost răpit, deşi nu s-a primit încă nici o cerere de bani pentru răscumpărarea lui. Mai spunea că organizează cercetări intense pentru găsirea perechii dispărute.

Şi totuşi, cu toată publicitatea asta, nu aveam nici o ştire despre Helen. Pe la şapte telefonă Burnett.

– Nash, mâine dimineață pe la orele unsprezece venim la vilă. Se pare că au fost răpiți şi vrem să vorbim cu dumneata şi cu domnişoara Temple. O să arunc o privire printre hârtiile lui Dester. Ai putea să pregăteşti totul pentru mine? Dacă ai o listă cu ceea ce datorează...

I-am spus că voi avea totul pregătit pentru el.

– Deci, nu-i nici o ştire?

– Nimic. E extraordinar. Nash, stai pe lângă telefon. Poate va suna cineva pentru răscumpărare. Anunță poliția şi dă-mi şi mie de veste dacă sună.

Am spus că aşa voi face şi am pus jos receptorul. Însă ştiam că nu voi primi nici un telefon în acest sens. Eram nevoit să mă duc la stația forestieră, dar mai întâi trebuia să scap de Marion.

Am stat amândoi în hol până după zece, ascultând radioul şi vorbind din când în când. Cum m-am putut stăpâni n-am să ştiu niciodată, dar la zece şi jumătate i-am sugerat să meargă să se culce.

– Am terminat țigările, i-am zis. Iau maşina şi mă duc să-mi cumpăr un pachet la capătul şoselei. N-o să lipsesc mult.

– Nash, n-aş vrea să-ți fiu o belea pe cap, dar mi-e groază să rămân singură aici. Ce mă fac dacă telefonează bandiții?

– În ordine, atunci nu mă duc. Am destule ţigări ca să-mi ajungă până mâine dimineaţă. Te voi conduce până la locuinţa garajului. După aceea mă culc şi eu. Sunt grozav de dărâmat, azi-noapte nici n-am aţipit. Cred că şi tu ai nevoie de puţin somn.

Ne-am dus dincolo, la locuinţa de deasupra garajului.

– Glyn, am să plec mâine, mi-a spus Marion intrând în locuinţă. Nu mai pot sta. O să găsesc undeva o cameră şi un serviciu.

– Burnett va veni mâine dimineaţă. Vom discuta cu el. Nici eu nu vreau să mai rămân. Pentru o noapte e bine aici. Nu mă lăsa singur, Marion.

Îmi zâmbi.

– Nu, dar urăsc locul ăsta. E o atmosferă atât de groaznică…

– Lasă, vom discuta mâine…

Am sărutat-o şi am coborât scările. Am trecut prin garaj şi am ieşit pe alee. Din fericire, nu garasem Buickul. Drumul de la garaj spre poartă cobora în pantă mare. Am deschis portiera, m-am strecurat la volan şi am dat drumul frânei de mână. Maşina aluneca în josul drumului spre poartă şi când am socotit că Marion nu mai are cum să audă motorul l-am pus în funcţiune.

Îmi dădusem seama că fac un lucru periculos. Puteam să intru direct într-o capcană. Dacă Helen fusese arestată, era posibil ca poliţia să mă pândească la staţia forestieră. Prinzându-mă acolo, nu mai aveau nevoie de nici o altă probă ca să facă legătura între Helen şi mine. Dar trebuia să risc.

Dar dacă ea a şters-o? m-am întrebat. Ce voi face? S-o şterg şi eu? Singura alternativă ar fi să dezvălui poliţiei întreaga poveste, să-i arăt unde e domnul Dester, şi să pun în sarcina Helenei cât puteam din vină.

Am renunţat imediat la idee. Asta va trebui să fie cea din urmă alternativă. În acele clipe doream să nu fi fost

atât de al dracului de deştept şi să nu fi conceput niciodată planul ăsta nebunesc. M-am blestemat singur că am venit cu Dester la el acasă în noaptea aceea când ne-am întâlnit prima dată.

Conducând maşina de-a lungul şoselei Highway 101 stăteam cu ochii în patru să văd vreun poliţist federal, dar n-am zărit nici unul.

Când am ajuns la vreo patru sute de metri de drumul nepietruit ce ducea la staţia forestieră am încetinit. Înaintea mea era un loc de staţionare. Am parcat maşina acolo, am stins luminile şi am oprit motorul. Nu intenţionam să duc Buickul pe drumul acela nepietruit, asta în cazul în care poliţia m-ar fi aşteptat. Am să mă furişez până acolo sus fără să mă simtă. Cu puţin noroc aş putea să observ dacă erau acolo şi să mă ascund înainte ca ei să mă vadă.

După şase sau şapte minute am ajuns la intersecţia drumului. Pe cer erau numai stele şi nu mi-a fost uşor să văd pe unde călcam. Mă mişcăm cât puteam de încet, fără să mă grăbesc. Am ţinut mijlocul drumului, cu ochii şi urechile la pândă.

Mi-a trebuit poate un sfert de oră ca să ajung la poarta de sârmă ghimpată. Abia desluşeam în semiîntuneric contururile porţii. Era deschisa, aşa cum o lăsasem noaptea trecută plecând de acolo cu maşina.

Nu m-am mişcat, ci m-am uitat îndelung la poartă. Însemna oare asta ceva? Însemna oare că n-a fost nimeni pe aici de noaptea trecută şi până acum? Sau poate că era doar o manevră iscusită a poliţiei ca să mă invite să intru în cursa lor?

Inima îmi bătea violent în timp ce stăteam ascultând şi mă holbam peste poartă la contururile nedesluşite ale celor trei barăci. Nu era nici un semn de viaţă, nu se zărea nici o lumină şi singurul sunet ce-l puteam auzi era bătaia inimii mele.

Am înaintat cu băgare de seamă şi în sfârşit am ajuns la baraca unde o lăsasem pe Helen. M-am oprit în fața uşii ascultând şi apoi, foarte uşurel, am pus mâna pe clanță şi am impins uşa. S-a mişcat şi s-a deschis.

De ce n-au reparat broasca? Era întocmai cum o lăsasem eu. Însemna oare asta că nimeni n-a venit la baracă sau era doar o manevră iscusită a poliției, care mă aştepta undeva în întunericul de dincolo?

Trebuia să văd ce e. Nu mai puteam s-o iau la fugă, deşi doream s-o fac. Mi-am scos lanterna şi-am apăsat întrerupătorul. Raza strălucitoare lumină coridorul. În ambele părți ale culoarului uşile erau închise. Am înaintat fără zgomot, şi ascultând, cu inima zvâcnindu-mi cu putere. Încetişor, m-am târât de-a lungul culoarului spre uşa ce ducea la camera unde o lăsasem pe Helen. Uşa era întredeschisă.

Nu-mi puteam aminti dacă o lăsasem aşa sau o închisesem. Oare poliția era înăuntru şi mă aştepta? Îmi lipsea curajul de a împinge şi de a deschide larg uşa. Am stat privind-o îndelung şi luminând cu lanterna panourile ei. Cu o şoaptă şuierată am întrebat:

– E cineva aici?

Tăcerea din cameră am simțit-o ca pe ceva concret: mai rău chiar decât sunetul unei voci.

Am mai făcut încă un pas, am întins o mână tremurătoare şi am atins panoul uşii, care se deschise larg, cu un scârțâit uşor, ce-mi calcă pe nervi.

Am îndreptat lumina lanternei înăuntrul camerei, de-a lungul podelei, spre locul unde o lăsasem pe Helen.

Raza cuprinse verdele-pal al fustei şi picioarele ei lungi şi subțiri în ciorapii rupți de nailon.

Am rămas pe loc holbându-mă la ea şi nu-mi venea să-mi cred ochilor. Puteam să văd sfoara încă înfăşurată în jurul gleznelor. Am înaintat, înfricoşat şi tremurând. Lanterna se mişcă peste corp până la fața ei. Fularul de

mătase era strâns legat în jurul gurii. Ochii îi erau întredeschişi şi priveau goi în raza luminii.

Stătea chircită şi arăta aidoma unei păpuşi. Coloritul cenuşiu, oribil, ca de ceară, al pielii mi-a spus că era moartă.

CAPITOLUL UNSPREZECE

N-am să ştiu niciodată cât timp am stat uitându-mă la ea. Numai când am auzit o maşină venind în sus pe drumul nepietruit şi am văzut în geam reflectându-se lumina farurilor am sărit ca ars. M-am apropiat clătinându-mă de fereastră şi m-am uitat afară.

Maşina intra pe poartă. Lumina roşie de pe capotă mi-a spus că e o maşină a poliției.

Timp de trei sau patru minute am rămas înlemnit, holbându-mă pe fereastră la maşina ce se apropia şi când, în sfârşit, mi-a pătruns în mintea mea paralizată gândul că peste un minut vor fi înăuntru şi deci mă vor prinde asupra faptului; era prea târziu să mai pot fugi pe uşa de intrare.

Am încercat agitat să ridic geamul, însă era blocat şi eforturile mele n-au folosit la nimic. Am auzit cum se deschide uşa de la intrare. Eram prins în cursă în camera asta. Peste câteva secunde vor intra şi mă vor găsi.

M-am uitat zăpăcit în jur, căutând o ascunzătoare. Chiar lângă mine erau patru lăzi mari de lemn. Lăsându-mă pe brânci, am îndepărtat puțin de perete una din lăzi. Aveam noroc. Era goală şi fără capac. Am întors-o în partea cealaltă, cu deschizătura spre perete şi m-am strecurat în ea. Aveam loc să stau numai pe vine. Nu era o ascunzătoare prea grozavă, însă puteam avea şansa ca ei să nu se aştepte să fie cineva ascuns acolo şi să nu percheziționeze camera.

Am auzit o voce de bărbat spunând:

– Jackson, rămâi la maşină, haideți să aruncăm o privire prin baraca asta. Recunoscând vocea lui Bromwich inima mi s-a făcut cât un purice.

L-am auzit pătrunzând în culoar, întorcând clanța unei uşi şi intrând în biroul unde nimerisem şi eu prima

oară când venisem aici. Vocea lui Lewis spuse ascuțit:

– Uite... geamul e spart.

– Nu înseamnă nimic, răspunse tăios Bromwich. Clădirea a fost scoasă în vânzare de vreo lună, veştile circulă. Probabil că vreun vagabond a pătruns înăuntru să vadă ce poate şterpeli.

– A fost cineva aici noaptea trecută, zise Lewis. De pe şosea s-a văzut lumina farurilor unei maşini. Poate că i-au adus aici după ce au pus mâna pe ei, domnule locotenent. Se îndreptau încoace când Mac Tavish a trecut pe lângă ei. Bromwich mârâi:

– Nu-i nimic aici înăuntru.

I-am auzit ieşind şi traversând culoarul spre camera din dreapta. Mă simțeam ca suspendat într-un gol de gheață infricoşător. Dacă mă găseau aici, vor crede că am omorât-o şi mă vor trimite la camera de gazare.

– Cred că ne pierdem timpul degeaba, spuse Bromwich din camera cealaltă. Părerea mea e că au şters-o. Abandonarea maşinii s-ar putea să fi fost ideea lui, pentru a scăpa de urmărire. În timp ce noi ne pierdem vremea, probabil, că el e pe un vapor în drum spre Europa.

– Şeful nu e de aceeaşi părere, mormăi Lewis.

– Şeful caută complicații, bombăni acru Bromwich, însă nu e nevoit să alerge până-şi rupe pingelele cum o fac eu. Şi eu aş crede că a fost o răpire dacă tot ce aş avea de făcut ar fi să stau la birou şi să dau ordine aiurea.

– N-ar strica să cercetăm şi camera asta, ultima, continuă Lewis.

Mi-am ținut respirația auzind că se deschide uşa. Raza unei lantene puternice pluti prin cameră. Am închis ochii lipindu-mă de peretele lăzii.

– Sfinte Sisoe! exclamă Bromwich. L-am auzit intrând în cameră.

– E nevasta lui Dester, vorbi Lewis cu voce

sugrumată. Semnalmentele se potrivesc. E moartă?

– E moartă de cel puțin treizeci de ore, răspunse Bromwich. Sfinții şi dumnezeii măsi! Asta o să ne pună pe foc.

– Aşadar au fost răpiți, spuse Lewis. Crezi că trupul lui Dester e pe undeva prin jur?

– De unde dracu să ştiu eu?! se răsti Bromwich. Trebuie să-i aduc pe băieți aici. Să vedem dacă telefonul din camera de alături funcționează. Tu rămâi pe loc.

L-am auzit cum alerga pe culoar în timp ce Lewis îşi aprinse o țigară şi începu să dea târcoale prin cameră. Se opri lângă lăzile de lemn şi dădu cu piciorul într-una, de încercare. Am rămas nemişcat, cu inima zvâcnind, ținându-mi respirația.

Îl auzeam pe Bromwich zbierând în telefon. Nu distingeam ce spune. Cam într-o oră, sau chiar şi mai puțin, întreaga stație forestieră va fi împânzită de polițişti. Dacă era vorba s-o şterg, trebuia s-o fac înainte de sosirea lor.

Se vede că Lewis a încercat comutatorul, fiindcă biroul a fost inundat deodată de lumină.

– Bun, cel puțin curentul n-a fost întrerupt, domnule locotenent, strigă el. Câteva minute mai târziu Bromwich se înapoie în cameră.

– Sunt pe drum. Spune-i lui Jackson să arunce o privire în celelalte două barăci. Dester poate să fie într-una din ele.

Lewis plecă. Îl auzeam pe Bromwich mişcându-se prin cameră. Fredona în surdină. Nu puteam să văd ce face, dar de câte ori se apropia de lăzi îmi țineam răsuflarea.

– Cercetează şi acolo, zise Lewis întorcându-se în cameră.

L-am auzit ducându-se spre locul unde zăcea Helen.

– A fost maltratată nu glumă. Crezi că s-a sufocat din

cauza căluşului?

– Habar n-am. Medicul legist ne va lămuri. Bromwich se aşeză pe lada în care eram ascuns. Nu pot să înțeleg de ce a fost lăsată legată aşa. Fără îndoială că încă trăia. N-ar fi legat o femeie moartă, nu-i aşa? De ce au lăsat-o aici? Dacă ar fi fost o răpire, n-ar fi lăsat-o aici. Lewis, ceva, e greşit în chestia asta.

– Mda. Arată un lucru de amator. Vezi, tipul ăla, Nash, mă pune pe gânduri. E prea şiret. Oare crezi că are vreun amestec?

– Nu ştiu, dar o să aflu. Ai dreptate, e ceva cu el. Cândva a lucrat pentru Jack Solly. Ți-aduci aminte că l-am anchetat pe Solly de două ori însă nu l-am putut agăța cu nimic? Ei doi se aseamănă. Cine se aseamănă se adună.

– Aşa mă gândeam şi eu. Povestea prea degajat cât de bolnav era Dester. Pot să pariez că Dester n-a fost de loc bolnav.

Ascultam toate acestea şi intrasem într-adevăr în panică.

– Poate că a avut şi ea un amestec în treaba asta, continuă Bromwich. Sfoara aia din jurul încheieturii şi gleznelor n-are rost. Arată ca ceva aranjat.

– Cu toate astea, însă, nu poți truca vânătaia de pe față.

– E adevărat.

Se auzeau paşi pe culoar, apoi o voce nouă spuse:

– Am controlat celelalte două barăci. Nu-i nimeni acolo şi nici n-a fost cineva de multă vreme, domnule locotenent.

– În regulă, Jackson. Stai pe afară şi anunță-mă când vin ceilalți. Urmă o lungă tăcere, apoi Bromwich zise:

– Mi-a venit o altă idee, una care-mi place grozav. Să presupunem că Dester a omorât-o şi a legat-o în felul ăsta ca să pară o răpire, ce zici? Ar fi putut s-o şteargă,

sperând că o să credem că e în mâinile banditților. Cum îți place?

– De ce s-o fi omorât? întrebă Lewis neîncrezător.

– Nu se împăcau. După câte aud, ea îl trata ca pe un câine; în drum spre sanatoriu s-or fi certat. Ideea că el trebuie să se ducă acolo a fost a ei. Poate că el s-a gândit că-l forțează să intre şi, o dată internat, nu va mai putea ieşi. Poate că el a obligat-o să oprească maşina şi apoi a lovit-o, a trântit-o jos, a adus-o aici şi descoperind că a omorât-o, a aranjat în aşa fel ca să pară c-a fost răpită. Nu e exclus să fie aşa, Lewis.

– Apoi s-a înapoiat cu maşina la Hollywood, a abandonat-o şi într-un loc oarecare s-a urcat într-un tren sau autobuz, completă Lewis. Cred că e ceva adevărat în ce spui, domnule locotenent.

– Sunt al dracului de sigur că aşa-i.

Bromwich se dete jos de pe ladă.

– Acum o să stau de vorbă cu şeful. Ai putea arunca o privire în cele două barăci, să nu-i fi scăpat ceva lui Jackson. El nu e chiar aşa de deştept cât ar trebui.

I-am auzit pe cei doi polițişti cum ies pe culoar şi, un minut mai târziu, pe Bromwich formând un număr de telefon.

Acum ori niciodată. M-am târât afară din ladă, am păşit fără zgomot până la uşa întredeschisă şi am examinat coridorul.

Uşa biroului de unde telefona Bromwich era întredeschisă şi eu trebuia să trec pe lângă ea ca să ajung la cea de la intrare. Oare polițistul de gardă era afară sau s-a dus cu Lewis?

L-am auzit pe Bromwich zicând:

– Am găsit-o pe doamna Dester, şefule. Mda. E afară, la stația forestieră Newmark. E moartă. Mda. Pare o crimă...

M-am furişat de-a lungul culoarului cu inima

bătându-mi puternic. Dacă Lewis se înapoia acum, dădea peste mine. M-am oprit în fața uşii biroului ținându-mi răsuflarea.

Bromwich spunea:

– Băieții sunt în drum spre noi. Am să ştiu mai multe după ce medicul legist o va vedea. Mda. E moartă de cel puțin treizeci de ore...

Am făcut un pas înainte şi am aruncat o privire în cameră. Bromwich era, lungit peste birou, cu pălăria dată pe, ceafa, pe jumătate întors spre mine. N-am ezitat. Din doi paşi rapizi am trecut de uşă, îndreptându-mă spre cea de la intrare. M-am oprit din nou să privesc afară în noaptea adâncă. Am văzut maşina poliției, ale cărei faruri tăiau o brazdă în întuneric, însă nu-i puteam zări nici pe Jackson, nici pe Lewis. Am auzit clopoțelul telefonului, când Bromwich a pus receptorul jos. N-aveam de pierdut nici un moment. Inspirând adânc, m-am strecurat afară. Cu spatele lipit de zid, am început să mă mişc cu băgare de seamă pentru a trece dincolo de maşina poliției.

Am auzit un zgomot uşor şi, uitându-mă la dreapta, l-am văzut pe Bromwich venind la uşă şi ațintindu-şi ochii asupra locului liber din fața barăcii şi deci în jos spre şosea.

Am continuat să înaintez până ce am ajuns la capătul zidului. Uitându-mă în jur, nu vedeam nimic altceva decât întuneric. Simțeam pe față briza răcoroasă. Îl puteam auzi pe Lewis vorbind undeva în întuneric, departe de mine.

Am părăsit adăpostul oferit de baracă şi, aplecându-mă, am început să mă mişc făcând un ocol larg către poarta de sârmă ghimpată. Nu puteam vedea încotro mergeam şi eram nevoit să încerc fiecare pas ce-l făceam ca să fiu sigur că nu mă voi izbi de vreun copac, nu voi călca pe vreo surcică, sau nu voi face vreun zgomot care să mă dea de gol. Cu cât mă îndepărtam de baracă riscam

însă mai mult şi am început să merg mai repede, dar chiar şi aşa mi-au trebuit zece minute ca să ajung la poartă.

M-am oprit să privesc înapoi.

Nu se vedea nici o urmă de Bromwich sau de Lewis, însă l-am văzut pe Jackson sprijinit de uşa barăcii.

M-am răsucit şi am pornit pe drumul nepietruit, la început precaut, apoi, îndepărtându-mă cât de cât, am luat-o la fugă. Tocmai ajunsesem la capătul drumului când am auzit sirenele apropiindu-se. Fără să ezit m-am afundat într-un pâlc de arbuşti şi m-am întins, cu fața la pământ.

Câteva minute mai târziu, trei maşini ale poliției au luat-o pe drumul nepietruit, gonind la deal spre stația forestieră. I-am lăsat să treacă mult înainte, apoi, ridicându-mă anevoie în picioare, am alergat cât am putut de repede înapoi la Buick.

Numai când am ajuns înapoi la vila mare şi tăcută a lui Dester şi apoi sus în camera unde stătuse Marion înainte de a se muta în locuința mea de deasupra garajului, am simțit lovitura groaznică ce mi-a dat-o moartea Helenei.

Se întâmplaseră prea multe după ce o găsisem, ca mintea mea să poată înregistra altceva decât faptul înspăimântător că era moartă. Acum însă, şezând în fotoliu, cu inima bătându-mi încă puternic, cu gura uscată, m-am dat seama că într-un fel provocasem moartea ei.

Mi-am adus aminte că, în panica mea, am lovit-o mai tare decât intenționasem, însă desigur, o lovitură în maxilar nu putea s-o omoare. Mă neliniştea faptul că nu a apărut nici o congestie mare a feței care să arate că ar fi fost sufocată. Poliția nu mă putea învinui de crimă dacă aş fi părăsit-o în viață şi ea ar fi murit mai târziu din cauza căluşului. Cel mult ar putea să încerce să-mi pună în spinare un omor nepremeditat. Dacă murise însă din

cauza loviturii de pumn, poliția m-ar putea învinui de crimă.

M-am blestemat singur pentru că pusesem la cale toată povestea asta. Acum nici nu mai putea fi vorba să pun mâna pe cele trei sferturi de milion. Intrasem într-o încurcătură afurisită. Jos, în bucătărie, era cadavrul lui Dester. Foarte curând vila şi tot din ea vor fi supuse evaluării în scopul despăgubirii creditorilor şi atunci, fără îndoială, congelatorul va fi controlat. Trebuia să mut corpul în altă parte înainte de a se întâmpla asta.

Şi dacă aş izbuti să pun undeva cadavrul fără să fiu văzut, oare eram în siguranță? m-am întrebat. Din câte auzisem, Bromwich mă şi suspecta, însă putea el dovedi ceva? Am lăsat oare în baracă vreun indiciu ce m-ar putea da de gol? Cel mai serios factor în favoarea mea era că nu aveam nici un motiv să-i omor pe Dester sau pe Helen.

Ce se va întâmpla dacă poliția va găsi cadavrul lui Dester după ce aş fi avut atâta noroc încât să-l pot azvârli undeva? Oare ei se vor gândi că bandiții şi-au pierdut curajul şi omorând-o fără să vrea pe Helen, l-am împuşcat apoi şi pe Dester?

Bromwich crede că Dester a omorât-o pe Helen. Îndată am văzut că mă puteam salva, cu condiția să am puțin noroc.

Dacă reuşeam să-l scot pe Dester din congelator şi să-l duc undeva, să iau revolverul lui pe care-l pusesem în seif şi să i-l aşez în mână nu era oare posibil ca Bromwich să creadă că după ce a omorât-o pe Helen, Dester a avut remuşcări şi s-a sinucis?

La urma urmei, Dester s-a împuşcat singur. Nu aveam decât să-i pun revolverul în mână ca să dau timpul înapoi. M-am ridicat în picioare şi am început să mă plimb, reflectând asupra acestei idei. Poliția nu putea dovedi că Dester murise în urmă cu o săptămână şi ceva. Ea va fi convinsă că a sucombat cu puțin timp înainte de

a-l fi scos din congelator. Partea asta din planul original mai stătea în picioare.

Avantajul acestui nou plan era că nu trebuia să scot cadavrul lui Dester în afara vilei. Puteam căra corpul într-o parte mai dosnică a grădinii şi să-l arunc acolo, punându-i revolverul în mână. Găsindu-l, poliția va crede că s-a întors acasă să-şi ia revolverul. Puteam să le spun că ştiam de revolverul pe care-l ținea în sertarul biroului şi mai puteam lăsa în maşina de scris o confesiune neterminată.

Cu cât mă gândeam mai mult la ideea asta, cu atât eram mai convins că ea mă va scoate din cauză. Marion nu mai era în vilă şi deci puteam să-l scot din congelator oricând.

Dar ea trebuia să audă împuşcătura când se va presupune că s-a omorât. Era esențial. Voiam ca poliția să-l găsească repede. Nu era nici o dificultate să se audă împuşcătura daca ar fi avut gloanțe de rezervă. După ce puneam treaba la punct, tot ce aveam de făcut era să trag un glonte în aer, să scot carcasa şi să înlocuiesc glontele tras, să-i pun revolverul în mână şi apoi să fug înapoi în casă. Până m-ar suna la telefon Marion să afle ce însemna împuşcătura, aş fi înapoi.

M-am dus imediat în camera lui Dester, ca să caut o cutie cu gloanțe. După o căutare febrilă de aproape cinci minute, am găsit cutia ascunsă sub un teanc de cămăşi. Am scos un glonte şi l-am pus în buzunar.

În noaptea asta nu mai puteam face nimic. În primul rând trebuia să scot revolverul din seif. Îl voi lua mâine dimineața, apoi voi înscena în aceeaşi noapte sinuciderea, ceea ce însemna că în cursul dimineții trebuia să opresc motorul congelatorului. Până la miezul nopții corpul lui Dester va reveni aproape la normal şi-l voi putea deplasa. Gândul de a-l scoate afară şi de a-l căra în grădină mă înspăimânta, dar trebuia s-o fac. Nu puteam să risc

lăsând poliția să mă ancheteze. Era necesar să-i îndepărtez de mine şi să le îndrept atenția spre Dester.

Se făcuse aproape două când am apucat să mă culc. Mi se mai limpezise mintea. Numai dacă reuşeam să duc totul la capăt voi scăpa de griji şi voi putea pleca lăsând în urmă tot coşmarul.

Mi-am spus că toate astea mi-au servit ca lecție. Nu-mi mai trebuiau combinații de îmbogățire rapidă. Mă voi reîntoarce la munca mea de publicitate. Nu era neapărat necesar să lucrez pentru Solly. Puteam să găsesc o slujbă la o altă întreprindere. Voi lucra serios de astă dată. Şi apoi, când Marion s-ar reîntoarce de la Roma, ne-am căsători.

Am fost atât de mult cuprins de sentimentul că voi reuşi să ies din încurcătură încât am căzut într-un somn fără vise şi m-am trezit în jurul orei nouă, deranjat de Marion, care se mişca prin camerele de jos.

M-am bărbierit, am făcut un duş, m-am îmbrăcat şi apoi am coborât. Pusese masa pe terasă şi pe ea se afla o tavă cu cafea, ouă moi şi pâine prăjită. Am luat împreună micul dejun.

– La unsprezece vine Burnett, i-am spus. Aş fi bucuros dacă m-ai ajuta. Trebuie să fac o listă cu datoriile lui Dester şi să-i pun hârtiile în ordine.

Până în momentul acela nu pomenise nimic de plecare. Ca să pot înscena în noaptea asta combinația, esențialul era ca ea să fie aici. Trebuia să am un martor de încredere şi obiectiv care să audă împuşcătura.

După ce am spălat farfuriile, ne-am dus în biroul lui Dester şi ne-am pus pe lucru. Am răscolit toate sertarele biroului şi am îngrămădit pe birou hârtiile găsite acolo. Apoi ne-am uitat prin ele, Marion citind totalurile facturilor în timp ce eu le notam. Făceam operația asta de peste o jumătate de oră când ea s-a oprit brusc. Mi-am ridicat privirea şi am văzut-o uitându-se țintă la un plic

lung, cu un sigiliu gros pe dos.

– Ce ai acolo? am întrebat-o tăios.

– Era între facturile astea. Mi-l dădu mie. M-am uitat la el şi am citit inscripţia:

În atenţia domnului Edwin Burnett. Ultima voinţă şi testamentul lui Erle Dester, 6 iunie 1955.

M-am holbat la plic timp îndelungat. Fără nici un motiv special, plicul subţire mă neliniştea. Voiam să-l deschid, dar ştiam că n-o puteam face cât timp Marion mă privea cu atenţie.

L-am pus jos.

– I-l voi da. După cum arată lucrurile, Dester nu prea avea ce să lase moştenire. Vocea mi-a răsunat straniu în ureche. Trebuie să-i fi părut curioasă şi lui Marion, fiindcă se uită repede la mine.

– Hai să continuăm. Indivizii ăştia vor fi aici peste o jumătate de oră.

Încă lucram când a sosit maşina lui Burnett. Între timp îmi formasem deja o idee despre datoriile lui Dester. După aprecierea mea, suma se ridica în jurul a douăzeci şi şapte de mii. Avutul lui era constituit din cele două mii de dolari de la bancă, vila, cele două maşini şi ceea ce era în casa. Cu puţină şansă şi cu un bun lichidator, s-ar fi putut obţine banii necesari pentru a fi plătiţi creditorii.

Burnett tocmai cobora din maşina lui, când un alt automobil urca pe alee, de data asta fiind însă de-al poliţiei.

Marion şi cu mine stăteam în pragul uşii de la intrare în timp ce Burnett se întoarse să întâmpine ocupanţii celeilalte maşini. Din ea a coborât un tip înalt şi corpolent, cu o faţă stacojie, cu ochii apropiaţi şi duri, locotenentul Bromwich, sergentul Lewis şi un alt bărbat, care mi-a reţinut imediat atenţia.

Acesta din urmă avea umerii unui boxer profesionist şi picioarele unui pitic. Nu era mai înalt de un metru şi

şaizeci. Părul lui rărit şi cenuşiu, vâlvoi, şi fața lui, amintind de una dintre păpuşile acelea de cauciuc pe care le puteai strânge dându-le orice formă sau mărime, arăta tot aşa de rece şi de aspră ca şi o iarnă siberiana. Purta neglijent un costum bine croit. Gulerul cămăşii era mototolit, cravata îi atârna într-o parte, însă se putea observa că e un membru important al grupului. Chiar tipul înalt, cu fața stacojie, ce presupuneam că e şeful poliției, Madvig, se dădu înapoi ca să-l lase pe acesta să fie salutat primul de Burnett.

Câteva minute cei cinci bărbați au stat de vorbă, apoi au urcat treptele.

I-am urmărit cu privirea, simțind că inima îmi bate cu putere, iar mâinile-mi erau reci şi umede. Burnett i se adresă bărbatului cu picioarele scurte:

– Nu cred că l-ai cunoscut pe Glyn Nash. El e secretarul lui Dester.

M-am trezit privind într-o pereche de ochi de un gri cenuşiu. Mi-am simțit mâna dreaptă strânsă într-o încleştare ce mi-a frânt degetele.

– Nash, doresc să faci cunoştință cu domnul Maddux de la societatea de asigurare „National Fidelity”, spuse Burnett.

Când m-am uitat în ochii aceia cenuşii, glaciali, mi-am amintit ce spusese Dester despre acest om: E renumit în lumea asigurărilor. E inteligent, dur şi extrem de priceput. Se spune despre el că ştie instinctiv când o cerere de despăgubire este o escrocherie sau nu. Lucrează la „National Fidelity” de cincisprezece ani şi în acest timp a trimis la închisoare un mare număr de oameni şi alți optsprezece în celula morții.

Aşa şi arăta: o forță de care trebuie să ții seama.

Madvig, Burnett şi Bromwich trecură în hol, urmându-l pe Maddux. Ca de obicei, Lewis rămase în urmă. Ei păreau cam nesiguri asupra celor ce se vor

întâmpla, pe când Maddux dădea impresia că ştia exact ce are de făcut.

– Nu am prea mult timp, spuse el. Vocea lui se potrivea cu faţa. Hai să ne aşezăm la o masă şi să stăm de vorbă.

I-am condus în holul cel mare. Acolo nu era nici o masă, dar asta nu păru că-l deranjează pe Maddux. Se aşeză în faţa căminului gol, de unde domina camera, în timp ce Burnett, Madvig şi Bromwich luară, parcă scuzându-se, loc pe fotoliile întoarse spre Maddux.

Marion şi cu mine stăteam în prag.

– Intraţi şi voi doi, ne zise Maddux şi ne făcu semn să ne aşezăm pe două scaune, puţin mai la o parte de ceilalţi trei. O să avem nevoie de ajutorul vostru.

După ce ne-am aşezat, Maddux s-a întors spre Madvig.

– Nu cunosc nici un amănunt în afară de ce am citit în ziare, vorbi el sec. După cum ştiţi, Dester e unul dintre clienţii mei. E asigurat la noi pentru şapte sute cincizeci de mii de dolari, ceea ce-i o sumă frumuşică. Pentru societatea mea, el reprezintă o responsabilitate foarte serioasă. Aş dori să cunosc faptele precise. Vrea cineva dintre dumneavoastră să mă pună la curent?

Madvig făcu semn cu capul spre Bromwich, care-şi drese glasul şi se lăsă uşor pe marginea fotoliului.

– În noaptea de douăzeci şi cinci iunie am fost încunoştinţaţi de domnul Nash că atât Dester cât şi soţia lui au dispărut. Ea îl conducea la Santa Barbara, la sanatoriul Belle View. Nu sosiseră acolo. În jurul orei unsprezece şi jumătate fuseseră văzuţi pe Highway 101 de un poliţist federal, apoi au dispărut.

– De ce mergea la sanatoriu? mă întrebă Maddux.

– Era un om bolnav, alcoolic, îi răspunse Burnett. Am vorbit cu doamna Dester; mi-a povestit că soţul ei avea halucinaţii şi devenise violent. Ea l-a convins să intre

într-un sanatoriu. Domnul Nash se ocupa de el. Se înțelegeau bine şi domnul Nash ştia cum să se poarte cu Dester.

Maddux se uită la mine. Ochii lui mă sfredeleau parcă până în fundul creierului.

– Dester era violent?

Nu-mi pierdusem degeaba toată noaptea măsurând podeaua. Dacă era vorba să-i fac să creadă că Dester a ucis-o pe Helen, trebuia să le pun la îndemână motivul.

– Nu, nu era prea violent. Părea într-adevăr bolnav; parcă ar fi fost drogat.

Observația mea îl făcu pe Bromwich să intervină:

– Nu mi-ai povestit despre asta, zise el agresiv.

– V-am spus că dormea aproape tot timpul.

– Nu-i acelaşi lucru.

– Dester a vrut să meargă la sanatoriu? a intervenit Maddux impacientat.

– Da. Doamna Dester afirma că el a fost bucuros de soluție, răspunse Burnett.

– L-am întrebat pe Nash. N-are importanță ce zicea doamna Dester, replică Maddux sec.

– Nu ştiu. De câte ori am intrat în camera lui dormea sau se afla într-un fel de comă. Eu nu i-am pomenit niciodată de sanatoriu.

Maddux dădu din umeri, apoi făcu semn cu capul către Bromwich.

– Dă-i înainte. Îşi scoase pipa din buzunar şi începu să şi-o umple dintr-o pungă de piele foarte uzată.

– M-am gândit că Dester, datorând o mulțime de bani..., începu Bromwich, însă Maddux îl întrerupse:

– Câți bani?

Burnett se uită la mine.

– N-am avut timp să întocmesc situația conturilor, am răspuns, dar după o evaluare aproximativă ar fi în jurul a douăzeci şi şapte de mii sau poate ceva mai mult.

– La început am crezut că Dester a şters-o, continuă Bromwich. Am dat dispoziții patrulelor să caute maşina ce nu se putea confunda: un Rolls decapotabil bleu cu bej. L-am găsit abandonat pe strada West 9th. Am verificat la aeroport, la stații şi la garaje de autobuze, dar nimeni nu l-a văzut pe Dester. Prima dată părea că după ce au trecut prin Ventura s-au înapoiat la Hollywood, sau cel puțin el singur, ori au fost reținuți de bandiți, care mai târziu au abandonat maşina. În orice caz, maşina a fost adusă înapoi la Hollywood după ce trecuse prin Ventura.

Ştiam că mai devreme sau mai târziu Bromwich va ajunge la moartea Helenei şi aşteptam cu sufletul la gură să aflu cum murise. Abia mai puteam sta locului.

– Am continuat să-l căutăm pe Dester, a relatat mai departe Bromwich. Ne-am concentrat cercetările între Ventura, Glendale şi strada West 9th, dar n-am găsit nici un indiciu. Nimeni n-a văzut Rolls-ul întorcându-se. Câțiva automobilişti şi polițistul federal l-au zărit doar ducându-se într-acolo. Polițistul federal s-a apropiat suficient de el ca să vadă că înăuntru erau numai două persoane: doamna Dester, pe care a identificat-o după pălăria ei albă, şi Dester.

– Cum l-a identificat pe el? a întrebat Maddux din dosul unui nor albastru de fum de tutun.

Am simțit o lovitură în inimă şi ca să-mi ascund starea de încordare, mi-am scos tabachera şi mi-am aprins o țigară.

– A văzut că Dester purta un pardesiu din păr de cămilă. Aveam o descriere a domnişoarei Temple de felul cum era îmbrăcat Dester când a plecat de acasă.

Maddux îşi întoarse privirea spre Marion. Părea că o remarcă pentru prima oară.

– L-ați văzut pe Dester plecând?

– Da.

– Îl cunoaşteți, din vedere?

– Nu. L-am văzut pentru prima oară.

– Se presupune că era bolnav. Vi s-a părut bolnav?

– Era foarte nesigur pe mişcări. Părea că-l supără şi ochii.

– Cum ştiţi asta?

– L-am auzit cerând să se stingă luminile în vestibul. Maddux îşi scarpină bărbia cu coada pipei.

– Vrei să spui că a coborât scările pe întuneric?

Inima-mi bătea atât de violent încât mi-era frică să n-o audă şi el.

– Nu era întuneric deplin. Luminau patru aplice, însă foarte slab.

– Aşa că nu i-aţi putut vedea faţa?

– Nu.

– Vi s-a spus să fiţi atentă cu el?

– Doamna Dester mi-a cerut să fiu pregătită pentru cazul în care ar avea nevoie de ajutor. M-a rugat să stau deoparte, deoarece domnul Dester era susceptibil.

– A avut nevoie de ajutor?

– Nu.

Maddux se întoarse spre Bromwich:

– Dă-i drumul!

Era evident că lui Bromwich nu-i plăceau toate aceste întreruperi. Faţa lui se aprinse şi mai tare.

– Un automobilist a declarat că a văzut lumini de faruri afară la staţia forestieră Newmark. Numai după ce a citit despre dispariţia lui Dester s-a gândit să anunţe cea observat. Staţia Newmark era scoasă la vânzare de vreo cinci săptămâni şi s-a întâmplat ca automobilistul să ştie că nimeni nu mai lucrează acolo. Ne-am dus la staţie şi am găsit-o pe doamna Dester. Era moartă.

M-am aplecat înainte să scutur scrumul ţigării, răsucindu-mi capul ca ei să nu-mi vadă faţa. Simţeam cum mă îngălbenisem.

– O fereastră de la o baracă fusese spartă; broasca

uşii era scoasă. Am găsit-o în una din camere, legată de mâini şi de picioare şi cu un căluş în gură. Murise de aproape douăzeci şi şase de ore. Trebuie să fi murit la o oră după ce o văzuse pe şosea polițistul.

Maddux puse întrebarea pe care o aşteptam:

– A fost ucisă?

– Presupun că da, răspunse Bromwich. Primise o lovitură foarte puternică în maxilar şi a căzut greu, cu baza craniului de podea. Din cauza loviturii coloana vertebrală era fracturată la ceafă, şi căderea a completat leziunile fatale. Medicul legist spune că a murit curând după ce a fost lovită.

Înghețasem de-a binelea. Numai ajutat de instinctul desperat de conservare am reuşit să-mi păstrez fața inexpresivă.

– Oricine ar fi cel ce a lovit-o, n-a ştiut că a omorât-o, a continuat Bromwich cu un aer important, altfel n-ar fi legat-o aşa.

– Dacă era deştept, spuse Maddux calm, tocmai asta ar fi trebuit să facă pentru a putea invoca omor fără premeditare, în cazul în care ar fi fost prins.

– Mda, desigur, acceptă Bromwich încurcat. Se uită la Madvig, care-l privea rece cu ochii lui apropiați. M-am gândit şi eu la asta.

– Ceva urme? întrebă Maddux.

– Nimic. Nici o amprentă. Căluşul era un fular de-al ei. Sforile proveneau de la o ladă din cameră.

Maddux începu să se plimbe încet prin fața căminului.

– Şi nici un semn despre Dester?

– Suntem în căutarea lui. Nu poate să ne scape.

– Ce vă face să credeți că vrea să fugă?

Madvig vorbea pentru prima oară:

– Teoria pe care ne-am axat cercetările e că Dester şi-a ucis nevasta.

Maddux se opri. Se uită la Madvig, apoi la Bromwich şi la mine. Tot ce puteam să fac era să susțin privirea lui dură şi fixă. După asta se uită la Burnett.

– Dumneavoastră credeți că Dester şi-ar ucide soția?

– Dester era alcoolic. Putea să facă orice, răspunse Burnett scurt.

– Ştim că soții Dester n-o duceau prea bine împreună, interveni Madvig. De la începutul căsătoriei lor, s-a încurcat ceva. De câtva timp au încetat să mai trăiască împreună ca soț şi soție. Se spunea că Dester s-a apucat să bea tocmai din pricina asta. Era iresponsabil. A contractat datorii mari. E explicabil deci, de ce a vrut ea să-l pună sub un control. După părerea noastră, Dester şi-a dat seama că o dată intrat în sanatoriu nu va putea ieşi de acolo prea curând. Şi şi-a pierdut capul, a încercat s-o convingă pe doamna Dester să nu-l ducă la sanatoriu, iar când ea a insistat, a lovit-o şi a omorât-o. Apoi a dus-o la stația forestieră, a legat-o în aşa fel încât să pară că a fost maltratată de răpitori şi s-a ascuns undeva, sperând că ne va deruta şi vom crede că e în mâinile răpitorilor. Nu m-ar surprinde să trimită el însuşi o notă de răscumpărare. Maddux se apropie încet de, mine şi rămase în fața mea.

– Şi dumneata, domnule Nash, crezi că Dester şi-ar ucide nevasta?

– Nu ştiu, am răspuns cu gura înțepenită. Era în stare să se înfurie destul de repede când se îmbăta. Ar fi putut desigur s-o lovească dacă ea refuza să-i facă pe plac. S-ar putea să fi fost şi un accident.

Bun, cel puțin am adus teoria accidentului în scenă. Dar Bromwich nu voia să accepte asta.

– N-a fost nici un accident. Nici un bărbat nu loveşte o femeie atât de violent, decât atunci când vrea s-o dea gata.

Brusc m-am simțit rău. Dacă mă agățau, niciodată

nu vor crede că n-am vrut s-o ucid.

Maddux s-a îndepărtat de mine.

– Doamna Dester ştia că Dester e asigurat? întrebă apoi.

– Nu, până ce nu i-am spus eu nu, zise Burnett. Poate confirma şi Nash. Era cu noi când ea a întrebat dacă e asigurat.

– Atunci n-a ştiut?

– M-a întrebat.

– I-ai vorbit pentru ce sumă era asigurat?

– N-am ştiut nici eu până nu mi-ați spus dumneavoastră.

– Ce a spus când i-ați adus la cunoştință că era asigurat?

– Doamna Dester spera că el se va împrumuta pe baza poliței de asigurare ca să-şi plătească datoriile. Când i-am atras atenția că dacă Dester moare după ce a împrumutat bani pe poliță s-ar putea să nu mai rămână nimic pentru ea, a spus că nu poate în nici un caz să primească banii de asigurare dacă aceştia i-ar putea fi de folos lui cât timp era în viață. Am considerat că se purta foarte frumos.

Maddux se uită la el, apoi râse. Râsul lui dur, ca un lătrat de câine, suna şocant. Burnett explodă furios:

– Nu găsesc că e ceva de râs...

– Eu da. Maddux îşi îndreptă coada pipei spre Burnett. Dacă credeți că Helen Dester nu ştia că soțul ei e asigurat pentru şapte sute cincizeci de mii, o să mai aveți ceva de aflat. Ea ştia şi am să vă spun de ce. A mai fost implicată într-o fraudă de asigurare. Mi-am făcut un sistem din a urmări îndeaproape pe oricine a fost amestecat în vreo combinație dubioasă de asigurare, chiar dacă acel cineva nu a avut nimic de-a face cu societatea mea. Țin o evidență a celor ce au depus o cerere de despăgubire dubioasă, căci nu poți şti niciodată dacă acel

cineva nu va încerca vreo şmecherie şi la noi. Am urmărit-o pe Helen Dester multă vreme, îi cunosc antecedentele şi ştiu ce-o interesează. Cu paisprezece luni înainte era amanta unui tip cu numele de Van Tomlin. Respectivul s-a asigurat în favoarea ei pentru douăzeci de mii de dolari. Nu mult după aceea, în timp ce era în apartamentul ei, Van Tomlin a căzut pe fereastră. Nu prea era mare lucru de capul societății de asigurare, dar cel puțin societatea a amenințat că se va opune plății de despăgubire, însă până la urmă au ajuns la un compromis şi ea a pus mâna pe şapte mii în loc de douăzeci de mii. Nu trebuie să vă mai spun că dacă ar fi fost îndreptățită cererea, ea s-ar fi adresat instanțelor de judecată, însă n-a făcut-o, pentru că singură l-a îmbrâncit pe Van Tomlin afară pe fereastră şi societatea de asigurare ştia acest lucru.

A urmat o tăcere scurtă, încărcată. Mă gândeam: „Slavă Domnului că n-am fost în stare să continuăm cu ideea aceea zănatică a mea”. Îmi dădeam seama acum că n-ar fi avut şanse niciodată; în nici, un caz când ar fi trebuit să-l înfruntăm pe acest tip.

– Vreți să-mi spuneți că doamna Dester a fost o ucigaşă? întrebă Burnett cu o voce înăbuşită.

Maddux îşi arătă dinții mici şi albi într-un rânjet.

– Tocmai asta e ceea ce vă spun, şi am să vă mai spun încă ceva. Cu trei ani în urmă avea doar douăzeci şi patru de ani şi era damă de companie a unei bătrâne doamne care-a fost atât de proastă încât să-i lase doamnei Dester prin testament cinci mii de dolari şi apoi mai proastă să-i spună ce a făcut. Două luni mai târziu bătrâna doamnă a căzut pe scări şi şi-a frânt gâtul.

Madvig s-a întors spre Bromwich şi s-a încruntat la el, mârâind:

– De ce naiba n-ai descoperit toate astea?

– Deocamdată îl caut pe Dester, răspunse Bromwich

şi fața lui stacojie deveni şi mai aprinsă. N-am trecut încă la doamna Dester.

Madvig pufni, apoi se întoarse spre Maddux:

– Ei bine, pe Dester nu l-a ucis ea, nu?

– De unde ştii?! Unde-i Dester? De unde ştii că nu-i mort? De unde ştii că nu ea a plănuit să-l ucidă şi să înscеneze o răpire pentru a încasa banii de asigurare?

– Vreți să-mi spuneți că ea s-a legat singură, şi-a dat o lovitură în maxilar şi şi-a frânt gâtul ei afurisit?! exclamă Madvig, aplecându-se înainte pe fotoliu, cu fața congestionată.

Maddux scoase o cutie de chibrituri şi îşi aprinse din nou pipa. Mişcările lui erau deliberate. Simțeam că mi se răresc bătăile inimii. Un fior de gheață îmi trecea prin şira spinării. Se pregătea ceva. Puteam să-mi dau seama de asta. Am constatat că-mi încleştam pumnii şi că stăteam pe scaun la fel ca şi Madvig.

– Nu, n-a făcut-o ea, a răspuns Maddux. Avea o expresie rece, dură pe față, care-i făcu pe cei din cameră să-l privească fix. Dar înainte de a pune moartea ei pe seama lui Dester, ar trebui să căutați primprejur pe celălalt bărbat. Se opri, uitându-se la Madvig. Sunt gata să pariez pe ultimul meu ban din buzunar că există încă un bărbat.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Spre norocul meu, atât Madvig cât şi Bromwich erau enervați de amestecul lui Maddux în cazul respectiv. Atunci nu mi-am dat seama de asta, însă faptele ulterioare au dovedit că erau ostili nu numai lui, ci şi ideilor sale.

Madvig spuse:

– N-am de unde să ştiu asta, domnule Maddux! N-avem de gând să complicăm prea mult cazul. După câte văd, Dester a ucis-o. E o teorie sigură. Pleacă împreună cu maşina, ea este găsită moartă şi el a dispărut! Pentru mine e singurul lucru cert. S-a mai întâmplat de mii de ori aşa ceva şi se va întâmpla de mii de ori de acum încolo.

Maddux se uită lung la el, o secundă interminabilă, apoi dădu din umeri.

– În regulă. Nu-i treaba mea să vă spun cum să conduceți ancheta, însă când veți găsi corpul lui Dester, amintiți-vă ce v-am spus: căutați-l pe celălalt bărbat.

– Ce vă face să credeți că Dester e mort? întrebă Madvig tăios.

– Când un individ e asigurat pentru trei sferturi de milion şi vine la mine să-mi ceară să anulez din polița de asigurare clauza sinuciderii, motivând acest lucru cu o poveste neverosimilă: că nu mai vrea să fie tentat să-şi curme viața, sunt sigur că ies încurcături. Ştiind că e însurat cu o ucigaşă, o femeie venală, îmi dau seama din ce direcție va veni necazul. Aflând că el a dispărut brusc şi că ea a fost găsită moartă în condiții misterioase, îmi dau seama că s-a încercat să se fraudeze societatea mea pe baza unei idei abile, care însă n-a reuşit. Pe el trebuie să-l găsim.

– O s-o facem, răspunse Madvig, fața lui purpurie devenind şi mai aprinsă.

– Şi încă un lucru: acum, când soția lui e moartă,

cine moştenește ce rămâne din averea lui? continuă Maddux. A lăsat vreun testament?

Ceva m-a readus la viață. Numiți-o presimțire, dacă vreți. Însă mi-am dat seama brusc că nimeni nu trebuie să vadă testamentul găsit de Marion până nu aveam posibilitatea să-l examinez. După câte ştiam, nu era exclus ca Dester să-mi fi lăsat tocmai mie ceva şi dacă a făcut aşa, mă găseam într-o situație precară. Până în momentul de față nu existase nici un motiv negru pe alb ca eu să fi fost îndemnat să-i omor, însă trecerea mea în testament l-ar furniza.

– Nu ştiu, spuse Burnett. Nu cred să fi lăsat un testament. Se uită spre mine. Nash, n-ai dat de nici un testament, nu-i aşa?

– Până acum nu, dar mai sunt o mulțime de hârtii de cercetat, i-am răspuns. M-am uitat spre Marion, întâlnindu-i ochii mirați şi m-am încruntat la ea. Am făcut-o repede, apoi l-am privit din nou pe Burnett, care făcea impresia că n-a observat nimic. Dacă-l găsesc, vă voi aduce la cunoştință imediat.

– Are ceva rude? întrebă Maddux.

– Nu, şi nici doamna Dester.

Maddux îşi scarpină obrazul.

– Mi-ar place să ştiu cine ar beneficia dacă societatea mea va trebui să plătească despăgubirea. Îşi descoperi dinții albi într-un rânjet. Ei bine, nu vom plăti decât dacă vom fi absolut convinşi că n-a fost nici o încercare de fraudă. Cu toate acestea, aş dori să ştiu cu cine avem de-a face.

– Dacă Nash găseşte testamentul vă voi anunța, spuse Burnett.

– În ordine. Şi-acum, trebuie să mă întorc la San Francisco. Voi reveni. Privi spre Madvig. Țin să rămână cineva în casa asta până când Dester va fi găsit, viu sau mort. Fie că trimit pe unul din detectivii mei, fie că folosiți

unul din oamenii dumneavoastră. Aş vrea ca vila să fie supravegheată zi şi noapte până ce va fi găsit Dester. Aranjez eu asta sau dumneata?

În ceea ce mă priveşte, am primit aproape lovitura de grație. Cum puteam să mai scot trupul lui Dester când casa va fi sub paza unui polițist?

– Cred că nu-i necesar, zise Madvig încruntându-se. V-ați exprimat chiar adineauri convingerea că Dester e mort...

– Vreau să am certitudinea că fantoma lui nu umblă, spuse Maddux rânjind uşor.

– Poate să rămână sergentul Lewis, conchise Bromwich.

Madvig dădu din umeri.

– Da. De altfel e aici. N-are nici un rost să folosiți unul din oamenii dumneavoastră.

– Perfect, aprobă Maddux, scuturând scrumul din pipă. Dacă-l găsiți pe Dester, sau testamentul lui, dați-mi imediat de ştire. Se întoarse spre mine. Care e situația dumitale aici, domnule Nash?

– Am fost plătit până la sfârşitul lunii şi deci sunt la dispoziția domnului Burnett până atunci.

– Eu nu mai vreau să rămân, interveni Marion. Maddux se uită la ea, apoi la Burnett, care-i spuse:

– N-ați mai putea rămâne totuşi câteva zile, domnişoară Temple? Vom avea nevoie de dumneavoastră la anchetă. Trebuie să aibă cineva grijă de casă. Desigur că o să fiți plătită. Aş fi bucuros să rămâneți.

Marion a ezitat.

– Bine, rămân până la sfârşitul săptămânii, dar nu mai mult.

– Mulțumesc. Probabil că între timp vom avea ştiri despre Dester.

Maddux, Madvig şi Bromwich au ieşit în vestibul. Îl puteam auzi pe Madvig vorbindu-i lui Lewis. Burnett

continuă:

– Ei bine, dacă tot sunt aici, aş putea să mă uit prin hârtiile lui Dester. N-am prea mult timp. Le-ai pregătit?

– Tocmai mă gândeam să le împachetez şi să vi le trimit. În momentul de faţă sunt cam alandala. Dacă mă puteţi lăsa până mâine dimineaţa, le voi avea pe toate aranjate pentru dumneavoastră.

Burnett ezită, apoi încuviinţă din cap.

– Bine. Voi pune pe unul din funcţionarii mei să le cerceteze.

Dând din cap spre Marion şi apoi spre mine, ieşi şi se alătură celorlalţi trei, care rămăseseră lângă maşina poliţiei şi vorbeau. Marion veni lângă mine.

– Glyn, de ce n-ai...

I-am astupat gura cu mâna, tăindu-i vorba.

– Lewis e afară, i-am şoptit. Nu mai scoate nici un cuvânt. Apoi, ridicând vocea, am continuat: Hai înapoi în birou. Avem o mulţime de treabă.

Palidă, cu ochii speriaţi, Marion m-a lăsat s-o conduc în vestibul. Lewis se plimba la capătul scărilor, tras la faţă şi încruntat, cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor.

Am trecut muţi pe lângă el, de-a lungul coridorului, şi am intrat în biroul lui Dester. Am închis uşa şi am încuiat-o.

– Glyn, ce s-a întâmplat? De ce nu le-ai spus că am găsit testamentul?

– Am vrut întâi să mă uit la el, i-am explicat, mergând spre birou. Trebuie să mă uit eu întâi la el.

– Dar de ce? Nu se poate să faci aşa ceva. E adresat domnului Burnett.

Am dat la o parte teancul de facturi şi am găsit plicul lung. Apoi m-am aşezat, ţinându-l în mână.

– Pot să-l pun într-alt plic. Burnett n-are de unde să ştie că a fost sigilat. Trebuie să mă uit la el.

Marion se apropie şi rămase în fața mea, cu mâinile rezemate de birou, privindu-mă înspăimântată.

– Dar de ce, Glyn? E ceva rău?

– Nu încă. Ai auzit ce-a spus Maddux despre celălalt bărbat? Dacă sunt menționat în acest testament, va ajunge la concluzia că eu sunt celălalt bărbat.

Ea se uită țintă la mine, făcând ochi mari.

– S-ar putea să intru în bucluc, Marion, dacă nu voi proceda cu băgare de seamă în chestiunea asta. Ar fi bine să cunoşti adevărul. Pentru scurtă vreme Helen şi cu mine am fost amanți.

Marion se întoarse, traversă camera şi se aşeză.

– Mi-am închipuit!

– Da. Maddux poate să-şi imagineze şi el. Dacă Dester va fi găsit mort şi eu figurez în testamentul lui, Maddux va fi tentat să creadă că eu l-am omorât.

– Desigur că n-o să creadă, Glyn! Cum poți spune aşa ceva?

– Ba da, va crede. E o formulă de care s-a mai izbit poliția: soțul, care-i asigurat pentru o sumă mare, moare brusc. Soția are un amant. Soția moare. Se descoperă că amantul intră în posesia banilor lăsați de soț. *Q.E.D.*[8] Amantul l-a ucis pe soț, şi probabil şi pe soție. S-a mai întâmplat şi se va mai întâmpla. Tot ce doresc ei acum este să găsească un motiv.

– Glyn, dar poliția nu lucrează aşa. Ei lucrează pe bază de indicii, începu ea, dar se opri când am scos briceagul şi am deschis plicul.

– N-au nici un indiciu - i-am spus şi am scos din plic o singură coală de hârtie - şi voi avea toată grija să nu aibă vreun motiv cu care să mă agate.

Am citit scurtul document şi textul m-a făcut să mă ia când cu cald, când cu rece. M-am simțit atât de

[8] *Quod erat demonstrandum (lat.) - ceea ce era de demonstrat.*

înghețat de parcă stătusem în calea unui vânt polar ce bătea cu furie. Era un testament clar, simplu. Spunea că deoarece i-am salvat viața, urma să primesc orice bani ar rămâne, din succesiunea lui, după ce vor fi plătiți creditorii. În cazul morții lui Helen şi dacă „National Fidelity” ar vărsa banii de asigurare la masa succesorală, întreaga sumă îmi va reveni mie.

Marion întrebă ascuțit:

– Glyn, ce-i?

I-am aruncat testamentul.

– Citeşte-l, am spus cu voce tremurătoare. Nebunul, bețivanul ăla aiurit mi-a lăsat mie totul!

Eu eram cel păcălit.

Dacă n-aş fi făcut pe deşteptul şi n-aş fi încercat să pun mâna pe o parte din banii de asigurare, se părea că aş fi putut căpăta oricum banii. Eram sigur că Helen şi-ar fi pierdut stăpânirea în fața lui Maddux. Dacă stăteam de o parte şi nu mă amestecam, lăsând-o pe ea singură să se descotorosească de Dester, probabil că ea ar fi ajuns în celula morții şi banii mi-ar fi revenit automat. Dar mi-a trebuit să fac pe deşteptul! M-am vârât singur într-o situație în care nu mai îndrăzneam să-i arăt lui Burnett testamentul ăsta. El m-ar fi pus direct sub lumina reflectorului. Nu numai că-mi vor pune în cârcă moartea Helenei, dar vor ajunge să-mi atribuie şi pe cea a lui Dester. În starea în care mă aflam ştiam că nu voi putea face față unui interogatoriu al poliției.

Am făcut tot ce am putut ca să-i explic cât mai bine Marionei că nu doream banii şi că atâta timp cât putea un mister asupra morții lui Dester, însemna să-mi fac numai rău lăsând pe cineva să vadă testamentul.

– Deocamdată îl voi păstra. Când va apare Dester, i-l voi restitui şi-l voi ruga să-l distrugă. Nu vreau banii. Îl voi distruge eu singur, dacă Dester nu mai e în viață. Trebuie să evit încurcătura asta, fetițo. Nu-i aşa că-ți dai seama?

– Desigur, Glyn, dar dacă domnul Dester a vrut să ai banii ăştia... S-a oprit brusc şi m-a privit. Tu n-ai avut nici un amestec cu dispariția lui?

– Vezi? i-am zis. Ți-a şi trecut prin minte ideea că aş fi putut avea. Imaginează-ți cum ar reacționa Maddux!

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, îmi spuse Marion tăios. Dacă nu te-ai fi purtat atât de ciudat, Glyn - şi tu te porți într-adevăr ciudat - nu te-aş fi întrebat.

– Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Dester şi n-am nici un amestec cu dispariția lui, i-am raspuns, străduindu-mă s-o privesc în ochi. Admit că am ceva pe conştiință. Helen şi cu mine am fost amanți. M-am purtat ca un nebun, ceea ce poate să-mi aducă neplăceri cu poliția. Acum înțelegi?

– Numai pentru că ați fost amanți...

– Ştii ce? Hai să nu mai pierdem timpul. Eu ştiu ce fac. Începusem să mă enervez. Voi depune testamentul deocamdată la banca mea. Am s-o fac chiar acum. Vrei să treci tu în continuare facturile astea? Nu voi lipsi mult timp.

– Glyn, eşti într-adevăr sigur că ştii ce faci? M-am sculat, m-am dus la ea şi am luat-o în brațe.

– Nu fac nimic rău. Nu vreau banii lui şi nu vreau ca Maddux să afle că mi-a lăsat mie banii. Nu fi îngrijorată şi nu spune nimănui că ştii ceva despre asta.

Am sărutat-o, apoi, descuind uşa biroului, am ieşit în vestibul.

Lewis nu se vedea nicăieri. Ezitam, gândindu-mă la congelator. Să presupunem că Lewis devine curios şi se uită înăuntru. Într-un fel sau altul trebuia să scot corpul lui Dester din casă chiar în noaptea asta. Habar n-aveam cum - din pricina lui Lewis, care dădea târcoale - dar trebuia s-o fac.

Am mers de-a lungul coridorului până la bucătărie, însă nu era nimeni acolo. M-am uitat la sticlele de pe

capacul congelatorului. Erau la locul lor. M-am întors până la şalter şi l-am lăsat în jos. Motorul a mai huruit puțin, apoi s-a oprit. Am stat câtva timp cu mâinile pe capacul congelatorului. Până la noapte cadavrul dinăuntru va fi complet dezghețat. Deşi trupul va deveni relaxat, ştiam că va fi afurisit de greu să-l scot din congelator fără ajutor.

Am alungat acest gând şi, ieşind din bucătărie, m-am repezit la garaj, am scos Buickul şi m-am dus la banca mea, de unde am ridicat cheia seifului. Am condus apoi maşina până la depozitul cu seifuri. Am deschis seiful şi am scos revolverul lui Dester, având grijă, înainte de a-l atinge să-l învelesc cu o batistă. L-am pus în buzunarul pantalonului. Apoi am aşezat testamentul deasupra scrisorii de sinucidere a lui Dester şi am închis seiful, încuindu-l.

Am ajuns înapoi la vilă tocmai după ora unu. Marion pusese masa afară pe terasă pentru trei persoane. M-am dus la bucătărie unde am găsit-o preparând dejunul.

– Motorul congelatorului nu mai merge, mi-a spus ea când am intrat. Oare e bine?

– Da. Probabil că nu-l vom mai întrebuința, aşa că l-am oprit.

Am auzit un zgomot în spatele meu şi, privind-o peste umăr, l-am văzut pe sergentul Lewis. Se uita la congelator şi a trecut pe lângă mine, oprindu-se în fața lui.

– De când îmi doresc aşa ceva! a exclamat. Dar e cam mare, nu-i aşa?

Apropiindu-mă de el, inima îmi bătea puternic.

– Poți găsi şi mai mici, i-am răspuns. Desterii nu s-au folosit aproape de loc de colosul ăsta.

– Într-adevăr, e mare, zise Lewis. Îşi schimbă direcția privirii uitîndu-se la sticle. Avea o rezervă serioasă de whisky. Curios loc şi-a ales să le țină.

– Eu le-am pus aici. Le ținea în şifonierul lui.

– Dacă-i vor vinde la licitație lucrurile, poate că aş putea obține ieftin congelatorul, continuă Lewis. Cum e înăuntru? E prevăzut, cu tavi şi suporturi?

– Are două tăvi lungi, i-am explicat făcând eforturi deosebite ca să vorbesc cu voce normală. Nu cred că-l vei putea căpăta ieftin. E de aşteptat ca unul dintre hoteluri să liciteze pentru el.

– M-da. Cred că ai dreptate.

S-a uitat îndelung la congelator, apoi a dat din umeri şi s-a îndepărtat.

Marion a anunțat că dejunul e gata şi am ajutat-o să ducă farfuriile cu mâncare pe terasă. După o masă bună şi sub influența razelor calde ale soarelui, Lewis părea că se destinde.

– Individul ăsta Maddux, spuse el, o fi el ca argintul viu la evaluarea despăgubirilor de asigurare, însă are unele idei ciudate şi aiurite când e vorba de cercetări. Se vede de la o poştă că Dester a curățat-o pe nevastă-sa. Îți dai seama, nu-i aşa? Se uită peste masă la mine.

– Cred că şi-a pierdut capul şi a lovit-o prea tare, am răspuns prudent. Mă gândesc că n-o fi avut intenția s-o omoare.

– Nu interesează dacă a avut sau nu intenția; a omorât-o şi basta. E crimă. Se lăsă pe spate în scaunul de trestie împletită. Mă întreb pe unde o fi acum. Pun rămăşag că-i în Mexic sau altundeva, unde nici nu ne trece prin minte să-l căutăm.

– Atunci, nu credeți că se va întoarce? întrebă Marion.

– E posibil asta? De ce ar vrea să se întoarcă? Desigur, ştie că locuința lui va fi pusă sub observatie. Se va depărta de Hollywood cât mai mult. Se uită spre mine. Ai găsit vreun testament?

– Nu.

– Maddux ăsta nu caută decât complicații, spuse

Lewis dând din umeri. În orice caz, de ce să-mi pese mie? Am pentru moment o însărcinare agreabilă şi uşoară.

– Asta mi-a amintit că dacă vreți să vă odihniți, după masă, vă pot arăta camera dumneavoastră.

– La ce dracu să doresc să mă odihnesc?

– Mă gândeam că o să stați treaz toată noaptea.

Lewis râse.

– Pentru cazul în care s-ar întoarce Dester? Nici pomeneală. N-am mai apucat să dorm ca lumea de când s-a ivit cazul ăsta. Acum, când Bromwich nu mă poate scula în toiul nopții ca să-l țin de mână, n-am să pierd ocazia.

Mi-am dat înapoi scaunul.

– Ei bine, cred că aş face mai bine să mă apuc de lucru. Domnul Burnett vrea hârtiile mâine dimineața şi mai sunt multe de făcut.

Pentru prima dată de când auzisem că Lewis va rămâne în vilă mi-a dispărut sentimentul de frică. Dacă el n-o să dea târcoale prin casă aveam şanse să scot trupul lui Dester în grădină. Va fi riscant, însă trebuie să încerc.

Lewis se adresă Marionei:

– Am să vă ajut la vase. Nevastă-mea zice că sunt cel mai bun spălător de farfurii din district.

M-am dus în biroul lui Dester, am închis uşa şi m-am aşezat. Am scos revolverul din buzunar şi l-am pus în sertarul de sus al biroului. Apoi am tras pe mâini o pereche de mănuşi pe care le aveam la mine, am luat o coală albă din suport şi am introdus-o în maşina de scris. Mi-am scos mănuşile şi am stat un moment gîndindu-mă. Apoi am bătut la maşină următoarele: „M-am întors pentru revolver. Ăsta-i sfârşitul meu. N-am vrut s-o lovesc aşa de tare. Am crezut că s-ar putea să nu fiu prins, dar acum ştiu că nu este posibil. În orice caz nu vreau să mai trăiesc. Apuc pe drumul cel mai uşor pentru a termina. Nu mai am nici un viitor...”

O clipă am examinat rândurile, apoi, punându-mi iar mănuşile, am scos coala de hârtie din maşină şi am băgat-o în sertarul de sus, într-un teac de hârtie de scris pentru maşină.

M-am uitat la ceas. Era trecut de două şi jumătate. În zece ore sau cam aşa ceva, având puțin noroc, aş fi scăpat de tot coşmarul.

Marion şi cu mine am terminat împachetarea hârtiilor lui Dester abia după ora opt. Am mai dat peste un sertar cu facturi tocmai când speram că terminasem, ceea ce ne-a mai luat timp.

După ce am socotit suma totală am spus:

– Ei bine, nu cred că va mai rămâne ceva: datorează aproape cincizeci de mii.

– Crezi că dacă se întâmplă vreo nenorocire cu el, societatea de asigurare va plăti? întrebă Marion.

– Nu ştiu. Depinde de ce i s-a întâmplat. În orice caz, nu-mi pasă nici într-un caz, nici în altul. Nu vreau banii. M-am ridicat în picioare. Bun, cred că nu-i nevoie să mai stăm pe aici, doar dacă nu vrei tu, fetițo. De ce nu te duci la un film sau în altă parte?

Marion clătină din cap.

- N-am poftă. Tu nu vrei să mergi?

Gândul de a sta în casă, aşteptând ca Lewis să se ducă la culcare nu era de loc plăcut, însă nu îndrăzneam să plec. Lewis se arătase interesat de congelator. Nu era exclus ca, rămas singur, să dea jos sticlele de pe capac şi să se uite înăuntru.

– Hai să mergem în holul cel mare. Poate e ceva de văzut la televizor. Când am intrat în cameră, Lewis urmărea o gală de box.

– Meciuri de proastă calitate, exclamă el privindu-ne peste umăr. N-am nimic contra dacă vreți alt program.

Marion declară că nu are chef să privească.

– Mă duc dincolo, în camera mea. Am de scris câteva

scrisori. Eram bucuros s-o văd plecată din vilă.

– Te însoțesc până dincolo, i-am zis.

Am mers până la garaj prin lumina slabă a serii şi ne-am oprit la intrare.

– Mă întorc. Vreau să mă culc devreme. Toată tevatura asta m-a obosit.

– Crezi că se va mai întâmpla ceva la noapte, Glyn?

– Sunt sigur că nu. Uită de astea, fetițo. Dester e acum la zeci de kilometri. În câteva zile scapi.

– Am să fiu bucuroasă să plec.

M-am aplecat şi am sărutat-o.

– Te văd mâine dimineața.

M-am grăbit înapoi spre vilă. Tolănit pe fotoliu, Lewis privea atent la o pereche de boxeri ce se fereau să se lovească.

– Umflații ăştia doi au valsat până acum în jurul ringului vreo zece minute, dar nici nu s-au atins cu mănuşa.

M-am uitat la ceasul meu de mână. Se apropia de nouă. Mai aveam cel puțin patru ore de pierdut înainte de a putea începe să dau jos ultima proptea a coşmarului ăsta. M-am aşezat, am aprins o țigară şi am urmărit ce se petrece pe ecran.

După ce s-au scurs încă vreo cinci minute plictisitoare, arbitrul a oprit lupta şi a declarat meciul nul.

– Era şi timpul, remarcă Lewis. De altfel tot n-o să încaseze nimic.

O altă pereche se urcă pe ring şi începu o nouă luptă, tot lentă, plictisitoare. Peste puțin timp am observat că Lewis adormise. M-am uitat la el. Fața lui trasă nu se destinsese în somn, arătând ca cioplită în piatră. Încă nu îndrăzneam să fac ceva. Am început să verific în gând punctele de care trebuia să-mi amintesc. Aveam totul gata. În primul rând trebuia să dau jos sticlele de pe capacul congelatorului, apoi să-l scot pe Dester din congelator, să-l

car în grădină şi să trag un glonte.

Abia atunci mi-am dat seama, cu un şoc brutal, că nu voi putea să mă întorc din bucătărie în vilă înainte de Lewis să coboare pentru a cerceta ce e cu zgomotul împuşcăturii.

Nu trebuia să risc să mă descopere în grădină. Putea să se uite pe fereastră şi să mă vadă înapoindu-mă în casă, sau să se repeadă jos şi să dea nas în nas cu mine în momentul când intram.

Stăteam uitându-mă țintă la ecranul luminos al televizorului, luptându-mă cu panica ce mă cuprindea. Cum puteam trece peste obstacolul ăsta? Mi-au trebuit câteva minute ca să ajung la concluzia că nu puteam risca să-l scot pe Dester afară în grădină. Mi-am dat seama că am complicat lucrurile. Dester s-a împuşcat singur în biroul lui. Cel mai sigur lucru era să aranjez totul aşa cum s-a întâmplat şi deci să refac în birou scena sinuciderii. Glontele puteam să-l trag prin fereastra deschisă, ceea ce va indica locul pe unde a intrat Dester. Am început să respir iar. Era mai bine aşa. Îndată după ce aş trage glontele, aş traversa coridorul până la bucătărie, aş aştepta până ce Lewis ar intra în birou, apoi aş ieşi din bucătărie, m-aş furişa în sus până la jumătatea scării, m-aş întoarce şi aş alerga zgomotos în jos, ca şi când aş fi ieşit chiar atunci din camera mea.

În teorie părea excelent, dar am tresărit la gândul punerii în aplicare. Mă înfricoşa ideea să deschid congelatorul şi să-l văd pe Dester, însă trebuia s-o fac.

Pe la zece şi jumătate Lewis s-a deşteptat brusc. Nu-l slăbisem de sub observație şi văzându-l că se mişcă, am închis ochii şi m-am prefăcut că adormisem şi eu.

– Ce păcătoşenie! Umflații ăştia doi tot mai valsează împreună, spuse el dezgustat, îndreptându-se în fotoliu.

M-am mişcat şi eu şi am deschis ochii.

– Ne-au adormit, ce vreți mai mult? Am închis

aparatul. Cred că o să mă duc la culcare.

– Mda, făcu Lewis şi se întinse. Mi-am pierdut vremea degeaba. Ar fi trebuit să fiu de mult în pat. Se ridică în picioare. Încuiați casa?

– Da. Mă întorc imediat. Urcați sus.

– Cred că-i mai bine să vă însoțesc. N-am vrea să intre vreun spărgător în timp ce eu sforăi sus. Aş fi luat în tărbacă tot restul vieții mele.

M-a urmat în vestibul, a urmărit atent cum încuiam şi zăvoream uşa de la intrare, apoi a venit după mine, de-a lungul coridorului, până la bucătărie, unde s-a uitat cum am încuiat uşa bucătăriei.

– Perfect. Acum hai să urcăm sus. Trase de o parte perdelele bucătăriei.

– Fereastra asta nu-i încuiată, spuse el şi trase zăvorul. Hai să aruncăm o privire şi la celelalte.

Îmi venea să-l sugrum, dar n-aveam altceva de făcut decât să-l urmez în sufragerie, în holul cel mare, şi, la urmă, în camera lui Dester. A controlat şi a constatat că ferestrele holului şi ale sufrageriei erau bine închise. A împins uşa de la biroul lui Dester, a aprins lumina, a intrat şi s-a dus până la fereastră.

– Nici asta nu-i zăvorâtă.

Priveam fix biroul şi un fior rece mi-a trecut prin şira spinării. Ca un nebun nesocotit şi stupid, lăsasem mănuşile lângă maşina de scris, la vedere. Am făcut un pas spre birou, sperând că voi pune mâna pe ele înainte ca el să se întoarcă, însă Lewis se şi întorsese şi m-am oprit brusc.

– Bun, asta e tot, a zis el. Nimeni nu va putea intra înăuntru decât dacă sparge un geam.

Fără să se mai uite la birou, traversă camera şi trecu în coridor. Am stins lumina şi l-am urmat, lăsând uşa întredeschisă.

– Hai să mergem, mi-a spus. Dacă auzi ceva,

strigă-mă. De obicei dorm buştean.

Am urcat împreună şi ne-am despărţit în capul scărilor. S-a îndreptat spre camera de musafiri din celălalt capăt al coridorului, de lângă camera Helenei.

– Cu bine. Somn uşor!

A înclinat capul, apoi a intrat în dormitor şi a închis uşa. Am stat un moment să ascult. După aceea am stins luminile din hol de la comutatorul dublu şi am luat-o de-a lungul coridorului spre camera mea.

M-am dus încet la pat şi m-am aşezat.

Oare a văzut mănuşile? Asta era genul de greşeală stupidă ce putea duce un bărbat în celula morţii. La ce dracu mă gândeam când am făcut o asemenea greşeală? Poate că nu le-a văzut. N-a făcut nici o remarcă despre ele, dar însemna asta ceva?

Am simţit cum mi se scurge sudoarea pe faţă când mi-am dat seama ce fel de treabă aveam de făcut în noaptea aceea: trebuia să dau jos toate sticlele de pe congelator şi după ce-l scoteam pe Dester de acolo, să le pun la loc. Era necesar să execut totul fără a face nici cel mai mic zgomot. Lewis n-a reuşit să mă păcălească cu ultima lui remarcă, şi anume că dormea buştean.

Verificând ceea ce credea el că sunt toate ferestrele, era convins că nimeni nu putea pătrunde înăuntru fară a sparge un geam, dar scăpase din vedere vestibulul ce dădea în hol. Pe acolo trebuie să intre Dester, mi-am spus. Dar Lewis complicase lucrurile. Trebuia să trag glontele în biroul lui Dester, ceea ce însemna că aveam de ridicat zăvorul de la fereastră, să o deschid, să trag glontele prin ea, s-o închid şi s-o zăvoresc din nou. Asta îmi lua cea mai mare parte din timpul de fugă. Trebuia să mă mişc ca fulgerul pentru a ieşi din cameră înainte ca Lewis să ajungă în capul scării, de unde putea să vadă jos în hol.

M-am ridicat în picioare şi m-am dezbrăcat încet. Mi-am pus pijamaua şi un halat de casă. Adusesem din

birou revolverul, am scos cartuşul tras şi l-am încărcat cu un glonte nou. L-am şters foarte atent cu o batistă în care am înfăşurat apoi patul revolverului şi l-am băgat în buzunarul halatului de casă.

Prima mea mişcare era să cobor în biroul lui Dester şi să-mi iau mănuşile pe mâini. Ştiam că nu trebuie să ating nimic până ce nu aveam mănuşile pe mâini. O singură amprentă digitală ar da tot planul peste cap. M-am uitat la ceasul meu de la mână. Era unsprezece şi cinci. Nu puteam începe decât după ora unu. Trebuia să fiu sigur că Lewis a adormit tun. Am stins lumina din dormitorul meu, apoi, deschizând uşa, m-am uitat de-a lungul coridorului la uşa lui Lewis. Nu se vedea nici o lumină. Cel puțin asta dovedea că era în pat. Am tras înapoi uşa fără a o închide şi am mers pe dibuite până la pat, lungindu-mă pe el.

Stăteam în întuneric şi aşteptam. Pentru prima oară de când eram copil, m-am rugat.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Ceasul din hol bătuse unu şi un sfert. Ultimele două ore am stat lungit, aşteptând cu nerăbdare şi ascultând rafalele ploii care biciuiau ferestrele dormitorului: o furtună ce acoperea în casă orice alt sunet. A durat o jumătate de oră şi a trecut tot atât de repede cum venise. Mi-am coborât picioarele şi m-am ridicat, stând, nemişcat pe marginea patului şi ascultând în întuneric. Nu auzeam decât tic-tacul deşteptătorului şi bătăile violente ale inimii.

Am întins mâna şi am aprins veioza de pe noptieră. Apoi m-am sculat, mi-am vârît picioarele în papuci şi m-am dus la uşa dormitorului să arunc o privire în coridorul întunecat. Nu se vedea nici o lumină din camera lui Lewis. Am ascultat încă o vreme, apoi, convins că doarme, m-am dus la scrin şi mi-am luat lanterna. Am aprins-o şi după aceea am stins veioza.

Mergând fără zgomot am ajuns în coridor şi m-am dus de-a lungul lui până la biroul lui Dester. Am închis uşa, am aprins lumina şi am luat mănuşile de pe birou. Mi le-am pus. Mâinile îmi tremurau atât de tare încât mi-a fost foarte greu să iau pagina cu confesiunea de sub teancul de hârtie pentru maşină. Aproape că era să-mi scot mănuşile, căznindu-mă să trag foaia, dar m-am oprit la timp. Am băgat hârtia în maşină, având grijă să aliniez ultimul cuvânt cu linia de ghidaj a maşinii.

Am trecut la fereastră şi am tras zăvorul, crăpând-o câțiva centimetri.

Stingând lumina, am deschis uşa şi m-am oprit să ascult. Nu se auzea nici un sunet alarmant şi, făcându-mi curaj, am pornit fără zgomot de-a lungul coridorului până în bucătărie. Am închis şi încuiat uşa, am aprins lumina şi m-am uitat la congelator.

Acum starea nervilor mei era destul de proastă.

Inima-mi bătea atât de violent încât simțeam că mă sufoc şi mâinile înmănuşate îmi tremurau. Am început să dau jos cele trei duzini de sticle de whisky aşezate deasupra congelatorului. Am avut grijă să nu se ciocnească sticlele între ele şi le-am aşezat în şiruri regulate într-o parte, alături de congelator. Tocmai când dădeam jos ultimele sticle am fost la doi paşi de dezastru. În timp ce ridicam două sticle, una de lângă ele, ultima, se răsturnă şi începu să se rostogolească spre marginea capacului. Le-am pus repede jos pe cele două tocmai când a treia, ajungând la margine, pornise în gol. Nu ştiu cum am pus mâna pe ea când era aproape jos şi am ținut-o. O clipă, cât un veac, am înțepenit tremurând şi asudând, apoi am pus jos sticla şi m-am ridicat. Am scăpat ca prin urechile acului. M-am dus la uşă, am descuiat-o şi, deschizând-o puțin, am ascultat.

Sosise momentul. O dată ce-l scoteam din congelator trebuia să mă grăbesc. Dacă Lewis cobora înainte de a-l putea duce pe Dester în birou şi de a putea trage glontele, toată agonia asta a nervilor, calculele mele minuțioase, riscul ce mi-l asumam erau în zadar.

M-am întors în bucătărie, închizând şi încuind iar uşa şi după aceea m-am dus la congelator. Când am pus mâna pe capac să-l ridic, m-a părăsit curajul. M-am dat înapoi, ştergându-mi transpirația de pe față cu mâneca halatului. M-am dus la un dulap, l-am deschis şi am scos un pahar. Mi-era peste putere să deschid congelatorul fără o înghițitură de whisky. Am destupat cu destulă neîndemânare una din sticle, din cauza mănuşilor, dar am reuşit să scot dopul, am turnat vreo sută de grame de whisky în pahar şi l-am dat pe gât. Am simțit lovitura whisky-ului în stomac, ceea ce mi-a biciuit nervii. Băutura m-a pus pe picioare. Cu toate că eram tentat să repet doza, am rezistat ispitei. Am pus jos paharul şi, lăsând sticla deschisă pe masă, m-am apropiat de congelator. În

timp ce ridicam capacul, am înțepenit dintr-o dată. Inima-mi zvâcnea, apoi porni în galop. Oare auzisem ceva? Au scârțâit scările ca şi când cobora cineva pe furiş? Am lăsat repede jos capacul, m-am dus la uşă, am stins lumina, am descuiat uşa şi am crăpat-o puțin. Am ascultat ținându-mi răsuflarea, încercând să surprind orice sunet mai tare decât bătăile inimii mele. Am stat acolo vreo cinci minute chinuitoare, dar n-am auzit nimic şi până la urmă, convins că imaginația mi-a făcut festa, am închis şi am încuiat uşa din nou, am aprins lumina şi m-am rezemat de uşă, încercând să-mi păstrez controlul asupra membrelor, care-mi tremurau cumplit.

M-am dus înapoi la congelator, am ridicat capacul, cu dinții încleştați, respirând cu greutate, şi m-am uitat în jos spre cadavru.

Zăcea aşezat pe o parte, rana nefiind vizibilă. Arăta foarte natural, parcă dormea. M-am aplecat şi l-am atins pe gât. Nu era prea rece. Era mai puțină umezeală în congelator decât crezusem: cea mai mare parte din ea o absorbise îmbrăcămintea mortului, pe care am simțit-o jilavă când am atins-o. Asta nu m-a îngrijorat, fiindcă plouase tare şi m-am gândit că nu riscam prea mult, deoarece poliția nu va avea bănuieli; în fond, Dester era fără pardesiu.

L-am apucat de subsuori şi l-am tras în sus. Era mult mai greu decât crezusem. Aluneca încet şi atunci am văzut o mică băltoacă de sânge pe fundul congelatorului. Rana începuse iar să sângereze, cadavrul nemaifiind congelat.

Mi-au trebuit trei sau patru minute îngrozitoare să-l scot afară pe podeaua bucătăriei şi sfârşind, eram complet istovit. A trebuit să mă sprijin de congelator ca să-mi recapăt suflul. Dar nu puteam zăbovi prea mult. Trebuia să sângereze în birou şi asta era esențial, altfel ei ar şti că nu s-a împuşcat acolo.

Am mers până la uşă, am descuiat-o, am deschis-o şi am ascultat, dar nu se auzea nimic. M-am dus repede la birou, am împins uşa larg şi am aprins lumina. Nu îndrăzneam să-l car pe Dester prin întuneric de-a lungul coridorului. Puteam să mă izbesc de perete sau să fac vreun zgomot care să-l alarmeze pe Lewis.

M-am reîntors în bucătărie, l-am ridicat pe Dester pe umăr şi am pornit spre birou. Sub greutatea copleşitoare, genunchii mi s-au îndoit, respiram greu, gâfâind slab, iar inima îmi bătea violent şi transpiraţia mă orbea. Dar am ajuns cu el în birou fără să fac vreun zgomot şi l-am lăsat să alunece de pe umăr pe podea, lângă biroul lui. Sângele din rană se scurgea pe covor.

Am înşfăcat lanterna şi m-am retras încet până la bucătărie, cercetând covorul ca să fiu sigur că nu existau pete de sânge care să mă dea de gol. Am găsit una mică la jumătatea coridorului. Avusesem noroc că nu erau mai multe. Am luat o cârpă udă din bucătărie şi am şters pata. Poliţia trebuia să examineze cu atenţie deosebită covorul ca s-o poată descoperi. Apoi m-am întors în bucătărie şi, muncind cu înfrigurare, am curăţat bine congelatorul, asigurându-mă că înlăturasem orice urmă de sânge. După aceea am şters pardoseala bucătăriei, am spălat cârpa şi am ascuns-o într-o tigaie. Am să mă descotorosesc de ea dimineaţa, mi-am spus. Apoi am lăsat capacul congelatorului şi am început să pun sticlele la loc, aranjându-le cu grijă. Mă simţeam mai bine. Aveam mai mult control asupra nervilor. Făcusem trei sferturi din treabă. Nu-mi mai rămâne decât să trag cu revolverul prin fereastră, s-o închid şi să fug din birou înainte ca Lewis să iasă din camera lui. Simţeam că voi reuşi. În timp ce puneam ultima sticlă la loc, am auzit un sunet care m-a îngrozit, transformându-mă într-o stană de piatră.

De data asta nu era nici o îndoială în privinţa sunetului. O scândură scârţâise zgomotos, la fel şi palierul

scării. Mişcându-mă ca un automat, m-am dus la comutator şi am stins lumina. Am deschis uşa bucătăriei şi am scrutat întunericul: în viața mea nu mai fusesem atât de înfricoşat.

Deodată, pe scări am văzut o rază de lumină ca şi când cineva şi-a aprins lanterna câteva secunde ca să vadă pe unde calcă. Acum ştiam că Lewis se furişa în jos spre hol. Mi-am încleştat mâna pe patul revolverului, scoțându-l din buzunarul halatului. Înghețat şi tremurând, am întins mâna şi am aprins lumina în bucătărie.

Ştiam că lumina din bucătărie va răzbate în coridor şi că trebuia s-o vadă Lewis. Ce va face? Va veni şi va cerceta? Sau va acționa abil şi va ieşi pe intrarea principală pentru a vedea dacă poate să se uite prin fereastra bucătăriei?

Liniştea de afară aproape că mi-a sfărâmat nervii. Inima-mi bătea cu putere.

Pe scări scârțâi iar o scândură.

Asta-mi spunea că Lewis cobora şi încă mai avea mult, înainte de a ajunge la mine. Mi-am dat seama că nu prea aveam şanse să-l prind aşteptându-l după uşă. Era prea inteligent pentru genul ăsta de cursă.

M-am furişat prin bucătărie spre oficiu şi în drumul meu am ridicat una din sticlele de whisky. Am crăpat puțin uşa oficiului. Aproape de ea era o nişă acoperită cu o draperie unde stăteau măturile şi celelalte ustensile de curățenie. Am trecut în dosul draperiei, ținând în mâna stângă sticla, iar în dreapta revolverul. Stăteam nemişcat, ascultând şi aşteptând. Am auzit un foşnet slab care-l trădase că se află în fața uşii bucătăriei. Uitându-mă printr-o gaură a draperiei, am văzut deschizându-se uşa bucătăriei. Acum puteam să-l văd. Era complet îmbrăcat, ceea ce m-a şocat. Ținea în mâna un revolver calibrul 0,38 special pentru poliție.

Îl urmăream cu privirea. Nu se grăbea să intre. Se aplecă în faţă şi împinse puternic uşa, încât ea se lovi violent de perete. Am fost bucuros că m-am gândit să-mi schimb locul. Uşa m-ar fi izbit de perete dacă rămâneam în spatele ei. Îşi roti privirea prin cameră; ochii lui se opriră un moment asupra uşii oficiului, apoi se îndreptară spre uşa ce ducea în curte. Intră cu precauție în bucătărie şi traversă spre uşa ce da afară, apăsă pe clanță şi o găsi tot încuiată.

Se răsuci repede, cu fața spre uşa oficiului.

– În regulă, Dester, spuse el mârâind cu voce joasă. Ieşi afară, cu mâinile la cer! Nu m-am mişcat, simțind cum îmi curge sudoarea pe obraz.

– Ieşi! Ştiu că eşti acolo înăuntru!

Aşteptă câteva secunde, apoi, repezindu-se, traversă camera până la uşa oficiului şi-o deschise cu un brânci.

În acel moment era cu spatele la mine. Am dat la o parte draperia şi am zvârlit sticla de whisky peste capul lui spre peretele opus. Sticla a căzut cu zgomot pe pardoseală şi s-a spart ca o bombă în miniatură, cioburile şi whisky-ul împrăştiindu-se pe zid şi pe podea.

Lewis a înlemnit holbându-se la sticla sfărâmată. Când am zvârlit sticla eram deja în mişcare. Ținând revolverul de țeava, l-am lovit în moalele capului. A căzut în genunchi. Revolverul i-a căzut din mână. A gemut înăbuşit şi a încercat să se ridice, însă l-am lovit din nou. De data asta am dat mai tare. Când l-am atins cu patul revolverului la moacă, am simțit izbitura până în umăr. Cu un oftat, s-a întins cu fața în jos, pe podea.

M-am tras înapoi. Tremuram tot şi m-am ținut tare să nu mă prăbuşesc alături de el.

Nu mă văzuse. Eram sigur. Cât timp va rămâne aşa? L-am înşfăcat de subsuori şi l-am târît în oficiu, unde l-am zvârlit şi am închis uşa oficiului, încuind-o. Alergând cu paşi împleticiți, m-am dus în biroul lui Dester.

De lângă birou, din fundul unui dulap am scos un reşou electric. L-am băgat în priză şi l-am aşezat aproape de trupul lui Dester. Ştiam că punctul esenţial era să accelerez procesul final de dezgheţ şi să fac să dispară o parte din umezeala îmbrăcăminţii.

M-am oprit ca să-mi controlez halatul şi pijamaua, şi bine am făcut. Pe pantalonul pijamalei era o pată lunguiaţă de sânge şi una mare pe halat.

Ieşind din birou, am alergat sus pe scări, m-am dezbrăcat şi mi-am pus o pijama curată. Am ascuns lucrurile pătate între saltea şi rama arcurilor.

Am coborât iar şi m-am dus în birou. Dându-mi curaj, am examinat cu atenţie trupul lui Dester. Sângele din rană formase până acum în jurul capului o pată impresionantă. I-am atins faţa. O simţeam caldă. Muşchii erau relaxaţi. Nu puteam face nimic altceva. Ar fi fost necesar ca rana să fi sângerat mai mult, însă cu puţină şansă s-ar fi putut ca medicul legist să nu bage de seamă. Am luat revolverul lui Dester pe care-l pusesem pe birou, m-am dus la fereastră, am scos revolverul afară îndreptându-l în sus şi am apăsat pe trăgaci. Bubuitura împuşcăturii şi străfulgerarea orbitoare m-au zdruncinat şi aproape era să scap revolverul din mână. Acum nu mai aveam prea mult timp. Am pus revolverul alături de Dester, am închis fereastra, apoi am fugit în coridor şi de-a lungul lui spre vestibul. Am ridicat fereastra lăsând-o întredeschisă.

Mi-am scos mănuşile, am urcat în fugă scările şi le-am ascuns la un loc cu pijamaua pătată şi cu halatul.

Când am început să cobor scările am auzit sunând telefonul. „Asta trebuie să fie Marion”, m-am gândit. M-am dus în birou şi am ridicat receptorul.

– Ce s-a întâmplat, Glyn? Vocea ei era stridentă şi speriată. A fost o împuşcătură?

– Da. Stai acolo pe loc. E Dester. S-a împuşcat.

Acum, nici o vorbă. Trebuie să chem poliția. Lewis a dispărut.

– Dar, Glyn…

– Lasă firul liber. Vreau să telefonez! Şi am închis. M-am dus la reşou, l-am oprit, l-am scos din priză şi l-am pus înapoi în dulap. Poliția va fi la fața locului abia peste câteva minute. Erau ultimele minute de care mai dispuneam ca să mă asigur că n-am lăsat nici o urmă şi că n-am făcut nici o greşeală. M-am uitat atent prin cameră. M-am uitat la trupul lui Dester. Am verificat confesiunea. Cu piciorul am împins revolverul puțin mai aproape de corpul lui.

Şedeam în holul cel mare, cu o țigară aprinsă între degete, ascultând absent ploaia care bătea în ferestre. Marion se ghemuise pe canapea şi moțăia. Un polițist cu ceafă ca de taur se proptise în pragul uşii, cu spatele la noi. După ceasul de pe cămin era patru fără douăzeci şi opt de minute.

Restul casei părea un furnicar în plină activitate. Îi vedeam pe detectivi când traversau vestibulul, fie ducându-se spre biroul lui Dester, fie ieşind de acolo. Doi gazetari discutau cu un sergent de poliție. De fapt voiau să stea de vorbă cu mine, dar sergentul nu le dădea drumul în holul cel mare.

La patru minute după ce telefonasem o maşină a poliției a tras în fața casei. Zece minute mai târziu sosea Bromwich cu o brigadă criminalistică specială. În mai puțin de cinci minute l-au găsit pe Lewis.

Bromwich m-a întrebat ce s-a întîmplat. I-am povestit că am auzit o împuşcătură, că am coborât şi l-am găsit pe Dester în birou, iar Lewis dispăruse. Asta era tot ce puteam să-i spun.

– În regulă, stai în hol. Voi vorbi cu dumneata mai târziu, mi-a zis.

Întâi m-am dus sus şi mi-am pus o haină şi o pereche de pantaloni peste pijama, apoi am coborât în hol. În acest timp, Marion fusese adusă din locuința de deasupra garajului. După ce Bromwich a aflat că n-avea nimic altceva să-i spună decât că auzise o împuşcătură, a trimis-o şi pe ea în hol.

Nu ne-am spus nimic unul altuia. Nu puteam vorbi, câtă vreme polițistul stătea în pragul uşii. Ea s-a ghemuit pe canapea şi a închis ochii.

Aşteptarea a fost lungă şi mă înfiora. Am văzut un bărbat înalt, osos, traversând holul şi l-am auzit pe polițist spunând:

– Drept în jos în coridor şi la stânga, doctore.

Bărbatul acela osos era omul care putea da peste cap planul meu. Simțeam nevoia unei băuturi, însă nu aveam curajul să iau ceva. Aşa că, am fumat şi am aşteptat. Pe la patru sosi o ambulanță şi am văzut cum îl cărau pe Lewis afară pe o targa. În clipa aceea am avut o senzație îngrozitoare că s-ar fi putut să-l fi ucis.

– Sergentului îi e bine? l-am întrebat pe polițistul de la uşă.

S-a întors şi m-a privit agresiv, cu ochii lui duri şi mici.

– Mda, e bine. N-are decât capul spart, dar n-a pățit nimic altceva.

După felul cum vorbea, era clar că nu avea timp de pierdut cu Lewis. Am continuat să aştept.

La patru jumătate sosi o altă autodubă. Au intrau în casă patru inşi cărând o ladă lungă, neagră, semănând cu un coşciug. Bănuiam că trebuie să fie de la morgă. În jurul orei cinci şi zece au apărut iar în hol, purtând lada pe umeri, cu genunchii puțin îndoiți sub greutate.

După ce stătuse în congelator aproape zece zile, Dester era în sfârşit dus la groapa lui. Am întors capul, simțind că-mi vine rău, iar lovitura surdă a coşciugului

coborât de pe umerii oamenilor pe podeaua autodubei m-a înghețat.

Primele raze ale dimineții străbăteau prin draperii când a intrat Bromwich în cameră. Călca semeț şi avea o privire vanitoasă.

– Voi doi puteți să vă duceți la culcare. O să am nevoie de voi la anchetă. Va fi peste vreo două zile. Regret că v-am reținut atâta timp.

Îmi ascunsesem pumnii strânşi în buzunare. Auzind cuvintele lui, mi i-am descleştat, scoțându-mi mâinile cam tremurătoare.

– Nu mai aveți alte întrebări? am spus, încercând să vorbesc cu o voce normală.

Bromwich rânji.

– Totul e clar. I-am spus cobei aceleia de Maddux cum a fost, dar n-a binevoit să mă asculte. Era limpede ca apa. Dester n-a vrut să intre în sanatoriu. S-au certat pe drum. El a lovit-o, a ucis-o şi a plantat-o la stația forestieră. Apoi şi-a dat seama că nu are curajul să meargă până la capăt cu răpirea trucată. A decis să ia o cale mai uşoară. Ați văzut confesiunea?

Am încuviințat din cap.

– Asta e. S-a întors să-şi ia revolverul, s-a împuşcat şi atâta tot.

Nu-mi venea să cred că Bromwich gândeşte ce spune. Desigur, trebuie să fi avut unele bănuieli că scena nu părea prea adevărată. Fără îndoială că doctorul a lăsat să se întrevadă că are anumite dubii.

– Atunci putem să mergem să ne culcăm? am întrebat, ca să mă conving că am auzit bine.

– Sigur, culcați-vă. Trebuie să stau de vorbă cu presa. Poate c-ar voi să te întrebe ceva înainte de a pleca. Mai stai pe aici încă vreo cinci minute.

– Sergentul Lewis e bine?

– Altă cobe. Am bănuit că Dester se întoarce. I-am

spus lui Lewis să bage de seamă, dar dobitocul a lăsat să i se spargă capul. O să se facă bine. Are o țeastă ca piatra.

A trecut în vestibul şi a început să discute cu gazetarii. Marion şi cu mine ne-am privit. Am reuşit să-i zâmbesc.

– Ei bine, asta pare să fie tot, am rostit. Presupun că vrei să pleci mâine, sau mai bine zis azi. Am să te ajut să găseşti o cameră.

A încercat să-mi spună ceva, dar au năvălit ziariştii. În jumătatea de oră următoare am răspuns la întrebările cu care am fost mitraliați. Voiau să afle amănunte despre viața particulară a lui Dester: dacă se certase cu Helen, cum a reacționat ea, ce gândeam eu despre el şi ea; chestii de genul ăsta. Am avut grijă să nu spun nimic ce putea fi dovedit neadevărat, însă am dat să se înțeleagă că ei se certau şi că au fost ocazii când el azvârlea cu lucrurile prin cameră. Nu se putea spune că era violent; mai curând un temperament iute. Le-am dat să înțeleagă că n-am fost surprins când am aflat că Helen a murit din pricina unei lovituri de pumn dată de el.

În cele din urmă am scăpat de ziarişti. Între timp Bromwich plecase. Rămăsese numai polițistul de la uşa holului. Mi-a spus că Bromwich i-a dat ordin să mai stea câteva ore, pentru curioşii care ar încerca să intre în casă.

Marion îmi zise că se duce înapoi la locuința de deasupra garajului. Ne-am înțeles să ne întîlnim la orele zece. Am condus-o până acolo.

– Îndată ce se termină ancheta, Glyn, plec la Roma. Vreau să fiu departe de toate astea. Vii cu mine, nu-i aşa?

Mai aveam încă o mare parte din cele două mii de dolari ce mi-i plătise Dester. Nu era o sumă prea grazavă, dar şi eu voiam să scap de aici. N-am ezitat.

– Poți să fii sigură că da.

– Vei putea să te descurci? M-a privit îngrijorată. Ai să obții până atunci moştenirea?

M-am uitat la ea, neînțelegând ce voia să spună. Apoi mi-am amintit că am fost atât de nebun încât să-i spun, înainte ca planul de încasare a asigurării să dea greş, că aştept o moştenire.

– Nu. De ce? Acum nu cred că se va mai realiza, am spus. Dar am ceva bani puşi deoparte. O să mă descurc. Poate că voi găsi o slujbă la Roma.

– O să vorbim despre asta la micul dejun.

Am lăsat-o aşa. M-am înapoiat la vilă. Polițistul şedea pe terasă, încălzindu-se la primele raze ale soarelui de dimineață. Îşi preparase o ceaşcă de cafea şi mă salută din cap când am trecut pe lângă el şi am intrat în casă.

M-am oprit în vestibul un minut sau două, încercând să realizez că am scăpat de primejdie. Bineînțeles, mai era ancheta. Un coroner curios putea să pună multe întrebări care să te încurce, însă aveam impresia că pericolul principal trecuse. Nu-mi venea să cred că planul reuşise atât de bine. Mai aveam însă câteva lucruri de făcut. Mai era cârpa murdară din tigaie, de care trebuia să scap, şi pijamaua şi halatul de casă. „De îndată ce voi fi singur în casă le voi arde”, mi-am spus.

Simțeam că nu voi mai supravieţui nici un minut fără o înghițitură de whisky. Tensiunea şi spaima intensă din ultimele patru ore mă extenuaseră. M-am dus în holul cel mare şi o pornisem spre bar, când am rămas locului, cu nervii încordați şi inima oprindu-mi-se pentru o clipă.

Pe unul din fotolii se tolănea un bărbat înalt, oacheş, cam de vârsta mea. Avea un pahar de whisky în mână şi o țigară ce-i atârna între buze.

Se uită la mine şi-mi zâmbi plictisit şi obosit. Fața lui bronzată, de o urâțenie plină de umor, se lumină când îmi zâmbi şi îmi făcu semn cu paharul.

– Prost obicei de a bea la ora asta, spuse el. Nevastă-mea ar avea o criză de nervi, dacă m-ar vedea. Am stat însă treaz toată noaptea şi nu pot rezista decât dacă

dorm douăsprezece ore.

Am rămas nemişcat, uitându-mă la el.

– Eşti de la ziar? am reuşit să pronunț.

– Eu? Arăt eu a gazetar? Zâmbetul i se lărgi. Nu. Sunt Steve Harmas, anchetator special al societății de asigurare „National Fidelity”. Îl aştept pe bătrânul Maddux. Trebuie să sosească dintr-un moment în altul.

Am simțit un fior rece străbătându-mă.

– Maddux?

– Da. Într-o împrejurare ca asta nimeni nu poate ține deoparte prea mult botul acestui lup bătrân. Rânji iar la mine. Bea ceva. Arăți ca şi când ai avea nevoie de aşa ceva.

Cu câteva minute înainte de şapte şi un sfert, Maddux intră în hol. Până atunci mă bărbierisem, făcusem un duş, şi mă îmbrăcasem, cu mişcări automate, cu inima înghețată de frică. Mă tot încurajam că poliția fiind satisfăcută, nu există nici un motiv ca Maddux să nu fie. Îmi repetam iar şi iar că era în interesul societății lui să accepte teoria că Dester şi-a omorât soția şi apoi s-a împuşcat. Dacă coronerul găsea că Dester s-a sinucis, atunci societatea lui Maddux nu va fi obligată să plătească cele trei sferturi de milion de dolari. Desigur că el n-o să fie atât de nebun încât să încerce să dovedească că Dester a fost omorât! Va fi bucuros că are şansa să nu plătească suma.

În cursul ultimei ore, Harmas mi-a tot vorbit cu vocea lui înceată şi tărăgănată despre situația politică aşa cum o vede el. Părea că-l interesează atitudinea Rusiei şi politica americană în Europa. Nu prea eram atent la ce spune, ceea ce însă nu l-a împiedicat să continue.

Cum a intrat Maddux în hol am observat o transfomare bruscă la Harmas. Nu mai arăta ca un leneş. Fața i-a devenit vioaie, ochii duri, şi-şi descolăci din fotoliu trupul înalt, ridicându-se în picioare, ca şi cum s-ar fi

declanşat un arc în el.

Maddux ne privi şi trecu în fața căminului gol. Se rezemă cu spatele de el, îşi scoase pipa şi începu s-o umple.

– Presupun că vă deranjez, am spus. Mă duc sus în camera mea.

– Rămâi aici, domnule Nash, zise Maddux. E posibil să fie unele puncte unde ne-ai putea ajuta. Stai jos. Stai jos, Steve. A aşteptat să ne aşezăm, apoi şi-a aprins pipa şi a continuat: Ei bine, cum arată povestea?

Harmas şi-a aprins o țigară.

– Vă amintiți de istoria pe care am avut-o anul trecut cu dansatoarea de striptea-se! Când a încercat să ne pungăşească cu un milion şi jumătate printr-un şiretlic atât de abil, încât era aproape să cădem în plasă? întrebă el. Ei bine, cazul de față mi se pare de acelaşi calibru.

Ceva ca mâna rece a unui mort mi-a strâns inima când a spus asta. Nici el, nici Maddux nu se uitau la mine şi n-au observat tresărirea mea convulsivă. Maddux spuse:

– Ce te face să crezi?

– Lucrurile care au părut că se întâmplă, dar nu puteau să se fi întâmplat, replică Harmas cufundându-se în fotoliu. E evident un truc iscusit, dar mă depăşeşte cum a fost aranjat. De exemplu, se presupune că Dester a intrat în casă prin fereastra vestibulului. Toate celelalte ferestre ale vilei şi toate uşile erau încuiate. Fereastra din vestibul era deschisă: aşadar pe acolo se presupune că ar fi intrat, dar n-a putut-o face, deoarece eu eram afară drept în fața ferestrei: am păzit vila toată seara. Dester n-a intrat pe acolo, şi-atunci, pe unde?

– Putea să se fi ascuns în casă în timpul după-amiezei, sugeră Maddux.

– Nu era în casă. Lewis mi-a spus că a inspectat vila de sus până jos pe la şase seara când mi-am luat eu în primire postul din grădină. Dester nu era în casă şi n-a

intrat nici după aceea şi cu toate astea a fost găsit mort în birou. Maddux trecu la un fotoliu şi se aşeză.

– Ăsta-i un punct serios. Altceva?

– În timpul carierei mele am văzut zeci de sinucideri prin împuşcătură în cap, continuă Harmas. Murdăria lăsată era considerabilă şi totuşi Dester a sângerat foarte puțin. Dacă n-ar fi fost absolut imposibil, aş fi spus că s-a împuşcat în altă parte şi apoi a venit singur în biroul lui ca să se termine acolo sângerarea. Maddux se mişcă impacientat.

– Ce-a zis medicul legist?

Harmas ridică din umeri.

– Era surprins, dar nu părea că poate să i se zdruncine convingerea că Dester s-a împuşcat singur. La urma urmei, aici zăcea un individ cu revolverul lângă el, cu un glonte ce i-a perforat țeasta, cauzându-i moartea instantaneu, un om care nu murise decât de cincisprezece minute şi n-a putut fi adus în casă din moment ce eu păzeam afară şi toate ferestrele şi uşile erau încuiate, în afară de o mică ferestruică în vestibul şi pe unde ar fi fost greu, ca să nu spun imposibil să împingi înăuntru un om mort. Aşa că doctorul n-a făcut decât să dea din umeri şi să spună, că se întâmplă uneori lucruri ciudate şi că nu ştia de ce Dester n-a sângerat mai mult. A acceptat situația numai pentru că nu exista nici o altă explicație plauzibilă.

Maddux rânji, arătându-şi dinții albi.

– Dar noi ştim mai multe, nu-i aşa? Îşi îndreptă privirea spre mine. Domnule Nash, după câte ştiu v-am mai vorbit că am ceva experiență în materie de fraude. Nu-ți vine să crezi la ce trucuri se pretează unii indivizi ca să pună uşor mâna pe bani. Am ajuns să nu mă mai bizui pe ochii şi urechile mele, ci numai pe intuiție. Vei fi surprins, dar intuițiile mele se confirmă.

– Trebuie să ai o serioasă intuiție a realității ca să

explici de ce Dester n-a sângerat atât cât ar fi trebuit, răspunse Harmas.

Maddux nu ținu seama de remarca lui.

– Ce-ai mai descoperit?

– Nu s-au găsit amprente digitale, zise Harmas. Nici măcar una. Dester a lăsat o confesiune - nici o amprentă pe hârtie şi nici pe maşina de scris. După cât se pare, a băut ceva şi a scăpat pe jos o sticlă de whisky, dar nu erau amprente nici pe pahar şi nici pe sticla spartă. Nu erau amprente pe revolver. A fost şters. Nu s-au găsit amprente pe fereastra din vestibul, şi totuşi se presupune că el a deschis-o.

– Poate că purta mănuşi?

– Atunci unde sunt. Le-am căutat şi nu le-am putut găsi. De ce să scrie cineva o confesiune cu mănuşi?

Mi-am scos batista şi mi-am şters transpirația de pe față. Mi-era atât de rău încât nu-mi mai păsa dacă Maddux şi Harmas vedeau ce fac, dar nici unul nu se uita la mine.

– Mai e încă ceva, continuă Harmas. Când cei doi au plecat de acasă pentru a se duce la sanatoriu, Dester purta o pălărie maro-închis, un pardesiu din păr de cămilă, pantaloni gri-închis, şi pantofi maro din piele de vițel. Când a fost găsit în biroul său nu avea nici pardesiu, nici pălărie, pantalonii lui erau albaştri şi pantofii din piele neagră.

– Ce-a zis Bromwich despre toate astea?

– A raționat că Dester poate şi-a murdărit îmbrăcămintea la stația forestieră şi şi-a schimbat-o cu cea pe care o luase în valiză cu el. A dat ordin să fie căutat pardesiul din păr de cămilă. Începe cu verificarea tuturor depozitelor de bagaje de mână. Poate că asta va cere timp, însă cercetează în primul rând pe cele din apropierea locului unde a fost abandonat Rolls-ul.

Maddux îşi scarpină obrazul cu pipa. Arăta liniştit şi

în ochi i se oglindea o expresie satisfăcută.

– Se pare că ni s-a aruncat în brațe o mică ghicitoare simpatică, spuse el. Ştiam că e vorba de o încercare de fraudă. Am mirosit-o imediat. Cineva a avut ideea isteață să pună mâna pe un maldăr de bani. I-am atras atenția lui Bromwich să-l caute pe al doilea bărbat. Ei bine, dacă n-o face el, o s-o facem noi.

– Crezi că există un alt bărbat? întrebă Harmas ridicând capul şi fixându-l pe Maddux. Crezi că doamna Dester avea un amant?

– Sunt al dracului de sigur că da. Cei doi au găsit o idee inteligentă ca să-l omoare pe Dester şi să pună mâna pe bani. Nu ea a conceput planul. Ultima oară când a încercat să fraudeze o societate de asigurare aproape era să ajungă la puşcărie. Ăsta e un efort mult mai bine calculat; mult mai deştept. Nu l-a putut concepe decât un bărbat, şi cine altul poate fi decât amantul doamnei Dester?

– Crezi într-adevăr că Dester a fost omorât? zise Harmas. N-ar fi prea plăcut pentru societate, nu-i aşa? Dacă a fost omorât, trebuie să plătim despăgubirea.

M-am uitat repede la Maddux. Totul depinde de ceea ce va răspunde. El îi zâmbea lui Harmas, fără să se sinchisească de mine.

– Ascultă, n-am căutat până acum niciodată să ne eschivăm de plata unei despăgubiri şi nici n-o vom face. Dester ne-a dat o portiță de scăpare când a anulat clauza de sinucidere. Câteva societăți mici se poate că s-ar ține departe de acestea şi ar accepta constatările poliției că Dester s-a sinucis, dar eu am vederi mai largi. Aici e vorba de o crimă. Foarte bine, poate că o să ne coste trei sferturi de milion, dar pe parcurs vom recupera banii. Până acum n-am lăsat nici o singură fraudă fără să lupt. Optsprezece şmecheri am băgat la răcoare. Alți şmecheri încep să-şi dea seama că nu e prudent să încerci să înşeli societatea

„National Fidelity”. Dacă am să las să scape fie şi numai unul, oricând mă pot aştepta şi la alte necazuri. Nu-l voi lăsa să scape. Voi dovedi că e vorba de o crimă. Pentru noi, va fi o reclamă de toată frumusețea şi o să servească şi drept avertisment. Rânjetul lui se lărgi. Dar asta nu înseamnă că va fi necesar să plătim. Ar putea să nu fie în interesul publicului să remunerăm o despăgubire ca asta. Ține minte cuvintele - interesul publicului. În trecut a oprit o mulțime de plăți şi va continua şi în viitor să le oprească. Acum o să vă spun la amândoi ceva. Cred că aceştia doi - doamna Dester şi prietenul ei - au fost destul de deştepți ca să-şi dea seama că-i vom urmări până în pânzele albe dacă Dester era ucis şi ea pretindea despăgubirea. Aşa că ce au făcut? O să vă spun eu: au plănuit să-l omoare pe Dester şi să aranjeze lucrurile astfel încât să pară o sinucidere. Operând astfel, ei îşi dădeau seama că au pierdut orice speranță să ceară banii asigurării. Sperau că solicitând despăgubirea, noi nu ne vom amesteca şi-i vom lăsa să scape de învinuirea de omor. Acum vine răsplata. El se apleacă înainte, îndreptându-şi pipa spre Harmas: Au fost de ajuns de şireți să-şi dea seama că dacă nu vom plăti despăgubirea, va trebui să restituim primele de asigurare încasate, şi ştiți cât a plătit Dester în ultimii ani? O sută patru mii de dolari. După asta alergau, nu după cele trei sferturi de milion. Era prea periculos să încerce să-i înhațe, dar ratele înapoiate reprezentau ceva ce merita osteneala şi erau şi sigure. Datoriile lui Dester totalizează cincizeci de mii de dolari. După ce vila, mobilierul, maşinile şi celelalte sunt vândute, vor fi bani de ajuns să se plătească datoriile. Ei ar fi rămas cu o sută patru mii de dolari, ceea ce reprezintă o sumă frumuşică.

Harmas şi-a oprit un căscat.

– Cred că ai găsit ceva, spuse el. Uitasem că primele de asigurare vor fi înapoiate. Atunci ce s-a întîmplat cu

doamna Dester? A intervenit o încurcătură?

Maddux dădu din umeri.

– Nu ştiu şi nu-mi pasă. Poate că s-au certat. Poate că a omorât-o prietenul. Poate că a omorât-o Dester. Nu ştiu. E treaba poliției să descopere. Ceea ce ştiu este că clientul nostru a fost omorât şi o să-mi dau cât pot osteneala ca ucigaşul să nu scape nepedepsit. Se întoarce brusc şi se uită la mine. Ei bine, domnule Nash, ce crezi despre toate astea? Până acum n-ai vorbit prea mult. Ai vreo idee cine să fie prietenul doamnei Dester?

Ştiam că aveam de dus o luptă disperată. Încă mai puteam să mă salvez dacă-mi jucam bine cărțile, dar cea mai mică greşeală m-ar fi curățat.

– Nu ştiu cine poate fi - am răspuns, străduindu-mă să-i susțin privirea grea şi întrebătoare - dar am vazut-o o dată cu cineva.

Maddux zâmbi. Îl privi pe Harmas.

– Vezi? Sapă adânc şi trebuie să iasă ceva la suprafață! Îşi întoarse ochii spre mine. Când a fost asta, domnule Nash?

– Cam acum o săptămână. Nu sunt sigur. S-a întâmplat să fiu în oraş. Am văzut-o pe doamna Dester şi pe acest bărbat ieşind de la „Brown Derby”.

– Poți să mi-l descrii?

– O, da. Cuvintele păreau că-mi ies din gură fără nici un efort. Era înalt, blond, cu o mustață blondă, un tip de vreo treizeci şi cinci, treizeci şi şase de ani, frumuşel, bine îmbrăcat.

Maddux se uită la Harmas.

– Ai notat astea? La „Brown Derby”. Trebuie să-l găseşti pe tip.

– Mda, mormăi Harmas. Numai că la Hollywood sunt aproape douăzeci de mii de indivizi înalți, blonzi, frumuşei; dar n-are importanță, am să-l găsesc.

– Ai avut impresia, domnule Nash, că erau ceva mai

mult decât prieteni? mă întrebă Maddux.

– Îmi pare rău, însă nu ştiu. Am trecut cu maşina pe lângă ei. I-am zărit numai. Ea îl ținea de braț. N-am avut cum să văd dacă erau în termeni buni sau răi. N-am apucat decât să-i văd!

– În ordine, o să cercetăm, spuse Maddux şi se ridică în picioare. Ai face bine să te apuci de treabă, continuă el către Harmas. Du-te la „Brown Derby” şi vezi dacă poți prinde vreun fir care să ne conducă la tipul ăla. Plec să vorbesc cu Bromwich.

Harmas îşi descolăci trupul lui lung şi subțire şi se ridică.

– N-am dormit de douăzeci şi patru de ore. Nu cred că te interesează asta, nu-i aşa?

Maddux nu-i acordă nici o atenție. Se întoarse spre mine.

– Mulțumesc pentru informație, domnule Nash. E exact indicația pe care o aşteptam.

– I-am văzut împreună o singură dată, am spus.

– O dată e de ajuns.

Mi-a apucat mâna într-o strânsoare de-mi trosneau oasele degetelor, dădu din cap şi ieşi în vestibul.

CAPITOLUL PAISPREZECE

– Nu intra în panică.

Am pronunțat cuvintele cu voce tare privind cum dispare maşina lui Maddux pe alee în jos. Holul cel mare părea pustiu şi plin de spații goale.

Oare Maddux se joacă cu mine? m-am întrebat. A ghicit că am fost amantul Helenei? Îmi întindea o cursă sau a crezut într-adevăr povestea cu bărbatul blond de la „Brown Derby”?

Probabil că acum era în drum spre direcția poliției ca să-i aducă aici să mă aresteze. Ştiam că nu-mi pot permite să pierd nici un minut din timpul meu de libertate. Trebuia să mă descotorosesc de pijama, de halat şi de mănuşi. Trebuia să distrug testamentul. Mai curând sau mai târziu, dacă mă arestau, poliția va descoperi că posed un seif şi vor obține un ordin de percheziție. Ar fi fatal pentru mine dacă găseau testamentul.

M-am repezit în bucătărie şi am luat din tigaie cârpa murdară şi udă cu care ştersesem congelatorul, apoi am fugit sus în camera mea. Am pus pijamaua, halatul, mănuşile şi cârpa într-o valiză, punând deasupra hainele mele vechi de lucru împreună cu câteva cămăşi şi ciorapi. Am închis valiza şi, lăsând-o pe pat, m-am dus la fereastră şi m-am uitat la terasă.

Polițistul se plimba tacticos, cu mâinile la spate, cu şapca trasă pe frunte ca să se apere de razele soarelui. M-am decis să ies prin uşa din dos, să traversez grădina până la poarta ce dădea într-o stradă ce ducea la stația de autobuze de la capătul de jos al străzii Hillside Crescent.

Am luat valiza şi am coborât repede pe scări, de-a lungul coridorului spre bucătărie şi am ieşit pe uşa de serviciu.

În patru minute, mergând repede, am ajuns la stația

de autobuze. După un minut a sosit un autobuz şi m-am urcat în el. Mă tot uitam înapoi prin geam să văd dacă mă urmăreşte vreo maşină, dar pe şoseaua lungă şi în pantă nu se vedea nici una.

Am coborât la întretăierea străzilor Figueroas şi Firestone şi, cu paşi grăbiți, m-am amestecat în mulțimea de oameni de afaceri şi de vânzătoare ce se îndreptau spre lucru. M-am apropiat de depozitul cu seifuri deschis toată noaptea în clipa când ceasul de pe stradă bătea opt şi jumătate.

Cum însă tocmai atunci s-a întâmplat ca circulația să fie intensă n-am traversat imediat strada şi a fost bine că n-am făcut-o. Am zărit o maşină mare, neagră, parcată aproape de intrarea în depozit, în care şedeau patru bărbați voinici, fălcoşi. Mi-am dat seama imediat că sunt polițişti şi m-am ascuns într-un magazin la intrare, unde nu mă puteau vedea. Ce căutau ei în fața depozitului? Aşteptau să mă vadă sosind sau voiau să pună mâna pe altcineva? De un singur lucru eram sigur: nu stăteau acolo de plăcere.

O frică bolnăvicioasă, rece, îmi încleşta inima. Era cumva oare începutul sfârşitului?

Aşteptau, înainte de a mă înhăța, să fac o mişcare greşită? Am încercat să mă conving că cei patru bărbați din maşină nu mă aşteptau pe mine. Probabil că nu ştiau nimic de mine, dar n-am avut curajul să traversez strada şi să intru în depozit. Am făcut cale întoarsă şi după colț am intrat într-un drugstore deschis toată noaptea. Am comandat o cafea şi am fumat, întrebându-mă ce ar fi mai bine să fac.

Eram din ce în ce mai convins că trebuie să părăsesc oraşul. Mi-am scos portvizitul să controlez câți bani aveam la mine. Nu era mult: cinci dolari şi ceva mărunțiş. Aveam două mii la bancă. Dar puteam risca oare să aştept până la deschiderea băncii? Trebuie să aştept, mi-am spus.

Fără bani eram pierdut.

Aşa că am aşteptat. M-am dus apoi la un bar cu aperitive şi de acolo la un alt drugstore. Minutarele ceasului meu se târau lent. După trei cafele şi după ce fumasem toate țigările, m-am decis s-o pornesc spre bancă. Mă mişcăm încet, atent la orice tip care ar fi putut fi un detectiv. De data asta m-am apropiat cu prudență de bancă, mergând pe partea opusă a străzii. Am zărit o altă maşină mare, neagră, parcată la vreo patruzeci de metri de banca mea, cu patru bărbați înăuntru.

Am intrat sub arcada unui magazin, unde nu puteau să mă vadă. Acum eram convins că poliția e pe urmele mele. Nu mai putea fi o coincidență. Aşteptau ca să-mi pierd curajul, să-mi scot banii şi să dau bir cu fugiții.

Am intrat într-un drugstore, am comandat o altă cafea şi m-am aşezat la o masă lângă perete. Mâinile îmi tremurau atât de tare încât mi-era teamă să ridic ceaşca. Trebuia negreşit să părăsesc oraşul înainte ca să fiu prins în plasă, dar nu puteam s-o fac fără bani.

Atunci mi-am amintit de Solly. Era omul care-mi putea împrumuta atât cât îmi trebuia ca să plec. Şi el a avut buclucuri cu poliția şi ştia ce înseamnă să fii într-o astfel de încurcătură.

M-am dus la o cabină telefonică şi am chemat biroul lui Solly. Mi-a răspuns Patsy.

– Jack e acolo? am întrebat.

– Nu, Glyn, tu eşti?

– Da. Uite, Patsy, trebuie neapărat să vorbesc cu Jack. Unde-l găsesc?

– E la direcția poliției.

Inima mi-a zvâcnit.

– El e... ce?

– La direcția poliției. Acum o jumătate de oră a venit un detectiv şi l-a luat acolo. Glyn, ai necazuri?

Am rânjit. Asta era o subapreciere a situației.

– S-ar putea, am răspuns. Patsy, ştii ceva?

– Jack m-a dat afară din cameră, dar am ascultat la uşă, spuse Patsy vorbind repede şi cu voce scăzută. Detectivul îl trăgea de limbă despre dumneata şi doamna Dester.

Mi-am şters transpirația de pe față.

– Ce fel de întrebări?

– Voia să ştie dacă Jack ştie ceva despre dumneata şi ea; dacă erați prieteni sau dacă ieşeai cu ea.

– Şi el ce-a spus, Patsy?

– Nu ştiu. Nu puteam sta prea mult în dreptul uşii. După câteva minute, Jack a ieşit din cameră şi mi-a spus că se duce la direcția poliției.

– Cum arăta?

– Speriat. Glyn, eu m-aş feri de el. Nu-i bine să ai încredere în el. Nu se gândeşte decât la sufletelul lui.

– Cred că ai dreptate. Bun, mulțumesc, Patsy. Mulțumesc foarte mult.

– Te-aş putea ajuta cu ceva? Femeia asta e moartă, nu-i aşa? Scrie în ziare.

– Da, e moartă. Nu mă poți ajuta cu nimic. Cu bine, fetițo, şi-ți mulțumesc. Am atârnat receptorul şi m-am întors la masa mea, oprindu-mă la bar ca să-mi cumpăr un pachet de țigări. Am aprins o țigară şi m-am aşezat din nou. Solly le va spune că i-am oferit cinci sute de dolari ca să dezgroape trecutul Helenei.

Vor ghici imediat că am plănuit s-o şantajez. Mi se usca gura. Asta ar explica de ce am ucis-o, dacă-mi puneau vreodată în cârcă moartea ei.

Simțeam cum se strânge lațul în jurul meu. O senzație de panică amenința să mă copleşească. Am stat câteva minute nemişcat, străduindu-mă să găsesc o cale de scăpare, apoi mi-am amintit de Marion. S-ar fi putut ca ea să aibă ceva bani pe care putea să mi-i împrumute. M-am dus înapoi la cabina telefonică şi am format numărul

lui Dester. Mi-a răspuns o voce de bărbat. Uitasem de polițistul lăsat să păzească vila. În întreaga casă erau prize de telefon şi desigur va asculta ce vorbeam. Îmi dădeam seama că n-o pot implica pe Marion în afacere.

– Hello! am auzit vocea polițistului. Cine-i la telefon?

Am pus receptorul în furcă şi am ieşit din cabină. M-am simțit prins în plasă şi învins. Aproape că m-am dat bătut. Dacă aş fi avut curajul, m-aş fi dus la direcția poliției şi le-aş fi spus adevărul, dar nu eram în stare s-o fac. Mi-am zis că încă mai aveam o şansă să fug dacă acționam imediat. Trebuia să scap de valiză. Nu vedeam cum aş fi putut evita acuzația dacă mă prindeau cu ea.

Am luat valiza şi am ieşit din drugstore. Mergând repede, am ajuns la stația centrală de autobuze şi am intrat în biroul de bagaje de mână.

– Aş vrea să depozitez asta pentru câteva zile, i-am spus funcționarului, care lua valiza cu indiferență, aplică pe ea o etichetă, îmi dădu recipisa şi o aruncă pe un raft.

Cu un pic de noroc poate reuşeam să părăsesc districtul înainte ca valiza să fie găsită - dacă va fi vreodată găsită.

Scăpând de valiză, eram mai puțin speriat. Am ieşit pe uşa turnantă a depozitului, păşind în plin soare. Vreo douăzeci de autobuze stăteau aliniate, gata să pornească. Gloata de pasageri se foia în jurul meu, îmbrâncindu-mă, în timp ce eu căutam să mă decid ce autobuz să iau. Până la urmă m-am hotărât să mă îndrept spre San Francisco. M-am dus şi m-am uitat la mersul autobuzelor, să văd la ce oră pleacă cel de San Francisco.

Urmăream cu degetul lista lungă a localităților când, cu coada ochiului, am văzut un bărbat voinic apropiindu-se de mine şi oprindu-se alături.

Inima mi s-a strâns. M-a cuprins acea teroare ce te copleşeşte într-un coşmar. Am întors încet capul. Un bărbat voinic, cu fața roşie, într-un costum ponosit şi cu

pălăria trasă pe ochi se uita atent la mine. Se citea că e polițist după întreaga lui înfățișare.

– În regulă, Nash, spuse el scurt. Avem nevoie de dumneata. Vino, hai s-o pornim!

Stăteam pe loc, zgâindu-mâ la el fără să mă pot gândi, fără să fiu în stare să mă mişc. Un alt bărbat voinic, apărând din mulțime se apropie de mine.

– Uşurel, zise primul polițist. Nu-i nevoie să te agiți. Locotenentul Bromwich vrea să-ți vorbească. Vino!

M-am dus cu ei la maşina care aştepta, am trecut în spate cu primul polițist, în timp ce al doilea s-a aşezat la volan.

În clipa aceea am văzut un al treilea detectiv ieşind din biroul de bagaje de mână, ducând valiza mea. Se aşeză în față, ținând valiza pe genunchi.

– Dă-i drumul, vorbi primul polițist cu voce plictisită, monotonă. Maşina porni.

Prin geamul maşinii priveam circulația, oamenii care umblau pe trotuare, ferestrele magazinelor şi albastrul cerului. Simțeam că e necesar să înregistrez în minte toate aceste lucruri familiare. Ştiam că nu le voi mai vedea niciodată.

Camera era strâmtă, cu pereți galbeni, murdari, şi mirosea a sudoare stătută, a tutun, a trupuri nespălate şi a acid carbonic. Mobilierul era compus din două scaune cu spetează dreaptă, o masă făcută dintr-o planşetă pe două capre, pătată cu cerneală.

Un polițist plictisit şedea lângă uşă pe un scaun şi se uita scârbit la o muscă mare, albăstruie, ce-şi continua drumul pe tavan. Stăteam pe un scaun lângă masă, aşteptând.

Fusesem adus aici de vreo patru ore. Mi s-a dat o ceaşcă de cafea ce rămăsese pe masă, rece şi neatinsă. Farfurioara se umpluse de mucurile țigărilor mele.

Polițistul nu scosese nici un cuvânt de-a lungul celor

patru ore. Din când în când îşi îndrepta ochii lui mici şi duri de la muscă la mine şi apoi înapoi la muscă.

Nu-mi făceam iluzii. Intrasem în belea. Se putea ca acesta să fie începutul sfârşitului vieții mele. Putea să fie primul pas spre camera de gazare. În timpul lungilor ore de aşteptare am ajuns la concluzia că singura mea speranță era să spun adevărul. Depindea de avocatul pe care puteam să-l obțin dacă jurații mă vor crede sau nu. Cel puțin scrisoarea lui Dester i-ar împiedica să mă acuze de uciderea lui, dar vor crede ei oare că n-am avut niciodată intenția s-o omor pe Helen? Chiar dacă m-ar crede, tot voi intra la închisoare pe un termen lung. În orice caz, ăsta era sfârşitul meu. Poate că ar fi mai bine să iau drumul camerei de gazare decât să zac douăzeci de ani între zidurile închisorii.

Uşa se deschise brusc şi intră polițistul care mă înhătase la stafia de autobuze.

– Locotenentul are acum timp pentru dumneata, mi se adresă.

M-am ridicat, am traversat camera, şi l-am urmat de-a lungul unui coridor în altă cameră, mai puțin sărăcăcioasă decât cea pe care tocmai o părăsisem.

Bromwich stătea la fereastră, cu fața întunecată, având o țigară în gură. În fața biroului, aşezat pe un scaun cu spetează tare, cu pipa în mână, era Maddux.

Bromwich îmi făcu semn către un scaun.

– Stai jos!

Polițistul care mă adusese ieşi, lăsând uşa întredeschisă. Mergând încet, m-am aşezat.

Bromwich se uită la Maddux.

– În regulă. Îl ai la dispoziție zece minute. După aceea am nevoie de el.

– Mulțumesc, locotenente. N-o să dureze mai mult.

Bromwich îmi aruncă o privire dură, ostilă, apoi ieşi trăgând uşa după el. Maddux începu să-şi umple pipa.

– Ei bine, Nash - zise el fără să mă privească - n-ai rezistat mult, nu-i aşa? Trebuie să te fi ostenit nu glumă şi să te fi gândit intens ca să pui la cale o ispravă ca asta, însă a fost dată peste cap destul de repede. A fost o idee deşteaptă şi aproape că m-ai dus. Am descoperit două indicii care m-au pus direct pe calea cea bună. Am cercetat trecutul dumitale şi am descoperit că acum vreo doi ani ai lucrat la o întreprindere de instalații frigorifice. Asta m-a pus pe gânduri. Pe urmă, când am vorbit cu domnişoara Temple şi mi-a povestit despre scena ei de somnambulism şi cum ai insistat să menții congelatorul în funcțiune, am priceput cum ai procedat. Numai două indicii şi uite că o idee atât de frumoasă a intrat la apă. A fost frumoasă ideea, Nash, dar nu putea prinde: lipsa de sânge şi de amprente digitale trădau un artificiu. N-a trebuit decât să răscolesc mai adânc, ca să descopăr cum a fost aranjat trucajul.

Nu i-am răspuns nimic. L-am urmărit cum îşi aprindea pipa.

- Nash, ai dat de bucluc, a continuat el. Eşti legat de mâini şi de picioare. Noi suntem experți în cercetarea unor astfel de escrocherii. N-avem nevoie de o mărturisire a dumitale. Sunt destule probe împotrivă ca să te punem de două ori în camera de gazare, însă ți-ajunge şi o singură dată.

– Nu l-am ucis pe Dester, am rostit cu o voce nesigură. Şi n-o poți dovedi că aş fi făcut-o. Am scrisoarea lui de sinucidere. S-a împuşcat singur.

– Nu, n-a făcut-o. L-ai ucis tu, zise Maddux lent. O să-ți spun de ce şi cum ai făcut-o. Ți-a dat o slujbă de şofer. Dumneata şi Helen v-ați îndrăgostit unul de altul. Ea ştia că el e asigurat pentru trei sferturi de milion şi dorea banii ăştia aşa cum dorise banii din asigurarea lui Van Tomlin. Dar dumneata ai fost deştept. Ştiai că dacă Dester va fi ucis, ea şi dumneata veți fi bănuiți de noi. Ai

aflat că Dester şi-a anulat în polița lui de asigurare clauza sinuciderii. Ai mai aflat că plătise până acum o sută patru mii de dolari drept prime de asigurare şi ştiai că dacă o societate de asigurare nu achită despăgubirea, există o obligație legală ca să restituie primele de asigurare. Maddux accentua aceste cuvinte. Ai decis că este mai prudent să te ocupi de plata sumei mai mici şi asta-i ce ai plănuit să faci. Dar n-ai văzut nici un motiv pentru care să împărți banii cu Helen Dester. L-ai pus pe Solly să-i dezgroape trecutul şi ai descoperit că ea l-a ucis pe Van Tomlin. Cu toate că Dester şi soția lui nu se aveau bine, el tot o mai iubea. L-ai şantajat. L-ai amenințat că vei povesti poliției ce ai aflat despre ea, dacă el nu-ți va da o sumă de bani... atâta cât îşi putea permite el atunci. Ți-a dat două mii şase sute de dolari care aproape că l-au lăsat fară un ban în bancă. Asta putem s-o dovedim. Avem cecul pe care ți l-a dat.

– E o minciună! M-am aplecat spre el, fulgerându-l cu privirea. Mi-a achitat salariul pe un an. Mi-a spus chiar el că ar fi mai bine să-i iau cât mai are bani.

Maddux ridică din umeri.

– Se va găsi oare cineva să te creadă? Dar, n-are importanță, poți să argumentezi asta în fața curții cu juri. Eu îți spun ce s-a întâmplat şi ce vor crede şi jurații. Nu erai satisfăcut cu o sumă atât de neînsemnată ca două mii şase sute de dolari - şantajiştii nu sunt niciodată mulțumiți. L-ai forțat să-ți lase dumitale prin testament restul ce va rămâne din avere, după plata datoriilor. Am văzut testamentul şi el te leagă de mâini şi de picioare, Nash. Scrie în el că după moartea Helenei toate îți revin dumitale. Asta îți convenea, deoarece ți-ai pus în gând s-o omori. L-ai împuşcat pe Dester. Dumneata şi cu Helen l-ai ascuns în congelator. Ei bine, de ce l-ai pus acolo în loc să chemi imediat poliția şi să le povesteşti că Dester s-a împuşcat singur? Îți spun eu de ce? Ai făcut-o pe Helen

Dester să creadă că ea, şi cu dumneata veţi pune mâna pe cele trei sferturi de milion de la asigurare. I-ai arătat că planul era să faceţi să pară că Dester ar fi fost răpit şi omorât mai pe urmă, aşa că ea să poată pretinde întreaga sumă. Ai vrut s-o aduci la staţia forestieră şi numai aşa puteai să reuşeşti. Te-ai dat drept Dester ca Marion Temple să vadă că el a plecat. Ai dus-o pe Helen la staţia forestieră şi ai omorât-o. Ai legat-o şi ai lăsat-o acolo. Plănuiai să arunci vina pe Dester, să se spună că el a omorât-o şi apoi a aranjat lucrurile, ca sa dea impresia unei răpiri. Urma să pară că Dester şi-a pierdut pe parcurs curajul, că s-a întors acasă, unde şi-a scris confesiunea şi s-a sinucis. Aveai impresia că totul e sigur, dar când Harmas a început să facă cercetări şi a arătat că nu s-au găsit amprente digitale şi că Dester n-ar fi putut intra în casă fără să-l fi văzut el şi că nu a sângerat de ajuns, ţi-ai pierdut cumpătul. Am descoperit că ai un seif la un depozit şi l-am pus pe Bromwich să te aştepte acolo. De asemenea, l-am convins să nu-ţi permită accesul la bancă. Atunci ce-ai făcut? Ce face orice ins vinovat: ai încercat s-o ştergi.

– Nu l-am omorât pe Dester! am exclamat. N-am omorât-o nici pe ea! A fost un accident! N-am vrut s-o lovesc atât de tare...

– Eu n-aş vorbi aşa, spuse Maddux şi-şi goli pipa. În locul dumitale n-aş scoate nici un cuvânt până n-aş discuta cu avocatul. Apropo, cunoşti un avocat bun? Dacă nu, ştiu eu unul. Cunosc un om care nu se teme de o acţiune desperată şi va duce o luptă serioasă pentru dumneata.

– Nu vreau pe nimeni recomandat de dumneata, i-am răspuns.

– Nu fi prost. Acum nu am nici un interes, de nici un fel. Treaba mea era să împiedic orice cerere de despăgubire împotriva societăţii mele. Am reuşit. Individul de care-ţi

vorbeam te-ar putea ajuta.

Nu cunoşteam pe nimeni. Trebuia să am pe cineva.

– Ei bine, e-n regulă.

– O să-l trimit imediat, spuse Maddux, dar nu te aştepta la minuni. E un bun profesionist, însă n-am impresia că te-ar putea salva. Nu cred să existe vreun avocat care te-ar putea salva. Dar cel puțin poți fi sigur că el va încerca. Se ridică şi o porni spre uşă. Cu bine, Nash. Nu-ți spun noroc. Nu cred că-l meriți.

Ascultam sunetul paşilor lui care se îndepărtau pe coridor. După un minut şi ceva Bromwich intră în cameră, însoțit de doi detectivi. Privind în ochii lui duri, ostili, mi-am dat seama că ăsta e începutul sfârşitului meu.